Содержание

1. - Содержание -
2. Chapter 1
3. Глава 1: Чорны Д'ябал
4. Глава 2: Ствол
5. Глава 3: Вызваленьне
6. Глава 4: Энергіі
7. Глава 5: Псіхааналіз
8. Глава 5: Кроў
9. Глава 6: Бог
10. Глава 7: Д'ябал
11. Глава 8: Загадкі старой вілы
12. Глава 9: Цемра
13. Глава 10: Ружы
14. Глава 11: Баранак
15. Глава 12: Дзень жанчыны
16. Глава 13: Ахвяра
17. Глава 14: Галгофа
18. Глава 15: Адам
19. Глава 16: Таро
20. Глава 17: Лялька
21. Глава 18: Яна
22. Глава 19: Чужы
23. Глава 20: Калі немагчымае магчыма
24. Глава 21: Вар'ятка
25. Глава 22: Змова
26. Глава 23: Семя
27. Глава 24: Дрэва

- Маралі не існуе. Быў такі вялікі гностык - Карпакрат, які вучыў, што выратавацца з гэтага сьвету можна, толькі зьневажаючы яго законы. Бо ўсе яны створаны Сатаной для падпарадкаваньня душаў. Насамрэч, існуе толькі адзіны закон - каханьня. Толькі гэтай мерай можна мерыць.

Ён абняў яе, і яна прытулілася да яго. Джаваньні сядзеў насупраць. Яго людзі толькі што сышлі, убраўшы цела. Ськінуць яго некуды ў рашчыліну ў гарах, і ўсяго справаў. Яшчэ адна душа вызвалена, і накіроўваецца да Бога.

Глава 1: Чорны Д'ябал

Людзі Джаваньні чыста прыбралі ўсё, завярнулі цела ў плёнку, і вынесьлі вон.

- Яны справяцца з гэтым.

- Чаго ты яго забіў? – Джаваньні раптам спыніўся, гледзячы на яго.

- Ён спазнаў мяне.

Ён стаяў перад італьянцам голы па пояс, у джынсах, якія былі забрызганы крывёю. Кроў была на яго шчацэ і грудзях. Машынальна ён абцёр твар рукой, і глянуў на далонь. Ізноў кроў.

Яна ціхенька сядзела ў крэсьле. Перад ёй стаяў бакал віна – яна так і не пасьпела яго выпіць. Цяпер яна ўзьняла яго, і паднесла да вуснаў.

Марудна паправіла рукой валасы.

На ёй не было адзеньня, і яна гэтага не заўважала. Ён заўважыў, і накрыў яе ногі халатам, але ж той саслізнуў на падлогу. Цяпер жа ніхто наогул не глядзеў на яе. Яна быццам зьнікла. Яе пакінулі ў спакоі.

Джаваньні кіўнуў.

- Д’ябал. Прыемна пазнаёміцца! Ён рассьмяяўся, і працягнуў яму руку.

- Прыемна, Джаваньні. У гэтым скажоным сьвеце – усё наадварот. Д’ябал у ім выглядае Богам, а Бог – Сатаной.

Джаваньні кіўнуў. – Менавіта. А мы, слугі Божыя, лічымся слугамі Д’ябла. Так хто вы ўсё ж такі, Д’ябал, ці Бог, сіньёр Мікеле?

- Я той, кім ты лічыш мяне. І мне гэтага дастаткова. Ён рассьмяяўся, громка, па-вар'яцку. Яны разам сьмяяліся, і не маглі спыніцца.

- Боская камедыя. Джаваньні пакачаў галавой. Заўважыў брызгі крыві на кашулі – белай, як сьнег.

- У вас ёсьць пераапрануцца?

- Канешне. Прынясі кашулю, каханая, - папрасіў ён яе. Цяпер яны яе заўважылі.

Яна марудна ўстала з крэсла, паставіла на стол паўпусты бакал. Яны быццам бы ня бачылі яе аголенасьці, аб якой яна сама забылася. Прайшла міма іх, узьнялася па лесьвіцы. Зайшла ў спальню, адкрыла гардэроб. Кашулі акуратна віселі перад ёй. Яна хацела ўжо зьняць адну з плечыкаў, але ж заўважыла, што яе рука ў крыві.

Трэба вымыцца, а тое сапсуе і гэтую. Яна зайшла ў душ, уключыла ваду. Мяккія цёплыя струмені прыемна кранулі яе цела, паліліся, змываючы кроў, якая чырвонай лужыцай сабралася ля яе ног. Яна намыліла валасы шампунем. Толькі што на яе вачах забілі чалавека, і ёй было ўсё роўна. Сьвет быў камедыяй. Боскай камедыяй, у якой яны былі Дантэ і Беатрычэ. Ён пісаў яе для яе, а яна слухала ў захапленьні. А калі апынулася ў крузе апошнім, то ўбачыла яго – Д'яблам. І гэта было правільна, бо сусьвет жа быў перавёрнуты. І там, дзе ў іншых – Бог, у яе павінны быць Д'ябал, які ёсьць Бог сапраўдны. Бо ж яна жыве не з усімі, а ў адваротным накірунку. Антыматэрыя, разрываючая прастору рэальнасьці, як ледакол – лёд.

- Хто ты? – ціха запытала яна яго. – Я – той, кім ты мяне бачыш, - мякка адказаў ён. І я ёсьць Ён. Той, хто я ёсьць. Адзіны сапраўдны тут. Як і ты – адзіная сапраўдная. Вакол жа няма нічога. Толькі нашыя сны.

- У вас цудоўная жанчына, сіньёр Мікеле. Джаваньні глянуў ёй усьлед, а потым перавёў на яго вочы.

Ён адкінуў з твару валасы, нібыта прыходзячы ў сябе.

А потым глянуў на яго. Яго твар, вар'яцкі, паступова набываў разумны выраз.

- Дзе яна? – раптам вымавіў, ці, хутчэй выкрыкнуў ён.

Яго голас быў страшным. Джаваньні міжволі зрабіў крок назад, ад яго.

- Вы адправілі яе наверх, за кашулей, - спакойна нагадаў ён. – Мая забрызганая. Я не магу так ехаць.

Ня слухаючы далей, ён павярнуўся, і хуткім крокам накіраваўся ўверх па лесьвіцы.

Джаваньні уздыхнуў, сеў на канапу. Узяў бутэльку, падумаўшы, адпіў каньяк з горлышка. І стаў чакаць.

Ён рыўком адчыніў дзьверы ў пакой, і пачуў шум вады. Не распранаючыся, увайшоў у душ. Яна стаяла пад ім, і спакойна мылася – чыстая, сьвежая, як толькі што зрэзаная кветка. Ён шагнуў пад ваду, і прыцягнуў яе да сябе. Яна ўздрыгнула, нібыта прачынаючыся ад сну. Адкрыла вочы. Вада лілася па іх, сьцякала па валасах, па целу. Яго мокрыя пасмы краналі яе твар. Ён ахапіў яе, і прыціснуў, крэпка. Не адарваць.

- Ты … Што я зрабіў, каханая? – раптам вымавіў ён, запытваючы ці яе, ці самога сябе.

- Я баяўся, што ты зьнікла, - нарэшце вымавіў ён. – На імгненьне я падумаў, што цябе насамрэч няма. Што ты была толькі сном. Прыўкрасным і жудасным сном, ад якога я не хачу прачынацца. Але ж цяпер я бачу, што сон – гэта ўсё вакол. І толькі ты – адзіная, рэальная. Дзевачка мая. Лялечка. Дзяўчынка мая маленькая. Яе грудзі шчыльна прыціскаліся да яго цела, яго вялікія рукі крэпка абдымалі яе, трымаючы, не жадаючы вызваліць, адпусьціць ад сябе.

- Я ніколі не адпушчу цябе, - прашаптаў ён. Яго мокрая барада кранала яе шчаку. Кроплі вады беглі па яго твару, як сьлёзы. – Ты застанешся са мною?

- Каханы мой … Яе голас празьвінеў ціха, як крышталёвыя крынічныя струменьчыкі.

- Я ніколі не пакіну цябе. Бо ж я – твая душа. Толькі ты мяне не пакінь. Помні, хто ты ёсьць для мяне. Помні самога сябе, любы.

- Каханы, табе трэба распрануцца, - вымавіла яна нарэшце. – Трэба зьняць гэтае адзеньне. Яна гладзіла яго твар рукамі, і яны размазвалі па ім засохлую кроў. Асьцярожна яна наліла ў рукі гелю.

- Закрый вочы, - папрасіла яна. Ён падпарадкаваўся, і адчуў, як яе далонькі асьцярожна кранаюць яго твар. Ён лавіў іх вуснамі, і яна сьмяялася, а ён адчуваў на вуснах гаркаваты мыльны смак.

Вакол пахла мускусам і ружамі, і ў яго кружылася галава.

- Адкрый вочы, - папрасіла яна. Ён глянуў на яе. Перад ім яе твар усьміхаўся, сьвежы, чыста вымыты.

Разам яны выйшлі з душа. Яна выцерлася вялікім рушніком. Ён апрануў на мокрае цела халат.

- Калі б я не забіў яго, ён бы забіў мяне. А потым – цябе. Ён замаўчаў. – Прабач мяне за тое, што я зрабіў. Я быў вымушаны.

Яна маўчала.

- Многае ў гэтым сьвеце ад нас не залежыць, любы, - нарэшце вымавіла яна. – І нават – мы самі. Тое, якія мы. Ці ж ты думаеш, што для мяне істотнае цела? Ты вольны рабіць зь ім усё, што пажадаеш. Як і з маёй душою. Я – уся ў тваёй волі, і волі сваёй ня маю, і не жадаю яе. Я суцэльна пазбавілася яе, аддала яе цябе. Ты ж рабі са мной па волі сваёй, хто б ты ня быў. Бо я ведаю, што ты – адзіны сапраўдны, і болей няма нічога.

- Для цябе я зраблю ўсё, магчымае і немагчымае, - ціха адказаў ён.

Яны разам спусьціліся па лесьвіцы. Яна апранула чысты халат, белы, з карункамі. У руках несла чыстую кашулю для

Джаваньні.

Ён узьняўся, адчуўшы іх крокі, і шырока ўсьміхнуўся.

- Белла донна! Донна Летыцыя! Мольто граціе!

Яна падышла да яго, і працягнула яму кашулю. Раптам ёй захацелася крануць яго шчаку, пагладзіць яго. Чамусьці яна адчувала сум, і пяшчоту.

Ён таксама глядзеў на яе, нібыта нешта намагаўся ўспомніць. Гэтую жанчыну ён ведаў. Раптам на яго вачах ледзь не з'явіліся сьлёзы. Ён быў маленькім хлопчыкам, і гэтая прыгожая жанчына трымала яго на руках. Блізка ён бачыў яе твар, вакол якога чарнелі ўложаныя складаныя косы. Гэта было сапраўднае. Гэта была рэальнасьць. Ён быў дома. Відзеньне накрыла яго, як сон. І прайшло. Яна працягвала яму кашулю. Маладая жанчына, дзяўчына, з вузкім белым тварам, чорнымі бровамі і валасамі ў колер воранава крыла. Сучасная дзяўчына маладзей яго на дзесяць год. І ўсё ж прывід не саступаў. – Маці, - нібыта вымавіў ён сам сабе.

- Джаваньні, я прынесла табе кашулю. Пераапраніся, калі ласка. Ты ўвесь перапэцкаўся.

- Сіньёр Джаваньні, вы прасілі кашулю. Яна ўсьміхнулася.

- Скузі, донна. Ён асьцярожна ўзяў зь яе рукі тонкую хлопкавую тканіну.

Гэтае месца, гэтая віла, яго сапраўды палохала.

- Тут водзяцца прывіды, - вырашыў ён. Прывіды часу. Але ж сыходзіць яму не хацелася, хоць і было трэба.

- Я вымушаны ісьці, - з цяжкасьцю вымавіў ён, нібыта апраўдваючыся.

- Вы яшчэ вернецеся сюды, - ціха вымавіла яна, нібыта запытваючы, нібыта сьцьвярждаючы нешта, што ён ужо ня меў моцы зьмяніць.

- Сіньёр Мікеле. Рад быў быць вам карысным, - нарэшце вымавіў ён.

- Я буду ўдзячны вам, сіньёр Джаваньні. Чалавек насупраць нахіліў галаву.

- Проста Джаваньні, сіньёр Мікеле. Мы цяпер – адна сям'я. Фамілія. Ён шырока ўсьміхнуўся – у змроку бліснулі белыя зубы.

Міхась таксама ўсьміхнуўся, гледзячы яму ў вочы.

- Хто такі Чорны Д'ябал? – запытала яна яго. Яны ўжо ляжалі ў ложку. На століку стаяла бутэлька віна – чырвонага, як кроў.

- Гэта я, - адказаў ён. – Сербы далі мне гэтую мянушку. Яны назначылі награду за маю галаву. І на іх месцы я б зрабіў тое ж самае. З адной розьніцай – я б сябе спыніў. А яны ня здолелі. І гэты грэх ляжа на іх, а не на мяне. Як і шмат іньшых грахоў. На вайне няма правага і вінаватага. Ніхто з нас ня быў сьвяты. Таму трэба добра падумаць перад тым, як распачынаць войны. Бо ж прайсьці іх не замараўшыся ня здолее ніхто. Ніхто ня выйдзе з вайны з чыстымі рукамі. Ён крануў вуснамі яе лоб.

- А гэтая вайна адбудзецца? - у яе голасе ён пачуў боль.

- Адбудзецца, любая. На жаль. Яго рука гладзіла яе плечы.

- А хто ў ёй пераможа? – запытала яна.

- Ніхто, каханая. У вайне ня можа быць пераможцаў. Заўсёды – толькі ахвяры.

Ён прыцягнуў яе да сябе.

- Увесь час я жадаў забыцца на яе, але ж не атрымоўвалася. Цяпер жа я прымаю сябе такім, які я ёсьць. Вылюдкам з усімі сваімі ўспамінамі, якія я ня маю права забываць.

- Вылюдкі забываюць. Людзі помняць, любы, - ціха вымавіла яна, абдымаючы яго.

Глава 2: Ствол

- А дзе ты схаваў ствол, Мікеле?

- У канапе. Дзе ж яму яшчэ быць. Паміж сядзеньнем і бакавінай. Трэба толькі было выбраць момант, і дастаць яго. А гэта было ня цяжка, бо калі твой чэлес заняты, ты ня дужа ўважлівы. Так, ці не?

- Так. Джаваньні ўсьміхнуўся.

- А дзе яшчэ ў цябе схаваныя ствалы?

- Паўсюль. Так што раю ня трахаць маю жонку. Нідзе, і ніколі. Бо я ўсё роўна знайду цябе. Ён хлопнуў Джаваньні па плячу.

Той у адказ хлопнуў яго па руцэ.

- Мікеле, Летыцыя для мяне – больш чым твая жонка. Яна мне – як маці. Дзева Марыя. Няўжо ж ты думаеш, я здольны трахнуць Найчысьцейшую Дзеву?

- Я думаю, ты здольны і не на такое, Джаваньні. Ці я ў табе памыляўся? Ён апёрся на калені, і пільна глядзеў на яго.

- Ты не памыляўся ўва мне, Мікеле. Як і я ў табе. Але ж гэта – чыстая праўда. Я ня здольны на такое блюзьнерства. Інцэст ня ўваходзіць у спіс маіх улюбёных грахоў.

- Значыць, уваходзіць у сьпіс грахоў неўлюбёных. Разумею. Ён адвёў валасы з вачэй, заклаўшы пасму за вуха.

- Ведаеш, Джаваньні. Ты – сучы сын. Сапраўдны. І я цябе папярэдзіў. Трымайся ад яе далей.

- Дзеля чаго ты жывёш, Мікеле? – раптам запытаў ён.

- Я? Дзеля яе. А што мне, жыць дзеля сябе? Я даўно ўжо памёр, Джаваньні. Я – труп. Быў. Потым ізноў нарадзіўся, і ізноў памёр. А потым – перастаў лічыць. Я ня ведаю, дзе я цяпер, і хто

я. Ды вось яна, мая каханая, лічыць мяне Богам. Яна ўваскрасіла мяне. Так што я – нехта накшталт Лазара.

- І як там, на тым сьвеце, Мікеле? Ён абмахнуўся газетай – La Repubblica. Было сьпякотна.

- Там? Так жа, як і на гэтым. Ніякай розьніцы. Пакуль не пакінеш гэты сусьвет, Джаваньні, розьніцы не адчуеш.

- А як яго пакінуць? Ён наліў сабе ў бакал халоднага марціні. Прама з вазы з ледзянымі кубікамі.

- У кожнага – свой шлях вонкі. Гэта залежыць ад таго, якія дзьверы адчыню я, - сур'ёзна вымавіў ён.

- А мне ты якія дзьверы адчыніш, Мігеле? – запытаў ён. Яму і сапраўды было цікава.

- Твае дзьверы шырока адчынены ўвесь час. Проста ўвайдзі ў іх, і я прыму цябе.

- Прабач, але ж я іх ня бачу. Дзе яны? Джаваньні абвёў наўкола рукой.

- Тады табе трэба адчыніць спачатку ня дзьверы, а вочы. Толькі я на гэта ня здольны. Дзьверы – мае, але ж вочы – твае. Калі ты іх адчынеш, убачыш шлях.

Ён паціснуў плячыма.

- Я паспрабую, Мікеле. Дужа хочацца даведацца – як яно там. Вонкі. Тут я, здаецца, усё ўжо бачыў.

- Не, ня ўсё ты бачыў. Як ты мог бачыць з зачыненнымі вачыма. Вось прачнешся, тады і пагаворым.

- А ты што бачыш, Мікеле? Прама цяпер? – запытаў ён.

- Захад. Сонца дужа прыгожа заходзіць, і афарбоўвае неба ў шмат колераў, якім я ня ведаю назвы. Ён узьняў келіх, і праз яго паглядзеў на неба. Вадкасьць ў келіху афарбавалася ў густое чырвонае золата. Зьверху ўжо насоўвалася густая сінева

ночы.

Яна падышла да іх – у танюткай белай сукенцы ў грэцкім стыле, перахопленай лентай пад груддзю. На шыі ў яе цьмяна блішчэлі каралі - Bvlgari – варварскія, шыкоўныя, нагадваючыя залатыя манеты. І такі ж бранзалет на руцэ. Ён паймаў яе тонкую кісьць, і крануў вуснамі.

- Апоші вечар, - ціха вымавіла яна. Апошні вечар лета.

- Заўтра паедзем на Сіцылію. Січылью, - паправіўся ён. – Паола ўжо выбраў лакацыі. Трэба ж завершыць свой шлях. Узыйсьці на Галгофу. А потым – уваскроснуць. Так, любая? – запытаў ён яе.

- Так, каханы. Яна пацалавала яго.

- Ты сумуеш па дому? – ціха запытала яна.

- Так, анёльчык мой. Мяне замучыла гэтая сьпякота. Хачу акунуцца ў прахалоднае возера.

- У цябе ж ёсьць басейн, - заўважыў Джаваньні.

- Гэта – ня тое. У возеры вада – ласкавая, мяккая. Родная. Як табе гэта растлумачыць. Яна абдымае цябе, як рукі каханай жанчыны. Вось, як яна.

Яна абняла яго, ён прысланіўся галавой да яе пляча.

- А басейн – гэта як кахацца са шлёндрай. Не цікава. Няма эмоцыяў. Чыстая механіка руху.

- Ого. Ніколі ня думаў пра гэта. Я неяк прывык да басейнаў.

- Ты і да шлёндраў прывык. Ён пасунуўся наперад, каб узяць цыгарэту. Запаліў яе. Яна села ў плеценае крэсла, і ўзяла з вазы персік. Сакавіты. Укусіла, і сок пацёк па яе скуры. Ён крануў кроплю рукой, і паднёс да яе вуснаў. Яна зьлізнула сок языком.

- Чорт. Каханая, ты мяне заводзіш. Ён пагладзіў яе па шчацэ. Яго рука крыху пахла дымам. Ён зарос, валасы таксама адрасьлі

ніжэй за плечы. Кашуля была расьхінутая, рукава падкасаныя. Праз сьветлыя штаны яна магла бачыць, як яна яго заводзіць – было заўважна. Гэтае лета так доўга не канчалася, што яны амаль згубілі лік дням. Гэта былі нейкія бясконцыя канікулы – яны купаліся, гулялі, хадзілі па прахалодных выставачных залах. Ён пакуль адлажыў працу над кнігай – казаў, твору трэба выляжацца. Быў падпісаны яшчэ адзін кантракт. І яшчэ. Цяпер ён наогул мог не хвалявацца пра грошы. Ім хапіла б на некалькі год. А калі не шыкаваць, дык і на добры дзясятак. Калі ж зьмяніць вілу на невялічкі домік, то і на ўсё жыцьцё б хапіла. Але ж жыцьця ў доміку ён ужо не ўяўляў. Неяк зацягнула яго багацьце – не з-за грошаў. Проста было цікава іх зарабляць. Апынулася – гэта дужа проста. Сувязі з патрэбнымі людзьмі былі тут галоўным. І – лаяльнасьць. Адданасьць справе. Сям'я сваіх не кідае – ні ў прамым, ні ў пераносным сэньсе. Яна ж стала сапраўднай доннай. Бегла гаварыла па-італьянску, лепей за яго. Апраналася ў брэнды, наведвала паказы. Чытала італьянскіх клясыкаў і сучасьнікаў, глядзела кіно.

Ён жа ня тое, каб засумаваў. Зь ёй яму засумаваць было немагчыма. Ён проста неяк выпаў з рэальнасьці. Дні праходзілі адзін за другім, быццам бы ў сьне. Забойства Марка пакінула цяжкі сьлед у яго на душы. Яны нічога не казалі пра гэта адно аднаму. Мілаш таксама некулы зьнік. Пра яго не было чутна. Фёдар не паказваўся – быў заняты сваімі справамі. Актыўна рыхтаваўся, і ён не жадаў ведаць, да чаго. Усе гэтыя справы, крысіныя бягі, яму абрыдлі. Блядзь, няўжо гэта так цікава – зарабляць грошы дзеля іх саміх? Яны ж патрэбныя на нешта. На нешта ж патрэбны ўвесь гэты сусьвет – прыгожы і ладна ўладкаваны, страшны і бязладны. З больлю і радасьцю. Адтуль, з краіны, якую ён пакінуў, даляталі весткі адна жахлівей другой. У яго вочы проста лезьлі на лоб – як так можна жыць? Але ж нічога – жылі. І нават прызвычаіліся. Кожны раз, пачытаўшы навіны ці паглядзеўшы тутэйшы канал, ён пачынаў піць. Піў ня доўга – вечар, на другі дзень пахмяляўся, і плаваў у басейне, які ён так не любіў, хадзіў гуляць зь ёй у горы, сядзеў ў маленькім гатэльчыку зь відам на бездань і размаўляў з доктарам. Аб усім, акрамя таго, што яны абозьдва памяталі. Фёдар яму не званіў, ён яму – таксама. Зьнікненьне Марка быццам бы нікога не цікавіла. Гэта быў такі чалавек, які лёгка

мог знікнуць назаўсёды. Такая праца. Адным кілерам меньш. Ці стаў сьвет чысьцейшы ад гэтага забойства? Ён сумняваўся. Проста ён яго апярэдзіў – як у фехтаваньні на мячах. Меч Марк уляцеў далёка – па-за межы рэальнасьці, утыкнуўшыся недзе ў нябыту. Нічога. Пачне гульню з пачатку.

Але хутка яго самоту нечакана перарвалі. І вось гэта ўжо было сапраўды нечакана. Пазваніла яе маці.

- Я цябе памятаю. Яе голас быў ціхі, і нейкі хрыплы. – Ці то яна плакала, ці курыла – доўга, усю ноч.

- Я цябе – таксама, - проста адказаў ён.

- Ты ж ведаў, што яна – твая дачка. На тым канцы замаўчалі.

- Ведаў. Адразу яе пазнаў. І цябе потым. А ты што ад мяне хочаш? Што цябе цяпер трэба? Ты пазбавіла мяне ўласнага дзіця. Я столькі год ня ведаў пра яе. Ня бачыў, як яна расла. Я даведаўся пра яе толькі праз год пасьля таго, як ты яе нарадзіла. Мне сказалі выпадкова. Бачылі цябе з дзяўчынкай – чорненькай. Так і сказалі. І – ўсё. Знайсьці яе было ня проста. Так, як і цябе. Гэта толькі ў кнігах і фільмах чалавека знайсьці проста, калі ён зьнікае, і ты ня ведаеш яго імя. Памятаеш толькі адну п'яную ноч. Але ж ты мяне ведала.

- Ведала. Ты быў вядомы. Але ж я хацела, каб ты пакутваў. Ты зьняважыў мяне. А я цябе памятала ўсё жыцьцё.

- Ты навошта мне ўсё схлусіла? – запытаў ён. – Імя, фамілію? Адрас?

- Таму, што ты мяне не кахаў. Ты проста выкарыстоўваў мяне. Як і ўсіх жанчынаў ты заўсёды выкарыстоўваў. Ты быў вышэй за ўсіх. Ты быў гордым.

- Я ня меў грошаў, якія ты так любіла. І дзякуй Богу. Уяўляю, ува што б пераўтварылася маё жыцьцё з табой. У пекла, якое ты стварыла таму, хто лічыў сябе яе бацькам. Хто купляў ёй кнігі і фільмы, і намагаўся хоць неяк выхоўваць яе, у адрозьненьне ад цябе.

- Юзаф з'ехаў. Ён кінуў яе, і мяне кінуў. Яна ізноў замаўчала.

- Яна казала, ён пісаў.

- Пісаў, а потым перастаў. Другую сям'ю займеў. Нічога, мы выкараскаліся. Безь яго, і без цябе.

- Я цябе праклiяну. Сучка. Як ты магла. Яна пакутвала, разумееш? Над ёй здзеквaліся. Ты ведаеш, якім было яе жыцьцё? Што ты зрабіла для яе, акрамя таго, што ты зьвяла яе з розуму, давяла да вар'ятні? Шмоткі купляла? Я б ёй купіў у дзесяць разоў болей. І даў бы ёй тое, чаго ў яе не было ніколі – любоў да яе мужчыны, якая нічым не абумоўлена. Яна б не пайшла па рукам, і зь ёй бы ня здарылася тое, што здарылася.

- А што зь ёй здарылася? Ён адчуў, як на тым канцы яна паціснула плячыма.

- Што? Яна табе не расказвала?

- А што яна павінна мне расказваць? У яе з маленства былі нейкія дзіўныя гісторыі. То яна Бога бачыць, то чуе нешта, то сьніць. То малюе ўсякія жахі. Меней чытаць трэба было ўсялякае дрэні. І што яна табе расказала?

- Ты яе выгнала з дому ў васемнаццаць гадоў. Ты ведаеш, зь кім яна жыла? Што гэта быў за чалавек?

- Хлопец нейкі. А што? Яна ўжо была дарослая. І сама жадала. Што мне яе было трымаць? Яна б і так і гэтак сышла. Ды і хлопец быў не благі. Ветлівы. З добрай сям'і. І грошы ў яго вадзіліся. Зьняў з душы камень і з галавы боль.

- Зьняў. Трахаў яе ўсюды, як жадаў. Сябрам прапаноўваў. У васемнаццаць год. Самы час распачаць сталае незалежнае жыцьцё.

- Ды не расказвала яна мне нічога! Голас на тым канцы сарваўся на віск.

- А ты яе запытвала? Цябе ж было ўсё роўна. Ён пачаў закіпаць.

- У мяне сваіх праблем хапала. Куды мне яшчэ ейныя? Яна ўсё жыцьцё была праблемай на маю галаву – такая ж, як ты. Дзіўная. Шалёная. То сядзіць ціха, то крычыць і плача. То малюе, то таскаецца недзе, і маўчыць увесь час. А потым я даведваюся, што дамоў хлопцы прыходзяць, а ў школе пра яе чуткі – ужо тады. Я яе зьбіла проста на горкі яблык. Увесь зад сіні быў. Яна мяне давяла. Школу прыйшлося мяняць.

- А ты? Як ты мог? Ты ж зь ей спіш!

- А цябе якая справа? – ціха запытаў ён.

- Усё ёй раскажу, - выкрыкнула яна.

- Яна ведае, - проста адказаў ён. – Я не хаваўся.

- Як? Яе голас неяк абтух.

- Проста. Адразу, у першы вечар. Што я – яе айцец. І што я кахаю яе. Як мужчына.

- І яна? – голас стаў ледзяным, як касьмічныя бездані. Далёкім.

- Сказала, што гэта нічога ня зьменіць. І што яна заўсёды ведала, і кахала мяне. Жадала мяне. І бачыла мяне ў сьне. Так атрымалася, што ў гэтым жыцьці я – яе айцец. А ў мінулым – быў яе мужам, - хацеў дадаць ён, але ж змаўчаў. – Дзяцей я з ёй не зьбіраюся мець, не хвалюйся. Ды яна іх наўрад ці зможа мець, ці захоча. Ні яе псіхічнае, ні фізічнае здароўе гэтага не дазваляюць. Як ты хочаш, каб яна жыла? Я – адзіны мужчына, які можа быць зь ёй, будзе яе кахаць, і не зруйнуе яе цалкам. Так адбылося, і мяне гэта задавальняе. Як і яе. Колькі пражыву, столькі пражыву. Я таксама ня хлопец. Хоць пакіну ёй грошы. А потым хай яна сама вырашае. Яна будзе вольная. Я доўга не пражыву, я цябе ўпэўніваю. Дастаткова, каб яна магла працягнуць потым жыць без мяне. Пакуль жа я ёй патрэбны, і як айцец, і як муж. І як Бог, - хацеў дадаць ён.

- Як той, хто яе абароніць ад гэтага сусьвету.

- Рабі, што хочаш. Яе голас стаў сухім. – Яна сама абрала свой лёс. Усё ж, яна мая дачка. І як яна вырашыла, так і будзе. У

мяне цяпер новыя адносіны. Я сустрэла чалавека – нарэшце. Пачну ўсё з пачатку.

- Я табе жадаю шчасьця, - проста вымавіў ён. І адключыўся. Калі б мог, ён бы званіташаў ад гэтай размовы, так яму было прыкра на душы – ад чалавечай брыдоты. Яна ціха спала. Ён сеў побач, і пагладзіў яе па галаве. Нічога яна ня ведае, і не даведаецца. Каханая мая. Як мог я цябе пакінуць? Як мог я ня выратаваць цябе. Ён лёг побач, абдымаючы яе, сьціскаючы рукамі. Яна была адзіным, што было ў яго – ва ўсім сьвеце. Як і ён у яе быў адзіным. Хто б мог асудзіць яе, ці яго? Кожны ў гэтым сьвеце робіць свой уласны выбар, і нясе за яго поўную адказнасьць. Як і ён цяпер нясе адказнасьць за яе – большую, чым чалавек можа вынесьці.

Глава 3: Вызваленьне

- Чаму ты адмаўляеш сусьвету ў праве на існаваньня? Намагаешся яго разбурыць?

- Я яго не разбураю, а разшыраю. Бог Постмадэрну - Бог-деканструктар. Творца наадварот. Я разьцягваю межы, і тканіна робіцца зусім тонкай. Хутка яна прарвецца, і сусьвет убярэ ў сабе Бога. Птушаня праб'е шкарлупіну, і выйдзе вонкі. На волю. А Бог спусьціцца ў сусьвет ва ўсёй сваёй велічы.

І тады сусьвет вызваліцца. Згарыць, і пераўтворыцца нанова. Гэта будзе не фізічнае, а псіхічнае полымя. Полымя духу.

Яна ляжала ў ложку, прыкрытая па пояс коўдрай, з высока закручанымі мокрымі валасамі. Маленькая і танюткая, прыгожая, як анёлак. Яе грудзі, мяккія, акруглыя, нагадвалі дзьве ідэальныя чашы - круглыя ракавіны, створаныя самой прыродай, каб піць зь іх амброзію - віно багоў.

Ён не кранаў яе, насалоджаючыся вачыма. Ня ўсё на гэтым сьвеце можна кранаць. Ёсьць тое, для чаго рукі - надта грубы і брудны інструмент. Ён лашчыў яе вачыма духа, і ад яго позірку па ёй беглі мурашкі, і нешта ціха зьвінела ў сярэдзіне.

- Твая маці званіла, - нарэшце вымавіў ён.

- Калі? Яна зьдзіўлена павярнула да яго твар.

- Ноччу. Мы доўга размаўлялі. Пра цябе, і наогул. Пра жыцьцё. Ён памаўчаў.

- Ведаешь, я ведаў тваю маці раней. Даўно. Калі мы былі яшчэ маладымі.

Яе плечы абапіраліся на яго руку.

- Праўда? Як цікава. Раскажы.

Яна і праўда жадала ведаць. Жадала пачуць.

- Каханая, так атрымалася. Я шукаў цябе - доўга. Ён адчуў, як нешта ўзьнімаецца ў ім, тое, не належачае гэтаму сьвету. Тое, імя чаму было праўда, па-за чым не было нічога.

- Я - твой айцец.

Нарэшце ён вымавіў гэта.

- Гэта праўда. І яны не памыляліся. Кельнэры, і іньшыя. Гэта ж відавочна. Мы падобныя з табой, як ноч і дзень. Як дзьве палавінкі аднаго чалавека. Як Адам і Ева і як Айцец, Марыя і Сын.

Яна паглядзела на яго спакойна.

- Я ведала, - ціха вымавіла. Я пазнала цябе адразу. Ты прыходзіў да мяне - уяве. І я малявала цябе. Ты размаўляў са мною. Я памятавала твой твар, хоць цябе ніколі не бачыла. Ты - Бог, і Айцец усяму. Найперш - мне, а потым - сусьвету.

Як магла я не пазнаць цябе?

Ён узяў яе твар у далоні. Яе воблік быў спакойным, і прыўкрасным.

- Я - твой фізічны айцец, у гэтым сьвеце. Каханая, я спаў з тваёй маці, і нарадзілася ты.

Яна пакачала галавой.

- Гэта не магчыма, каханы. Мая маці не існуе. Як і ўсё вакол. Ты - адзіны рэальны. Як можа нехта рэальны спаць зь ценем? Ты сам нарадзіў мяне ад сябе. Стварыў мяне. Ты проста ня памятаеш. Сусьвет затлуміў табе мозг. Прачніся. У ім - толькі ты і я рэальныя, каханы. Я - Шхіна, а ты - Бог.

- Пацалуй мяне, - ціха вымавіла яна, і ён апусьціў галаву ёй на грудзі, дакранаючыся вуснамі да мяккіх саскоў, якія адразу зацьвярдзелі. Яна ахапіла яго галаву рукамі, гладзячы яго па валасах. Ніколі ён не адчуваў такога ўзбуджаньня, як ад яе цела. І ад забароннасьці гэтага каханьня. Ад яго блюзьнеркай існасьці. Ён кідаў выклік закону, паўставаў супраць Бога-сына,

які стаў Сатаной праз сваю сьлепату, і якога ён жадаў выратаваць. Яго вусны сьцісквалі яе саскі, яе грудзі ўсё гарачэй. Яна ляжала перад ім адкрытая і безабаронная - яго дзіця, уся - толькі яго, створаная ім, каб ён кахаў яе. Марудна і асьцярожна пакрываў ён пацалункамі ўсё яе цела. Апусьціўся ніжэй, і прыпаў да ружовага ўлоньня, якое мела тонкі малочны водар.

Яго далоні ўзьнімалі яе сьцёгны яму насустрач. Яна ціха стагнала і ўздрыгвала. Ён нахіліўся над ёй, і асьцярожна ськіваў свой чэлес рукою ў яе мяккую вільгаць, адчуваючы, як шчыльна яе похва ахоплівае яго.

- Каханы, - прашаптала яна.

- Дачушка мая. Як я жыў без цябе.

Яго плоць налілася крывёй, разсоўваючы яе, і ён пачаў хутка рухацца, адчуваючы, як яго прымае яе цела.

І ў апошні момант, калі ён ужо выліваўся ў яе, адчуваючы, як яго зносіць, і яго чэлес сьцісквающь яе салодкія сутаргі, яна прашаптала яму на вуха:

- Тата. Татачка. Родны. Як я цябе кахаю.

Ён і сапраўды знайшоў яе тады. Прыйшоў да іх дамоў. Катаржыны дома не было. Не было нікога, акрамя яе. Маленькая танюткая дзяўчынка адчыніла дзьверы, і стаяла перад ім разгублена, углядаючыся ў яго твар.

- Дачушка, - ціха вымавіў ён. - Любая мая. Я так доўга шукаў цябе. Ён асьцярожна абняў яе. Яна ахапіла яго шыю рукамі. Правяла да сябе ў маленькі пакой - блакітны, з абоямі ў колер вечаровага небу. Паказвала яму свае малюнкі, і на ўсіх іх ён бачыў яго твар.

Яна нешта казала яму - ён ня чуў. Яе вусны нібыта вылівалі патокі сьвятла. Ён нахінуўся да іх, і яна адказала яму. Яе пацалунак быў пацалункам жанчыны. Ён узняў яе рукі, і асьцярожна зняў адзеньне. І толькі цяпер убачыў, якая яна прыгожая. Мужчыны будуць губляць з-за яе розум.

- Я хачу цябе, - ціха вымавіў ён, і яна закрыла вочы.

Ён узяў яе на гэтым ложку, разрываючы сваім чэлесам яе танюткае цела. Яна ціха ўскрыквала, адштурхваючы яго, а потым прыціскаючыся.

- Так Гасподзь узяў Марыю. Ты павінна цярпець, - ціха вымавіў ён. - Толькі так ты можаш з'яднацца са мною. Прыйсьці да мяне, каханая. Праз боль. Яна разрывае сусьвет, зьнішчае рэальнасьць. І тады застаюся толькі я. І толькі ты.

Яна прыціснулася да яго.

- Ты яшчэ прыйдзеш? - ціха вымавіла.

- Прыйду. А потым забяру цябе назаўсёды, - адказаў ён, цалуючы яе.

- Сучка! Блядзіна. Зьмяя падкалодная! Зь кім ты была?! Што гэта?

Катаржына трэсла перад яе тварам коўдрай.

- Што гэта? Я цябе запытваю? Хто тут быў? Гэты прыдурак-пераростак, зь якім ты з урокаў зьбягаеш?

- Бог, - спакойна адказала яна.

- Бог, мама. Я была тут з Богам.

Глава 4: Энергіі

… Вы же понимаете, что есть тонкие энергии?

- Разумею. Ён з вусьмешкай глядзеў на яе.

… ну вот, и я про то говорю.

Карына, зусім п’яная, пасунулася наперад, амаль лягла грудзямі – на стол, відавочна, маючы мэтай свайго імкненьня яго, калі б яго і яе не раздзяляла гладкая паверхня.

- Вы знаете, она всегда была такая, немножно чудная, - загаварыла яна даверліва, салодкім тонам. – И, даже, знаете, её обижали. Правда. Только я никогда этого не делала. Яна ўжо амаль шаптала яму на вуха, нахіліўшыся праз стол. Летыцыя сядзела з другога боку ад яго, прытуліўшыся, адкінула галаву, і назірала захад. Яны ўсе ўжо былі п’яныя – хто больш, хто меньш. Яна – зусім крышачку, ён – такі сабе, вясёлы. Марыся адыйшла, і па ходу зачапілася за кагосьці, бо яе не было ўжо добрых хвілінаў дваццаць. Сумка яе стаяла тут, на стале, паблісквaючы падробным лагатыпам у сьвятле вечаровага сонцу.

Карына ж была самая п’яная з усіх – літаральна не разумела нічога. Словы ліліся зь яе вольна, зь мяккім журчэньнем, як паток вады ў каналізацыі, калі ў бачку сарвала клапан.

- Я, когда вас увидела, сразу поняла – вы не такой, как все, - даверліва працягвала яна, налягаючы на яго. – Вы знаете, вы ей подходите. Если бы не знала, подумала б, что вы – её отец. Но это же не так? Яна глупа глядзела на яго, як баран, шклянымі п’янымі вачыма.

- Не так. Ён пакачаў галавой. Адчуў плячо Летыцыі ля свайго пляча, узьняў руку, і ахапіў яе, прыцягнуўшы да сябе.

Ён і сам ня ведаў, хто яна яму. ДНК аналіз ён не рабіў, а словы Катаржыны – усяго толькі словы такой жа п’янай жанчыны, як і

гэтая. Ніхто нічога ня ведае. Усё жыве толькі ў нашым уяўленьні. Яна казала, ён прыходзіў да яе. Ложныя ўспаміны, і ня больш. На жаль, яна і сапраўды хворая. Ці, наадварот, хворы гэты сьвет, а яна – нармальная. І тое, што яна бачыць, праўда. Калі яна кажа, што ён прыходзіў да яе, і ўзяў яе там, у яе пакоі, то гэта насамрэч было. Многія рэчы, якія былі, нашая памяць наогул не ўтрымоўвае, ці падмяняе іншымі. Такі ўжо фенамен памяці – мозг стварае свой уласны сусьвет. І ў кожнага ён – свой. У сусьвеце Катаржыны ён – бацька, які жыве ў інцэсьце са сваёй дачкой. У сусьвеце яе, яго каханай – ён і айцец, і Бог, і многа хто яшчэ. А ў яго сусьвеце ёсьць адзіная рэальнасьць – жанчына, якую ён кахае. Якая б яна не была ў вачах сьвету, і што б пра яе не казалі іншыя. А што яна – вар'ятка, яму не прывыкаць чуць. І калі так, то найперш – вар'ятка яе маці. Бо ж гэта ўсё перадаецца па спадчыннасьці. І хто зь іх жыве ў сваім, ложным сусьвеце – маці, ці дачка, ці абодзьве, ці, наогул, ён, яму не было істотна. Ніхто нічога ня ведае. І толькі Бог ведае праўду.

І цяпер яму намагаецца растлумачыць нейкую сваю праўду п'яная жанчына насупраць. Цікава, якая яна ў яе? Ён з задавальненьнем паслухае.

- Вы знаете, эти энергии – повсюду, - працягвала яна, праглынаючы яго вачыма. У іх віравала проста-такі жывёльная пажаднасьць, уласная болей кошцы, чым чалавеку. Яна амаль мурчэла, прыціскаючыся да сталу. Здаецца, зараз выгнецца, і кінецца. Проста хацелася ўзяць вядро вады, і лінуць ёй на галаву, каб яна абцякала сваімі мокрымі кудзерамі.

- Вы видите энергии? – працягвала запытваць яна.

- Не. Ён, усьміхаючыся, пакачаў галавой.

- Ой, как жалко! А я их вижу! Яна задаволенна ўсьміхнулася.

- Только этому нужно долго учиться. Я посещала семинары – аяуаска, грибы, медитации. В медитациях открывается новый мир. Это такой свет! Он просто затопляет тебя, и ты летишь… Летишь к нему! Яна раскрыла рукі, як крылы, быццам бы і праўда прыгатавалася ўзьляцець, нагадваючы нейкую

дзікунскую пародыю на расьпяцьце – пластмасавая лялька з залатымі кудзерамі, расьцягнутая на крыжы ўяўленьнем рэжысэра-вар'ята, які перабраў ці то грыбоў, ці то аяўаскі. Што гэта, дарэчы, такое? Ён зусім адстаў ад жыцьця. Чым цяпер жыве моладзь?

- А што такое - аяўаска? – асьцярожна запытаў ён, баючыся разпаліць яе яшчэ горш.

- О! Это как у Кастанеды! Когда растение силы входит в тебя, и через его корень ты соединяешься с хтоничным миром, а листья и ветви возносят тебя туда, к Абсолюту. И тогда ты понимаеш всё – от самого подсознания, до коры. Я имею ввиду кору мозга, а не растения. У мозга есть кора. И у растения есть кора. Это – одно и тоже, вы понимаете? В этом есть глубинный смысл. Яна зь нейкай блазнотнай пачцівасьцю злажыла рукі – быццам малілася, ці то гэтай расьліне-ліяне, аб якой казала, ці то – грыбам, альбо – сусветнаму дрэву. Яе вочы былі экстатычнымі.

- Я хочу выйти за пределы себя! – горача вымавила яна.

И раптам запытала:

- Вы поможете мне?

- Якім чынам? Ён разгубіўся. Не, ну ён, канешне, здагадваўся, якім. Тым самым. Можа, перад гэтым яму прыйдзецца абдалбацца аяўаскай, бо ў іньшым выпадку трыпа не атрымаецца. Ды і ў яго проста ня ўстане, чаго ўж там. У такіх умовах ні ў кога б ня ўстаў – калі табе прапануюць сумесны трып у бясконцасьць зь білетам у адзін канец.

- Ну, чым змагу, памагу. Нарэшце, ён шырока ўсьміхнуўся. – А што ў вас здарылася?

Яна глядзела на яго, быццам бы не разумеючы.

- Ничего, - нарэшце вымавіла яна. – У меня всё хорошо. Просто очень. Вы знаете, вы отличная пара. Раптам яна вырашыла зьмяніць тэму.

- Дзякуй. Ён нахіліў галаву.

- Вот честно, никогда не думала, что Летиция найдёт себе кого-то. Она же такая страааанная! Яна працягнула слова, нибыта блытаючыся ў гуках.

- Вы б знали, какую она музыку слушает. Я как-то взяла её наушник. Ну, она на столе оставила телефон, и наушники в нём. Там такое было! Я чуть не об… Обмерла со страху.

- Ведаю. Ён усьміхнуўся. – Дзяўчынкі часта любяць цяжкую музыку – нізкі мужчынскі вакал, брутальная энергетыка. Так абуджаецца сэксуальнасьць. Іх прыцягвае нешта адваротнае, процілеглае ім. Можна сказаць, што і цёмнае. Усе мы любім страшныя казкі. Дзяўчынкі іх любяць асабліва. Гэта як паглыбіцца ў сябе, зазірнуць у сваю ўласную цемру. Няведаньне палохае. Мужчыны – незнаёмы сусьвет, і такім чынам яны пераўтвараюцца ва ўяўленьні ў нешта хтанічнае, як вы казалі, непадуладнае, моцнае і страшное, чаму трэба скарыцца, і перацярпець нешта накшталт рытуальнага забойства. Каб адрадзіцца нанова – ужо жанчынай.

- Да? Никогда не думала. Яна паціснула плячыма. – А у мужчин – так же? Ну, они испытывают что-то подобное? Желание погрузится во тьму?

- Не, у мужчын усё значна прасьцей. Сэкс не забівае іх, ён іх нараджае. І яны, наадварот, прагнуць святла. Яны арыентаваныя не ўнутр, праглынуць, а вонкі - выліць. Калі жанчына падсьвядома прагне ад зьліцьця сьмерці, жадае ўмоўна быць забітай, мужчына, наадварот, прагне забойства. Ён сам жадае забіваць. Таму каханьне – гэта сьмяротны танец, у якім ахвяра і забойца з’ядноўваюцца ў адзінае.

Ідэальная жанчына – ідэальная ахвяра, пасіўная. Прагнучая болю, імкнучаяся перайсьці мяжу. У болю жанчына атрымоўвае асалоду.

- А идеальный мужчина – какой он? – пацікавілася яна.

- Ён – актыўны. Яньскі. І ён – забойца. Той, хто можа прычыняць

боль, і той, хто можа яе кантраляваць. У гэтым патрэбны тонкі баланс. Забіваць без забойства. Ён задумаўся.

- Ідэальны мужчына, калі ён быў бы магчымы - той, хто зможа напоўніць цемру сьвятлом. І сваю, і яе. Бо сонца – гэта яньская энергія. Жанчына хтанічна. Яна – месяц. Мужчына ж – сонечны бог. Жанчына гарыць адлюстраваным сьвятлом, так, як сьвеціца луна. І ў той жа час яна кантралюе жар, які можа інакш спапяліць сусьвет. Мужчына сьвеціць, вылучаючы энергію, жанчына яе праглынае. І адначасова аддае яе яму – ужо перарабленай, больш тонкай. Мужчына – гэта грубае полымя, жанчына – эфір, полымя ўзвышанае, тое, што прабівае тканіну рэальнасьці, накіроўваючы мужчыну туды, дзе больш няма раздзяленьня. Гэта – калі гаварыць з пункту гледжаньня энергій, як вам падабаецца.

- Я хотела б, чтобы вы меня наполнили, - нечакана вымавіла яна.

- Баюся, маёй энергіі на гэта ня хопіць. Ён усьміхнуўся. Бо ж я – абмежаванае сонца. Напоўніць вас цалкам зможа толькі Бог. Паспрабуйце папрасіць яго. Я ўпэўнены, ён вам не адкажа.

Яна пакрыўджана замаўчала.

- А таро? Что вы думаете про таро? – раптам запытала яна.

- А што пра яго думаць? – ён паціснуў плячыма.

- Ну, я имею ввиду, оно – работает? Яна і сапраўды глядзела на яго зацікаўлена.

- А чаму ж не? – працуе, як і ўсе сістэмы дівінацыі. Усё залежыць ад таго, у каго, і – як.

- А у меня? У меня оно будет работать? – працягвала яна запытваць.

- Яно будзе працаваць у кожнага, хто возьме яго ў рукі. Гэта – як дзьверы. Пацягні, і ты адчыніш. Пастучы, і адчыняць табе.

- А у неё – у Летиции, у неё будет работать таро? Вы знаете, она

такая особенная, мне очень интересно. Мне кажется, у неё – связь. Карына пасоўвалася ўсё бліжэй – ужо нават і падцягнула да яго стул.

- У яе – будзе. Толькі я ёй ніколі не дазволю.

- Почему? Карына сапраўды зьдзівілася.

- Таму, што я – Бог раўнівы. Я хачу, каб яна гаварыла толькі са мной. І для гэтага таро ёй не патрэбнае. Бо я сам – тут, ля яе.

Дарэчы, таро ў мяне ёсьць. Цікавая рэч. Некалі я сапраўды захапляўся гэтым. Я многа чым захапляўся, пакуль не сустрэў яе. І цяпер многія рэчы сталі на свае месцы. Скажам так, я знайшоў тое, чаго прагнуў, і мае вочы сталі бачыць. І многія рэчы сталі мне зразумелыя і без прамежкавых інструментаў, такіх, як таро. Цяпер я магу атрымоўваць гэтыя веды напрамую.

- Как здорово! Вы действительно теперь всё знаете? – вымавіла яна ў захапленьні.

- У гэтым сьвеце ўсё ведаць не магчыма. Але ж я магу запытваць. І мне адказваюць. Нават і Бог, калі б увайшоў у гэты сусьвет, стаў бы абмежаваным. І, гэта значыць, не ўсеведаючым. Таму ўсеведаючы і ўсемагутны толькі той Бог, які гэтаму сусьвету не належыць. І нават самы высокі маг, ці нават сам Бог – стваральнік і Князь гэтага сьвету – павінны ўшаноўваць Бога сапраўднага, які па-за ўсё і над усё. Хто б ты ня быў, і кім бы не праявіўся, ты – абмежаваны. І толькі не існуючы не мае межаў.

- А Иисус? – запытала яна. - Ён жа быў – Бог?

- Ён быў сын чалавечы. А Богам быў Айцец. Ня ведаю, чаму вы ўсе вырашылі, што Ісус – Бог. Ён сам так пра сябе ніколі не казаў. І многа раз казаў пра Бога апасрэдавана. Ён не казаў я ёсьць Бог. Ён казаў, што яго ведае, і што Бог яго паслаў. Гэта розныя рэчы. Ісус ніколі не патрабаваў пакланяцца сабе, як Богу. Яго, скажам так, накрывала, і ён мог забывацца на сваю персону. І тады Бог сапраўды казаў праз яго. Але ж тое быў Бог, а не чалавек – Ешуа. Ісус быў дзьвярыма, праз якія Бог уваходзіў у сусьвет. І ўшаноўваючы Ісуса і молячыся яму, трэба

памятаць, што вы ня моліцеся чалавеку, габрэю, расьпятаму на крыжы, а таму трансцэндэнтнаму, хто стаіць за ім. Айцу. Айцец жа да кожнага прыходзіць напрамую, так, як ён прыйшоў да Ешуа. Сведчыце аб Айцэ, а не аб саміх сабе. Чалавек, і цела яго, і душа – толькі крохкае адзеньне. Дух жа і Бог – адвечныя і бясконцыя. Гэта ўразумеў Ешуа. Але ж – таксама ня поўнасьцю. Бо тады б ён не баяўся сьмерці. Аднак чалавек ня можа тут, на зямлі, поўнасьцю стаць Богам, зразумець яго. І таму сьмерці Ешуа баяўся, і пакутваў таксама. І яшчэ ён вучыў нас любіць чалавека – нядасканалага і пакутуючага. У тым і была воля Бога – праз пакуты Ешуа навучыць нас каханьню. І калі мы забываемся аб гэтым, Бог пасылае пакуты нам, і блізкім. Каб мы ўспомнілі пра каханьне, спачуваньне, і тым самым наблізіліся да Айца.

Айцец – Бог не праяўлены. Гэта – ня Бог габрэяў, ці каго іньшага. Яго тут няма, і справамі гэтага сьвету ён не займаецца. Ён проста Ён, і Ён ёсьць. Тат твам асі. Ёсьць актыўна, і ў той жа час – бяздзейна. І яго воля рэалізуецца, пераламляючыся ва мноства воляў, ад анёльскіх, да чалавечых і дземанскіх. Воля першых і апошніх “уключаецца” Айцом, ці ад яго імя. Воля ж чалавека – адзіная, якая не залежыць ні ад каго, акрамя чалавека. У гэтым ён роўны Айцу. Толькі чалавек не ўсеведаючы. І самае найлепшае – адмовіцца ад сваёй волі, аддаючыся таму, хто ведае ўсё, усеблагі і кахаючы. Як яна аддалася мне, - вымавіў ён. Яна так і сядзела, прытуліўшыся да яго пляча, нахіліўшы да яго галоўку з чорным цяжкім вузлом валасоў. Слухала, і быццам бы недзе блукала. Быццам бы спала.

- Как всё это интересно. Только очень сложно. Карына махнула галавой.

- Вы знаете, сейчас всё гораздо проще. Это раньше, в эоне рыб, было важно, кто такой Исус, и Бог, и всё это. А теперь, в эоне Водолея, важны только энергии. И ими можно управлять. Главное – уметь их ощущать. Вы попробуйте, это очень просто. Только нужно наполниться. Хотите, я вас научу? Мне дали несколько упражнений. И ещё, у меня есть настройки. Я, конечно, за них платила, и бесплатно они работать не будут. Но вот я могу вам некоторые передать, те, которые можно.

Например, магический кристалл. И ещё – путь Единорога. Это очень сьветлые, радостные энергии. Хотя – вам, наверное, подойдёт что-то более активное. Потяжелее. Например, путь Дракона. Это – восточная настройка. На восточный эгрегор. Ну, там, где есть драконы. Вот я прямо вижу вас на Востоке. Да, ваше, это яньское. И ещё, есть настройки Шивы. И вы почувствуете, как изменится ваша жизнь. Ощутите все сами. Наполнитесь.

- Дзякуй вялікі. Ён усьміхнуўся. – Баюся, што маё фізічнае цела яшчэ не гатова прыняць такія моцныя энергіі, як Шыва і драконы. Баюся сгарэць.

- Не бойтесь, у вас получится! Я вас научу! Карына сапраўды гарэла шчырым жаданьнем нечаму яго навучыць.

Яна слухала іх бяседу ў паўвуха, большым чынам жа блукала недзе ў сваіх думках, не перашкаджаючы Карыне задавольваць сваю цікаўнасьць. Да таго ж, тая была зусім п'яная, і крыўдзіцца на яе было нельга. Яна і сапраўды забылася на яе прысутнасьць, і гаварыла аб ёй у трэццяй персоне. Яе ж гэта нават забаўляла.

Ня кожны дзень бачыш такога шчырага чалавека, які кажа табе ў вочы ўсё, што думае. Гэта – рэдкі скарб. Люстэрка Карыны было наогул не замутнёнае, у ім адбівалася ўсё, што было вакол. Яе ж уласнай персоны быццам бы і не было. Як ён не намагаўся нешта разбачыць праз гэтых едынарогаў і энергіі, яно ўскользвала ад яго. Надта тонкая асоба.

- Прыгожая яна, праўда? – раптам запытаў ён Карыну. Тая зьдзіўлена глянула на яго.

- Такая прыгожая, як і ў жыцьці не бывае. Ён пагладзіў валасы Летыцыі. Пацалаваў яе шчаку.

- Ну да. Она красивая. Только странная.

Карына паціснула плячыма.

- В школе у неё не было поклонников. Вы знаете, у всех девочек были. А её как будто боялись. Мальчики. Она так могла

посмотреть. И вообще, она же – странная. И она почти ничего не ела. Мальчики любят, когда грудь, попа. Ну, она худенькая такая была. Хотя, один мальчик был. Такой странный, тоже, не как все. Я его боялась, - раптам прашаптала яна.

- Он мог так посмотреть. И потом, мог взять так … за грудь меня как-то взял. Мне даже больно стало. А её, наоборот, не трогал. Как будто изучал. Наблюдал.

- Хлопцы ў гэтым узросьце дужа фізіялагічныя. Іх палохае невядомае. Ён усьміхнуўся. Дзіця забаўляецца бліскучымі цацкамі, і ня можа ацаніць тонкую работу майстра. Паступова ж густы вытанчаюцца. Становяцца больш вычварнымі. Яна – з тых прыгажунь, сапраўды ацаніць якіх могуць толькі вопытныя вочы. Вочы сталага чалавека. Падлетак нічога не заўважыць. Ён рэагуе на цела, грубыя формы, і ня можа разбачыць душу. Я ж люблю ў ёй душу, якая зьзяе праз яе цела.

- Вы так говорите, как поэт, - вымавіла яна ў захапленьні. – Я вас понимаю. Вы знаете, мне кажется, вы особенный. И я чувствую в вас очень сильную энергетику.

Яго энергетыка ўжо, шчыра кажучы, пачала сдувацца. Ён ветліва выбачыўся, узьняўшыся.

- Нам пара йсьці. Вас адвесьці некуды? Я магу заказаць вам таксі.

- Нет, что вы. Мы ещё посидим. Там скоро будут танцы, - таямніча вымавіла яна, паказваючы вачыма. І сапраўды, ужо пачалі ладзіць музыку. Знайшлася і Марыся – абжымалася зь нейкім высокім чарнявым хлопцам, накачаным так, быццам бы яго надзьмулі.

- Пайшлі, каханая, - вымавіў ён, цалуючы яе.

- Карынка, ты такая класная. Я ўвесь вечар слухала цябе ў захапленьні. Ніхто ня можа так падтрымаць размову, як ты, і распавесьці столькі розных рэчаў. Мне б трэба было сапраўды болей вучыцца, - вымавіла Летыцыя, абдымаючы падругу.

- Конечно, дорогая! Вот, моя визитка! Я сделала, я ведь психолог и таролог, и ещё – нумеролог, и целитель. Ты мне позвони, и я тебя проконсультирую. Мне кажется, тебе нужна помощь специалиста, - ціха вымавіла яна ёй на вуха.

- Абавязкова. Летыцыя сур’ёзна кіўнула. – Я табе пазваню у бліжэйшым часе.

Глава 5: Псіхааналіз

- Каханы, можна, я сёньня Карыну запрашу на госьці? - папрасіла яна за заўтракам. Заўтрак прыгатавала яна сама, Марысю ён адпусьціў – ізноў. Сказаў, каб пакуль не прыходзіла. Дужа шмат усяго адбылося, і ён ня меў душэйныя моцы яе бачыць. Баяўся сарвацца, і забіць. Яе постаць на кухні і так мроілася яму, як нейкі сінтэтычны прывід, ад якога ён уздрыгваў. Якое шчасьце, што там цяпер завіхаецца яна. Яго супакойвала і суцяшала глядзець на яе, як яе танюткая фігурка рухаецца заклапочана, нешта мые, наразае, раскладвае. І гатавала яна лепш, і пахі ўзьнімаліся больш прыемныя, зьмешаныя зь яе водарам. Якая гэта была асалода – прымаць ежу зь яе рук, дзякаваць ёй, і есьць тое, што яна прыгатавала зь любоўю. Усё, што яна гатавала, мела свой асобны смак – любві. Есьці прыгатаванае ёй было амаль раўназначна фізічнай блізасьці. У гэтым была нейкая асаблівая інтымнасьць, якая ня ўзьнікне ні ў якім мішленаўскім рэстаране. Калі жанчына гатуе табе, падносіць табе, клапаціцца, гэта як прылюдзія да нечага іншага, большага. А вось калі яна грэбуе прыгатаваньнем ежы, не жадаючы напоўніць праз яе свайго мужчыну, то тады здаецца, што яна і наогул не жадае яго, не хоча прызнаць яго за свайго гаспадара, абаронцу, таго, хто дзеля яе гатовы перавярнуць сусьвет. І што гэта за жанчына, якая не жадае падпарадкоўвацца свайму мужу? Не жадае – значыць і не паважае. І не кахае. І, наогул, гэта нейкая дурная жанчына, як дзікая лошадзь, ці проста наравістая, дуркаватая жывёліна, а не чалавек. Разумная жанчына прымае прыарытэт мужчыны “па ўмалчаньню”, гэта ў яе ўжо ўстроена, заложана Богам, як і мужчына, які створаны сапраўды па яго вобразу і падабенству, зроблены так, каб абараняць жанчыну, ахоўваць яе, і быць ёй і мужам, і айцом, і Богам.

У іх жа ўсё было правільна. Яна яму не супярэчыла, ён выконваў свае абавязкі мужа, і ўсіх па сьпісу. Бо ж ён яе сапраўды кахаў. Ён сьвет бы перавярнуў дзеля яе. Кожны дзень яго думкі былі толькі аб ёй, і ўсё, што ён рабіў, ён рабіў дзеля яе, і толькі яе адной. Яна ж была ўся для яго – створана для яго

ім самім, ідэальнай, дасканалай, і адначасова таямнічай, поўнай сваіх уласных сакрэтаў, якія ён таксама любіў у ёй, разумеючы яе бясконцасьць як асобнага ад сябе стварэньня, маючага ў сабе Боскую іскру.

І таму яго вока радавалася ёй, насалоджвалася яе хараством, яе тонкай маленькай постацьцю ў кранальных кароткіх шортах і майцы, праз якую ён амаль фізічна мог адчуваць яе цёплае, шаўкавістае, блізкае ад яго цела. Такое роднае і любімае, і такое загадкавае і высокае, быццам бы перад ім рухалася ажыўшая статуя юнай багіні.

- Запрасі, чаму ж не. Толькі неяк так, каб яна зразумела, што я – заняты, і, наогул, не яе сяброўка, якой можна дурыць галаву ўсялякімі энергіямі і накшталт.

Табе ж, можа, будзе весялее, калі вы разам паразмаўляеце, пасядзіце. Калі хочаш, віна якога вазьмі.

- Не, каханы. Віно ёй нельга. Яна нават спалохалася. – Ну, хіба толькі, самую крышачку. У прошлы раз яна так напілася, я думаю, ёй потым было блага.

- Затое тады ёй было хораша. Ён зарагатаў. Успомніў вечар на пляжы. – І потым, я цябе ўпэўніваю, ёй дрэнна не было. Толькі гэтакія радасьці не для цябе - і слава Богу. Ты мой анёлак маленькі, куды табе такое вясельле.

- Я наогул не магу піць. Яна паціснула плячыма. – Не разумею, як жанчына можа так напівацца. Гэта ж не прыгожа.

- Затое яна тады думае, што прыгожая. Ён усьміхнуўся. - Усё вакол харашэе – і яна сама ў сваіх вачах.

- А праўда, што калі мужчына вып’е, жанчыны яму здаюцца прыгажэйшымі? – запытала яна.

- Праўда. Ты ў мяне і так прыгожая, якіх не бывае. А калі вып’ю, дык наогул сьвяціцца пачынаеш. Я нават цвярозым станаўлюся. Мне пачынае здавацца, што я ў рай трапіў, і перада мной сьвяты дух ці найсьвятейшая дзева.

- Ай, ну цябе. Яна рассьмяялася. – Так я паклічу Карыну? Пакуль яна яшчэ тут, на моры адпачывае?

- Канешне. Я ж сказаў, любая. Займайся. Звані ёй. А я пайду – папрацаваць хачу. Даўно нічога не пісаў, не чытаў. Хутка ўжо здымкі – на наступным тыдні, калі ўсё будзе добра. Паола павінны канчаткова падцьвердзіць заўтра. Афрыка цяпер небясьпечны накірунак, ён вырашыў лепш у Сіцыліі дасьнімаць. Ён узьняўся, пацалаваў яе, і пайшоў наверх. Яна узяла тэлефон, і набрала нумар.

- Карына? Прывітаньне! Як справы? Як ты тады? Павесяліліся? Ну, малайцы. Канешне, усё добра, таксама. Помніш, ты мне казала, што ты вывучылася на псіхоляга? Магу я папрасіць цябе дапамагчы мне? За грошы, канешне, ня проста так. Можаш ты сёньня да мяне прыехаць? А калі? Зараз зможаш?

- Вой, як цудоўна! Яна ўзрадвалася.

- Бяры таксі, канешне, я аплачу. І прыязжай. Праз колькі? Праз паўгадзіны? Добра, чакаю. Яна вымыла посуд, прыбрала, выцерла стол, пераапранулася ў лёгкі дамашні камбінезон з шаўкавістай тканіны, расчасала валасы, брызнулася парфюмай. Як раз калі яна скончыла рыхтавацца, на вуліцы пачулася гудзеньне машыны. Ахрана сустрэла таксі, і высокі ахоўнік суправадзіў візіцёрку да дзьвярэй, якія расчыніліся перад ёй.

Ня стрымліваючы ўздых захапленьня, Карына ўвайшла ў лобі.

- Ни фига себе вы живёте! - гучна вымавіла яна. Яе голас, звонкі, праляцеў цераз хол, і Летыцыя ледзь ня выраніла мабільнік, які глядзела ў чаканьні.

- Вой, Карынка! Як я рада табе! Праходзь! Сядай, калі ласка. Хочаш кавы? З тортам?

- Давай кофе, только если есть, с конфетой. Или просто с фруктами. Я на диете. Я так жру, просто сил нет. Всё такое вкусное, прямо как свинья. И набрала уже пяток килограммов точно. Складки на боках выросли. Карына заклапочана адцягнула бок сукенкі.

- Добра, канешне, можна фрукты. Я табе апельсін шакаладам пасыплю. Будзеш? І вершкаў магу наверх. Яны расьлінныя. Нізкакаларыйныя.

- Ой, ну тогда тащи уже торт. Ладно. Ты так всё вкусно рассказываешь, что у меня уже слюна побежала. Твой, небось, живёт, как в раю.

- Ды ня дужа. Летыцыя ўсьмінулася. – Я наогул гатаваць ня ўмею. Толькі самае простае.

- А он что, сложное любит? У меня б равиоли из пачки ел, как миленький. Вон, всё готовое продаётся, только разогреть.

- Ты что! Летыцыя ледзь ня выраніла падносік з кавай і кавалачкам торта на маленькай паўпразрыстай парцалянавай талерцы ў блакітную кветку.

- Ён наогул гатовае ня есьць. Разагрэтае таксама. Я нават ньёкі сама раблю. Навучылася ў інтэрнеце. Гэта накшталт клёцак, толькі з варонай бульбы. Смачныя.

- Ну и зря. Карына сказала, як адрэзала. – Избалованный он у тебя. Все ему подносишь, уносишь, таких мужики не ценят. Яна з задавальненьнем агледзела свой манікюр – доўгія залацістыя кіпцюрыкі ў каменьчыках.

- Нет, я не по этой части. Ньёки. Яна фыркнула.

- Но ты же меня не просто кофе с тортом попить пригласила. Ты говорила, что тебе нужен психолог. Я даже таро с собой принесла – две колоды. На выбор, какая пойдёт. Есть феи – тебе как раз подходит, ты и сама – как фея. А есть таро волшебного леса. Оно друидическое, шаманское. Глубинное путешествие в себя.

- Мне падабаюцца феі. І другое таксама цікавае. Дзякуй табе за клопаты. Летыцыя села насупраць яе на канапу, адпіла кавы з чашачкі. Торт не кранула.

Карына таксама прыгубіла кавы, адкалупнула добрых паўкавалка торту, і зажмурыла вочы.

- Это какое-то блаженство, - вымавіла яна, праглынуўшы кавалачак.

- Мы заказваем. Тут ёсьць пякарня, яны робяць па замове. Усё, што хочаш. Гэты – мнагаслойны, с гарэхамі і цукатамі, і зь мяккай карамельлю і маскарпонэ.

- Угу. Карына хутка даела тое, што засталося на талерцы. Дапіла адным глытком каву, акуратна прамакнула вусны сурвэткай, і дастала з кішэню блакнот.

- Буду делать пометки, - объяснила она. – Такой метод. По ходу. Ты рассказывай, а я буду слушать. Что тебя беспокоит?

- Мяне турбуюць успаміны, - нягромка вымавіла Летыцыя.

- Только-то? Карына ўсьміхнулася. – А что такое, поконкретнее.

- Я памятаю нешта, але ж няпоўнасьцю. Нейкія фрагменты. І яны турбуюць мяне. Мне блага ад гэтых успамінаў, і калі яны прыходзяць, мне дужа балюча. Я не разумею, як гэта магло адбывацца са мной. І чаму, калі я не памятаю ўсё, я памятаю менавіта тое, што хачу забыць?

- А что такое? Карына зацікавілася, нават адлажыла блакнот.

- Тое, што са мной рабілі мужчыны, - ціха вымавіла яна. Было бачна, што словы гэтыя даюцца ёй цяжка.

- Ого. Рассказывай! Карына пасунулася бліжэй.

- Са мной рабілі розныя рэчы, якія мне балюча ўспамінаць. Гэта было да таго, як я сустрэла Міхася. Калі я сустракалася з Алексам.

Карына адразу забыла, што яна была псіхааналітыкам, і стала ўся – вушы.

- А что они делали? – прашаптала яна.

- Многа чаго. Апошняй кропляй стала тое, калі мяне ўзялі адразу двое. Адначасова. Ён, і яшчэ адзін чалавек.

- Як? – Карына не зразумела.

- Проста. Адначасова. Двайное пранікненьне. Адзін зьнізу, другі – зьверху.

- Как в порнухе, что ли? – вочы Карыны выкаціліся.

- Менавіта так. Летыцыя кіўнула.

- Чёрт! Так это же пиздец как больно, наверное? – Карына адпіла кавы з пустой чашкі. Нічога, канешне, не атрымалася.

- Яшчэ кавы? – запытала Летыцыя заклапочана.

- Да, и торта, пожалуйста, кусочек. А лучше – два. Ну, рассказывай. - Так больно это, ли как?

- У тым і справа, што я не памятаю. Я памятаю, калі ў мяне быў першы вопыт, першая спроба, і ў таго хлопца нічога не атрымалася, таму што мне было дужа балюча. Я нават цяпер памятаю гэты боль. Рэзкі, такі, што я зразумела, што ні за што гэта не зраблю. Ён спыніўся, і нічога не было. Але ж памяць аб болю засталася. Толькі чамусьці мне заўсёды хацелася яго паўтарыць. Адчуць яго ізноў. Гэта – таксама праблема. Я ўвесь час жадаю гэтага болю. А тут я нічога не адчувала. Зусім. Быццам бы я гляджу кіно з самой сабой. І яшчэ, я памятаю, як Алекс у першы раз згвалціў мяне, не туды, куды трэба. Мне было дужа балюча. Я нават плакала. Потым ужо так не было, было па-іньшаму. Але ж я заўсёды памятаю адчуваньні. Тут жа – нічога. Гэтак дзіўна. Я павінна была адчуваць нешта. Аднак там была пустата. Я ня памятаю, як яно пачалося, чаму. Толькі памятаю яго кватэру, і тое, што адбывалася. Там яшчэ адзін чалавек быў, ён проста глядзеў, і … сам з сабой. Ты разумееш. Ён тожа хацеў, але ж на гэтым усё скончылася. Мне здаецца, яны самі былі не гатовыя да таго, што зрабілі.

- Ты что, п’яная была? – Карына пасунулася наперад.

- Не, я наогул ня пью. Калі і выпіла, то можа зусім нямнога.

- Может, он подсыпал что? – Карыне стала сапраўды цікава.

- Не, сьвядомасьць была поўнай. Я ўсё памятаю, як быццам учора. Толькі гэты кавалак. Цёмна, мужчына трымае мяне, я нахінаюся, амаль лажуся на яго, і ў мяне ўваходзяць ззаду. І ўсё. Нічога. Як карцінка. Нічога не адчуваю. Быццам бы мяне там няма. Я не магу зразумець, як гэта адбылося. Я гэтага не жадала. І яшчэ шмат чаго турбуе, падобнага. Я памятаю, як я раблю нешта, а чаму – не разумею. Як я там апынулася? Быццам бы мне нехта загадаў зрабіць гэта. Нехта паміма маёй волі. Было многа чаго. Аральны секс быў. І іньшы. Толькі я не разумею, як? Якім чынам? Ён мяне туды прыводзіў, толькі яго я не памятаю. Усё сьцёрта. Ён жа быў недзе побач. Як так адбывалася, што я аказвалася з гэтымі людзьмі, і рабіла гэтыя рэчы? Навошта ён мяне туды прыводзіў? Дзеля гэтага, ці я сама? Я сама пагаджалася? Як гэта магло быць?

- В смысле он тебя приводил к мужикам каким-то, ты там что-то делала, не понимая, как и что, и как ты там оказалась? И дошло до двойного проникновения? Ну и даёшь. Карына глядзела на яе неяк нават зьдзекліва, узьняўшы бровы.

- Прости, подруга, но что-то я тебя не понимаю. Хотя … понимаю. Придурок этот твой и не такое отчудить мог. А у тебя, извини, такое чувство, что не все дома.

- Вось і я пра гэта, - сумна вымавіла Летыцыя.

- Слушай, ну, тебе неприятно вспомнить, как он тебя таскал. И чего ты с ним таскалась, не пойму. За это знаешь, какие бабки берут? Может, он брал?

- Ня ведаю. Ніякай такой дамовы не было, каб ён мяне камусьці прадаваў. Я б не пайшла, канешне.

- Ага. А потом оказывается, что ты такое творила, что волосы дыбом. У хача на заднице.

Пиздец.

Карына пакруціла пальцам ля скроні.

- В общем, с тобой всё понятно. Просто у тебя низкая

самооценка. Ты специально её себе ещё и понижаешь. И с придурком этим ты была из-за низкой самооценки. И всё это из-за неё. Ты себя не любишь. И не любила никогда. Тебе нужно с самооценкой работать. Пиздец – соглашаться на такое.

- Я не пагаджалася, - ціха вымавіла Летыцыя.

- Тебе что, зубы выбивали? Угрожали?

Летыцыя пакачала галавой.

- Ну вот и всё. Значит, ты делала это добровольно. Тут помню … тут не помню… Просто признай, что это тебе нравилось, и ты этого хотела.

- Не падабалася мне гэта. З вачэй Летыцыі раптам пацяклі сьлёзы. – Калі б мне падабалася, то я б не пакутвала. Міхась са мной і ня тое рабіў. І ніякіх пакутаў і дакораў сумленьня я не адчуваю. Гэта ўсё было па згодзе. Мне нават прыемна ўспамінаць.

- Он что, ещё и не то с тобой делал? Ни фига се… Карына узьняла бровы.

А что ж ещё можно такое сделать, интересно мне.

- Усё, што заўгодна. Летыцыя паціснула плячыма. – Усё тое ж самае, толькі адчуваецца па-іньшаму.

- Так он тебя что, с кем-то трахнул вдвоём? Карына не ўціхамірвалася.

- Гэта іньшае, гэта не праблема. Летыцыя махнула галавой. – А тое – праблема. Чаму яно адбывалася, калі я не жадала?

- Значит, хотела, раз оно происходило. Раз тебя никто не бил, не принуждал. Слушай, ты только себе не ври. От этого тебе и плохо. От стыда. И хватит под мужиков стелиться. Мне за женский род стыдно, когда я тебя слушаю. Никакой гордости. Что ты под них всех ложишься? Они тобой крутят, как хотят. Ещё и вдвоём трахают. Это ты ими должна крутить. А ты – вечная жертва. И в школе такой же была. Да проснись же ты,

стань человеком. Каждый дурак с тобой делает, что пожелает.

- Алекс ня быў дураком. І Міхась – не дурак, - прашаптала Летыцыя праз сьлёзы. - Я кахала Алекса, хоць і ня так моцна, як я Міхася кахаю, больш за жыцьцё. Алексу я давярала. І таму мне балюча, чаго ён гэта са мной рабіў. А Міхась для мяне – усё. Я безь яго не магу жыць. І ён ніколі мяне не кіне.

- Слушай, дерьмо все твои мужики, только про их и слышу. Всё понятно. Комплекс жертвы плюс низкая самооценка – ниже плинтуса. Ты всегда будешь искать таких, кто тебя будет в десятером трахать, и унижать. Ещё и прогибаешься, готовишь невесть что. Ты только их интересами и живешь, и еблей. Ни работы, ни образования у тебя нет. Выкинет тебя твой придурок – так и вижу, как это происходит, и куда ты пойдёшь? Ты даже деньги за еблю брать не умеешь, тебя и так каждый бомж трахнет забесплатно. Я это всё говорю, чтобы тебя спасти, а не чтобы тебя обидеть. Ты не обижайся, а послушай. Поставь этому своему козлу условие – пусть он тебе отдельный счёт заведёт. Только для тебя. И зарплату платит. И вообще, лучше тебе какое-то занятие, бизнес создать. И своё я заявляй. Не соглашайся с ним. Не давай ему по первому требованию. Пусть помучается. Пусть видит, что ты себя ценишь.

Летыцыя з жахам глядзела на яе.

- Як гэта? Я ж яго кахаю. Я так не змагу. Я не змагу яго пакрыўдзіць. Я яму давяраю – ва ўсім. Ён для мяне – усё. Ён – мой Бог, - раптам вымавіла яна. На яе вачах дрыжэлі сьлёзы.

- Кто?! Мужик? Бог? Бога нет, дура. Никакого! Энергии есть, Абсолют есть, а он – безличный. Мы сами творим свою судьбу. В общем, мне всё понятно. Ты подруга, прости, но я тебя понять не могу. Простить – могу. А понять – нет. И самооценку свою повышай.

Карына з пагардай глянула на яе.

Летыцыя ціха плакала на канапе, закрыўшы ліцо рукамі.

- Ну, як там у вас справы? Што здарылася?! Ён спусьціўся па

лесьвіцы, шчыра кажучы, на крык. Крычэла Карына. Нешта там такое адбывалася, што нават да яго далятала праз зачыненыя дзьверы. Нейкі вэрхал.

- Гэта што робіцца тут? Ён нахмурыў бровы.

- Псіхааналіз, каханы. Прабач, мы не хацелі шумець. Летыцыя ўзьняла на яго апухлы ад сьлёз твар.

- А чаго ты плачаш? – ён устрывожана глядзеў на яе.

- Это называется – катарсис. Ритуальное очищение психики. Как промывка кишечника. Ей скоро станет лучше. Просто у неё собралось много токсинов.

Карына, прывабна ўсьміхаючыся, глядзела на яго.

- Якіх-такіх таксінаў? – ён не зразумеў.

- Психических. Ей нужно работать с самооценкой. Карына паціснула плячыма.

- Только и всего.

- Любая, ты што плачаш? Супакойся. Ён абняў яе.

- Паслухай, нешта мне здаецца, што твой псіхааналіз ня ўдаўся. Я, канешне, разумею, што ты зь лепшых імкненьняў, але ж неяк яно ня правільна. Так не павінна быць, каб чалавек пасьля псіхааналізу плакаў. І навошта ён ёй наогул? Каханая, у цябе нешта здарылася? Ты лепш бы мне расказала.

- Я не хацела цябе турбаваць, - прашаптала яна.

- Извините, я, может, пойду. Карына ўзьнялася. – Вы тут пообщайтесь. Летиция, я тебе наберу. Мне ещё нужно всё осмыслить, а таро я могу разложить и удалённо, если хочешь. Да, за сеанс сто евро, пожалуйста. Я же не бесплатно. И ещё – такси.

Ён, ня гледзячы, выцягнуў з кішэню купюру.

- На. Псіхааналітык. Хоць дамоў даедзеш.

- Карына, там торт, табе скласьці? Летыцыя ўзьнялася, выцершы сьлёзы. – Давай, я ў кантэйнер злажу. Табе ж спадабаўся.

- Ну, сложи. Спасибо, конечно. Яна паціснула плячыма.

- Михаил, вы не пугайтесь, это нормально. Это просто реакция. Потом ей станет лучше, вот увидите. У неё просто страхи, из прошлого. Такое бывает. Ложный стыд, низкая самооценка. С детства тянется. Но мы проработали очень глубоко.

Яна прайшла праз шкляныя дзьверы вонкі, і Летыцыя расплакалася яшчэ гарчэй.

- Каханая, ну што такое здарылася? Чаго ты? Ён абдымаў яе, прыціскаючы да сябе.

Яна нічога не адказвала, і працягвала плакаць.

- Проста я – дрэнная, - прашаптала яна нарэшце. – І ўсё, што са мной адбывалася – гэта праз маю сапсаванасьць і нізкую самаацэнку. Што яны са мной рабілі, раней, да цябе. З Алексам разам. Яны мяне гвалцілі, я не сама. Я не хацела! Я не пагаджалася. Яна працягвала горка плакаць. Я – вычварак нейкі, а не жанчына. Нават Карына мной пагрэбавала, я ж гэта бачу. Яна цяпер усім раскажа.

- Каханая, а хто тады я? Ён абняў яе. – Слухай, я таксама не анёл. І на зямлі наогул няма анёлаў – акрамя Карыны, канешна. Яна ж энэргіі бачыць. Насамрэч, ты толькі не крыўдзіся, на тое, што скажу – яна табе зайздросьціць.

- Як? – яна ўзьняла на яго вочы. – За тое, што мяне гвалцілі? Зьдзекваліся зь мяне?

- Гэта ты так бачыш, і таму табе блага. А для яе гэта прыгоды, якіх у яе не было ніколі. Яна б, можа, і жадала, толькі нешта не атрымоўваецца. Да таго ж, нізкая самаацэнка як раз у яе – бо такі чалавек, наадварот, будзе сябе апраўдваць, і выстаўляцца за кошт іншых. Адсюль і штучная зьнешнасьць, і энергіі, і псіхалёгія, і псеўдаманеры – каб казацца лепей, чым ёсьць. Каб

прыкрыць пустату ў душы.

Цяпер жа яна для сваёй самаацэнкі зрабіла яшчэ адзін кастыль – будзе ўзвышацца за кошт цябе, ты – шлёндра, а яна – сьвятая. Хоць у чым там сьвятасьць, я не пайму. Ну да Бог зь ёй.

- Ты лепш мне раскажы – што цябе турбуе? Чаму ты плачаш?

- Успаміны, - прашаптала яна. – Тое, што адбывалася. Я не разумею, як гэта магло адбывацца са мной, і чаму я пагаджалася на ўсё гэта.

- Таму, што жанчына па сваёй прыродзе падпарадкоўваецца мужчыне, і нічога дзіўнага тут няма. Алекс казаў табе – і ты гэта рабіла. Ён гэта бачыў як нешта дапушчальнае, станоўчае, і ты падпарадкоўвалася. Таму тваёй віны тут няма наогул. Якая ў жанчыны можа быць віна? У чым? У тым, што мужчына яе не дагледзеў? Што сам яе ўцягнуў у распусту?

- З табой мне ніколі не было блага, - прашаптала яна. – Дзеля цябе я б зрабіла ўсё.

- Я гэта ведаю, любая, і так і павінна быць. Я ведаю, што, калі б я загадаў, ты б зрабіла нават і большае. І каб зрабіць мне прыемнае – таксама. Калі б я сказаў, што задавальненьне магу атрымаць, толькі калі цябе згвалцяць пры мне дзесяць чалавек, ты б пагадзілася. І ніякай тваёй віны б тут не было. А цяпер уяві на імгненьне, што гэта адбылося, і адбываецца бясконца. І пры гэтым ты адчуваеш, што маёй любві тут няма наогул, што я проста выкарыстоўваю цябе ў сваіх мэтах. І яшчэ, што больш істотнае ў гэтым усім – гэту сітуацыю я не магу кантраляваць. Я ствараю для цябе небясьпечныя ўмовы, і пры гэтым адыходжу ў бок, нібыта гэта мяне не датычыцца. Як ты будзеш сябе адчуваць? Канешне ж, цябе будуць і гвалціць, і рабіць з табой усё, што заўгодна. У гэтым і ёсьць вялікая розьніца. У тых сітуацыях, якія ты памятаеш, як балючыя, ты заставалася адна. Быццам бы ты сама іх абірала. Іх ствараў для цябе мужчына, якога ты лічыла сваім. Ствараў наўмысна. І – зьнікаў некуды. Таму што кантраляваць іх ён ня мог. Не ён там быў галоўным. Для жанчыны галоўнае – ведаць, што яна абаронена, і што яе кахаюць. Што яе мужчына можа адказваць за яе, забясьпечваць

яе, а не яна – яго. І такому мужчыне жанчына прабачыць усё. Прасьці, што я табе кажу гэта – бо выпрабоўваць цябе на “усё” я не зьбіраюся, але ж ніхто ня ведае, як павярнецца лёс. Шмат чаго ў ім ад нас не залежыць. Я магу толькі сказаць, што да апошняга подыха я буду ахоўваць і абараняць цябе, клапаціцца аб цябе і цябе кахаць так жа моцна, як можа кахаць Бог. І нават мацней, бо ў моцы каханьня, мяркую, нават і Бог зайздросьціць чалавеку. Таму ў гэтым ты можаш быць упэўнена – у адзіным у гэтым сьвеце – ўва мне.

Калі я ўжо прыняў за цябе адказнасьць, і сказаў, што кахаю цябе, гэтага ніхто і нішто ня зьменіць. Маё слова, аднойчы вымаўленае, каштуе больш, чым гэты нядасканалы сьвет. І я ніколі не дазволю табе ні загінуць, ні пакутваць, ні заставацца ў самоце. Таму я не хачу, каб ты думала і плакала аб мінулым. Бо ж яно было недасканалым, і не па тваёй віне. Цяпер жа ўсё зьмянілася. І ўсё, што было, гэтыя твае шнары, як і мае, яны нас стварылі такімі, якія мы ёсьць. І мы павінны ганарыцца, што прайшлі праз гэта, а не адчуваць сябе ахвярай. Не кожнаму давялося перажыць тое, што перажылі мы, а ўсялякі вопыт узбагачае душу, калі ён патрэбным чынам асэнсаваны. Вось і ўсё. І калі ты нешта будзеш успамінаць, ты павінна прыняць гэта, а не пакутваць, і зразумець, што з гэтай сітуацыі, нягледзячы ні на што, ты выйшла пераможцай.

Бедная мая дзевачка, што табе давялося перажыць, і якую лухту я нясу, - пра сябе падумаў ён. – Але ж калі мы будзем тут разам з табой сядзець і плакаць, то што з гэтага атрымаецца. Бываюць выпадкі, калі і жанчына павінна быць сільнай, каб працягваць жыць, і за гэта ён быў гатовы забіць тых, хто апынуўся вінаватым у тым, што зь ёй адбылося. Быў гатовы, і ня мог. Бо ж яны таксама былі людзі – нядасканалыя, як і ён сам. Мог толькі жахацца, як гэта адбывалася, што мужчыны, якія павінны быць для жанчын усім, становяцца нечым горшым за сьмецьце. Вось бачыць такую дэградацыю яму было і сапраўды блага.

- Калі хочаш плакаць, паплач, каханая, - вымавіў ён, абдымаючы яе. Толькі паплач аб мінулым, якога больш, на шчасьце, няма. А ёсьць толькі сучанае, ў якім ёсьць я – і я цяпер з табой.

Глава 5: Кроў

- Слушай, мне с тобой нужно срочно встретиться! Что расскажу, не поверишь! Я только что проводила сеанс психоанализа для этой нашей идиотки. Ну, Летыции. Летиции. Слушай, что она мне рассказала! Ты охренеешь просто! Ты где далеко?

У себя? Слушай, давай в кафешке на углу. Ок? Буду через минут десять. Я уже еду. Этот придурок мне такси оплатил, и сто евро дал. Не за хер. Фейковая визитка сработала. Короче, жди!

Карына ўляцела ў кафе, як шторм. Самум. Ураган. Ва ўсякім чыне, так яна сябе адчувала. Эмоцыі яе разрывалі. Марыся сядзела за столікам. Пры яе выглядзе нават прыўзьняла галаву, і агледзела з ног да верху.

- А тебя распирает, я вижу, - вымавіла яна.

- Да, уже распёрло. Не могу. Сейчас заржу, заплачу, и обосрусь со смеху.

Да, и вот ещё – торт. Не доела там. Это не объедки, она новый при мне порезала, и ни куска не съела. Я только вот парочку оприходовала. Вкусный – пипец. Какой-то кутюрный торт, ну, как и всё у неё. О-со-бен-ный, - вымавіла яна, цягнучы слова.

- Как и сама она – о-со-бен-ная. Не-такая-как-все. От-кутюр – вымавілі яны разам, і зарагаталі.

Сейчас узнаешь, что она рассказала, охренеешь. Вот уж действительно – особенная и от кутюр. В общем, наша дама страдает. Не поверишь, от чего – от воспоминаний. Травмирующих.

- А что за воспоминания? Марыся прытворна пазяхнула. – Двойку в школе единственную пережить не может до сих пор? Или аладки для каханага подгорели?

- Держи карман – счас закачаешься. Подгорело у неё самой, и уже давно. В общем, решила она со мной – как с психоаналитиком – поделиться травмирующими воспоминаниями, так сказать. Тут помню, тут не помню, душа болит, совесть мучает, то-сё.

Ну, я, конечно, ждала всего, но только не этого. Она мне на голубом глазу расказывает, прикинь – как её, ещё там, дома, при Алексе, два мужика выебали. Сразу, в две дырки. Двойное проникновение! Яна закаціла вочы.

Один – хуй какой-то, а второй – сам Алекс. И ещё – минуточку! – третий там был. Но он просто – смотрел! Ну, ты понимаешь. Кино смотрел. Карына зарагатала, так, што за суседнім столікам павярнуліся.

- Ого. Ничего себе, тихоня-нимфетка. Моделька от кутюр. Ну мне не удивительно. Это животное только такую себе и мог найти. Ты на него посмотри. Извращенец грёбаный. Какая нормальная баба с ним будет жить, чтоб он её в задницу трахал?

- И это ещё не всё. Оказывается, этот её тип, первый, её вообще по всем кругом таскал, и кого там только не было, и сколько хуёв она не пересосала. И теперь от этого страдает. Прикинь. У неё – диссоциации. Травмирующие воспоминания. Она, видите ли, из тела выходит, и себя в прострации с мужиками наблюдает. И, говорит, при этом не ощущаю ничего. Вот горе-то какое. Мучается. Как это – её в два хуя выебли, а она ничего не ощущала.

Цяпер яны рассьмяяліся ў дваіх.

- Ну да, обидно. Марыся паціснула плячыма. – Может, такие мужики были? Никакие?

- Да нет вроде. Нормальные. Алекс такой ничего. Засадить может. Он, кстати, её в задницу трахал – изнасиловал, конечно. Она даже плакала, ты не думай. В первый раз.

- Ну да. Её, как послушать, все кругом изнасиловали.

Феноменальный экземпляр какой-то. И орально, и анально, а по-обычному не считается. Это как воды попить.

Марыся скрывілася.

- Ну и что дальше? Что ещё интересного она тебе поведала, кроме того, что её все ебли, как сучку, и теперь она отмыться не может? Самой от себя противно?

- Ну как что. Веселила дальше. Сказала, что вот, каханы её тоже вдвоём отпёр с каким-то хуем, точно также – одновременно, и по-всякому, и в ротик, и в попку, и ей видишь ли, даже нравилось, потому что он – каханы, а тут она страдает, и не может понять, почему она на тоже самое соглашалась. Прикинь, какая ебанутая. Скоро её этот каханый на хуй пошлёт, и она пойдёт по психологам опять жаловаться, что её всяческими извращёнными способами трахали, бедную жертву, а она не хотела.

- Блядь, БДСМ какой-то грёбаный в психушке. Марыся пацiснула плячыма.

- Я там работаю, и не такое наблюдала. Я тебе больше скажу, он её ещё и пиздит, этот каханый. Видать, мозг совсем отбил. Она такая жалкая, что её даже жалко, не поверишь. И противно, и стыдно – за весь женский род. Из-за таких сучек нас мужики не уважают, которые перед ними прогибаются, выготавливают им, все их извращённые прихоти удовлетворяют, и ещё преклоняются и Богом называют – а это уже высший пилотаж извращённых фантазий. Это ж как нужно ебанутся головой, чтобы мужика-алкаша, бандита придурошного, Богом назвать? Это такое животное, что слов нет. Мало того, что вечно бухой, и дружбаны такие же, так ещё – открою тебе тайну – похоже, кого-то замочил. Я кровь нашла. Они, конечно, убрались, но вот под диван затекло. А я заколку уронила, и полезла – посветила мобильником. А там – блядь! Диван такой тяжеленный, хрен сдвинешь. Ну, они спешили, видно. Или не догадались. Я подумала – он её опять отпиздил, но нет – слишком много крови было. Она б подохла, если бы с неё столько натекло.

- Да ты что! Карына раптам перайшла на шэпт.

- Ты смотри, никому, ни-ни. Не дай Бог. Потом тебя же и пришьют. Это ж Италия – тут везде мафия, и в полиции. Замочил – и хрен с ним. Тебе какое дело?

- Мне – пока никакого. Но на будущее я сфоткала, и соскоб взяла. Тряпкой потёрла. Пусть будет, на всякий случай. Если что, я официально убиралась там – вот доказательства.

- На хуя тебе это? Ты что, больная? Ты не видишь, кто он? Карына вытарапілася на яе ў жаху.

- А мне плевать. Я никого не боюсь. И не таких видала. Марыся паціснула плячыма.

- Тем более, что у меня всё же планы. Хоть он и животное похотливое. И именно поэтому.

- Надеешься её место занять? – Карына усьміхнулася.

- Не надеюсь, а – займу. Со временем она ему надоест обязательно. Или подохнет от анорексии своей. А может и суицид совершит. С её кукухой не удивительно. Такие вообще не заживаются – с биполяркой.

А он такой мужик ленивый, далеко ходить не будет. Я его вижу. Ему лишь бы жрать готовили, и ебать было кого. А может, он её прибьёт. Я за ними понаблюдала, и вот что тебе скажу – парочка маньяка и жертвы. Думаю, что заиграются они, и пойдёт он в своих перверсиях до конца.

- А ты его не боишься? – з жахам запытала Карына. – Может, не то, что жить с ним, а ну его – эту работу? Ну и пусть деньги. Куда их, на похороны потом? Это если ещё повезёт, и хоронить кого будет. А может, он тебя вообще на куски порубит, и в море?

- Может. Только мне уже назад дороги нет. Он меня не отпустит. Не тот человек. Слишком я много знаю и видела.

- Ты так спокойно про это говоришь? – Карына зьдзівілася.

- Ну да. А что мне беспокоиться? Кому это когда помогало?

Нужно действовать хладнокровно, и тогда любого маньяка ты всё равно переиграешь. Они, с манией, иррациональные. Он в любом случае проколется на чём-то. Если уже убивать начал, то теперь не остановится.

- Гляди, чтобы ты следующей не стала. Карына пакачала галавой.

- Ай, давай просекко выпьем, - раптам прапанавала яна.

- А то сидим тут на сухую, и страхи сочиняем. Может, это не кровь, а вино разлилось. Или – сок?

- Может, - паціснула Марыся плячыма. – Там срач вечно дикий после их оргий и пьянок.

У мяккім сьвятле вечара ён бачыў перад сабой яе твар, мокры ад сьлёзаў. Яе вусны распухлі, вейкі зьліпліся, пад вачыма былі кругі. Але ўсё ж, яна была прыгожай. Такой, што ў яго захаланула сэрца. Гэты твар меў нейкую надзвычайную, тагасьветную прыгажосьць, над якой ні час, ні век ня мелі ўлады. Яна была адвечная, ідэальная, такая, як яе задумаў Бог ад пачатку сатварэньня. І ў той жа час яна была зямной. Ева – спакушальная і нябёсная, адвечнае захапленьне сэрца, прамаці ўсіх багінь, і багоў.

Ён дакранўуся да яе шчакі – мякка, асьцярожна пагладзіў.

- Удар мяне, каханы, - раптам папрасіла яна. Яго рука спынілася. Яе вусны вымавілі гэтыя страшныя словы, за якімі павароту назад ужо не было. Мяжа была перасечана. Сьвет застаўся ззаду. Яны знаходзіліся ў бясконцасьці.

- Каханая, я не магу зрабіць гэта, - ціха вымавіў ён.

- Ты зможаш, - прашаптала яна. – Ты вытрымаеш. Мне гэта патрэбна. Пакарай мяне, любоў мая. Вызвалі з кайданоў сусьвету. Разбуры мяне, і вызвалі маю душу. Прашу цябе.

Мне патрэбна гэтае пакараньне. Мая душа прагне болю – болю ад цябе, які толькі ты зможаш зрабіць мне, і толькі ты зможаш спыніцца паміж грахом і сьвятасьцю, забойствам і каханьнем.

Ніякі псіхааналіз мне не паможа, любы. Тое, што разьдзірае меня знутры, прагне болю. Прагне выйсьця і вызваленьня. Вызвалі мяне ад самое сябе, каб я магла зьліцца з табою.

Яна ўзяла яго далонь, і прыціснула да сваіх вуснаў.

- Алекс зрабіў гэта. Усе яны зрабілі гэта. Зрабі гэта і ты са мной. Толькі ты зможаш спыніцца. І толькі ты зможаш прайсьці да канца.

Я благая. Няўжо ж ты не адчуваеш? Я – грэшная, каханы.

- Ты – сьвятая любая, - ціха вымавіў ён.

- Я зраблю тое, што ты папрасіла. І зраблю гэта так, як я заўсёды жадаў. Як гэта патрэбна і мне, і табе. Ён нахінуўся, і пяшчотна крануў вуснамі яе шчаку, нібыта разьвітваючыся, і адначасова вітаючы яе.

А потым ён яе ўдарыў. Нясільна, лёгка хлопнуў далоньню па шчацэ. Яна ўздрыгнула, і закрыла вочы.

Ён нахінуўся да яе, і ізноў пацалаваў яе, там, дзе астаўся адбітак яго рукі. А потым ударыў ізноў. Цяпер яго хлапок прыйшоўся па вуснах. Адзін, потым другі. Раптам з вугалка яе губ пабегла кроў. Ён цалаваў, і біў яе, біў, і цалаваў. Нясільна, бо кожны яго удар мог стаць для яе апошнім. Больш шлёпаў далоньню. Хутка яе вусны апухлі, шчокі пачырванелі.

- Ты – дрэнная дзяўчынка. Заслугоўваеш гэтага пакараньня. Адчуваеш?

Ён нахінуўся да яе, і прыпаў вуснамі да яе разьбітых вуснаў, адчуваючы на губах смак яе крыві. Ён ізноў быў там. Ізноў ён біў жанчыну перад тым, як узяць яе. Як вызваліць яе душу зь недасканалага, пакутуючага цела. Гэта ж цела было дасканалым, і руйнаваць яго было блюзьнерствам – выклікам Богу гэтага сьвету. Цела было больш не істотным. Істотным была толькі душа, зьзяючая праз яго. Але ж дзіва, што зьбітае і крываточачае, яе цела станавілася яшчэ прыгажэй, чым было, асьвятляючыся, асьвячаючыся нечым, што выходзіла зь яго,

выступала вонкі, і цяпер трапятала на яго вуснах, як матыльковыя крылы, ці пярынкі анёла. Ці – пялёсткі, альбо сьняжынкі. Ён цалаваў праз цела яе душу, і яна адказвала яму, адклікаючыся.

Збоч здалося б, што ён пераўтварыўся ў зьвяра, але ж той, хто мог бы бачыць нябачнае, бачыў бы, што ён пераўтварыўся ў Бога. Яго каханьне да яе было такім вялікім, што яно магло забіваць. І ён бы забіў яе, калі б не яе каханьне, якое зьлівалася зь яго нягэтасьветным пачуцьцем, агортвала і абдымала яго, узносячы высока, зь цемры да сьвятла.

Ён біў яе наводмаш па шчоках, і пакрываў іх пацалункамі, а потым наогул ня мог адарвацца ад яе, жадаючы праглынуць яе, увабраць яе ўсю, разарваць на часткі ад пачуцьцяў, якія ахоплівалі яго. На ёй даўно ўжо не было ніякага адзеньня, усё валялася на падлозе, бялізна была разарваня. Ён расьцягнуў яе на ложку, расьпінаючы, як на дрэве, рассунуў яе ногі, і груба ўвайшоў у яе, гвалцячы яе цела так, як ён рабіў шмат разоў да таго там, на вайне, і потым, зь іньшымі, перавярнуў яе, і ўвайшоў ізноў, рэзкім штуршком, не дапамагаючы рукою і не гатовячы яе, удараючыся аб яе цела, быццам бы намагаючыся забіць яе ударамі нажу, які ламаў усё на сваім шляху да яе глыбіні. Потым выйшаў, і раскрыў яе цела рукою. Яна ўскрыкнула. У першы раз, і гэтага яму было дастаткова. Ён увайшоў у яе між ягадзіц, паглыбляючыся ў яе поўнасьцю, так, як ён ня мог паглыбіцца раней, і яшчэ некалькі хвілінаў рухаўся ў ёй, выходзіў, рассоўваючы яе цела, і ізноў рухаючыся, раскрываючы яго пальцамі, дзьвумя, а потым некалькімі, амаль поўнасьцю паглыбляючы у яе далонь. Яна ўскрыквала, задыхаючыся ад болю. Ён разрываў яе, нацягваючы яе валасы, наматаўшы на руку, і адначасова шлёпаючы яе – моцна, так, што плямы на яе скуры сталі чырвонымі, а потым – сінімі. Нарэшце, ён выліўся ў яе. Яна ляжала пад ім мокрая, і дрыжэла. Ён апусьціўся на яе ззаду, і яго вусны прыціснуліся там, дзе толькі што быў яго чэлес. Ён лёг на яе шчакой, абдымаючы яе за сьцёгны, убіраючы яе пах, зьмешаны са сваім пахам, і перад яго вачыма яе скура ўспыхвала ўсімі адценьнямі ружовага і блакітнага, які, ён ведаў, хутка пераўтворыцца ў чорны.

Увесь гэты час ён не казаў ні слова, і толькі цяпер вымавіў:

- Я кахаю цябе. Як я цябе кахаю. Каханая мая. Ён шаптаў ёй ласкавыя словы, пакрываючы яе сьпіну і плечы пацалункамі. Яна павярнулася да яго, і ён убачыў яе твар, які стаў для яго яшчэ больш прыгожым з рысамі, скажонымі болем. Яны ляжалі ў ложку, і ён прыціскаў яе да грудзей, абдымаючы і цалуючы яе.

- Я цябе кахаю, - прашаптала яна яму, лежачы на яго грудзях.

- Але ж гэта ня ўсё, што ты можаш зрабіць са мною? – ціха вымавіла яна.

- Ня ўсё, любая. І гэта будзе яшчэ доўга. Так доўга, пакуль існуе сусьвет. Пакуль ты ня будзеш вызваленая зь яго. Ён пацалаваў яе, абдымаючы. Боль і асалода былі такімі вялікімі, што яны затапілі ўсё, заліваючы сьвятлом цёмны пакой.

Глава 6: Бог

Ён нахінуўся, і пацалаваў яе вусны. Яна адкрыла вочы. Яго рука гладзіла яе твар, ён нахінуўся над ёй, углядваючыся, і ў яго вачах яна ўбачыла адлюстраваньне яе болю. Але ж цяпер больна ёй не было. Ёй было лёгка, быццам бы яна ляжала на аблоках. Яе зносіла кудысьці, туды, дзе было сьвятло і радасна. Быў толькі ён, і больш не было нічога.

- Я кахаю цябе, - вымавіў ён. – Прабач мяне.

- Я сама папрасіла цябе, каханы. Яе вусны ледзь варушыліся, патрэскаўшыяся.

- Гэта нічога, - ціха адказаў ён. – Ацёк хутка сыйдзе, і ты будзеш выглядаць, як і раней. Яна прыўзьнялася на падушках, і застагнала.

- Я б ніколі не зрабіў гэта, калі б ты не папрасіла мяне. Ён сядзеў на краі ложку, трымаючы галаву рукамі.

- Я – пачвара, вар'ят. Выродак. Як я мог зрабіць гэта з табой?

- Так было трэба. Я ўдзячна табе, любы мой. Яна пагладзіла яго плячо. Апусьціла на яго галаву. Ён абняў яе.

- Раскажы, як гэта было. Там. Адкуль ты прыйшоў?

- Там? Было жахліва. Любая, табе лепш гэтага ня чуць. Ён узяў яе за плечы.

- Раскажы. Яна абняла яго, і ён апусьціў твар на яе плячо. Цяпер яна абдымала яго, гладзіла яго спіну. Яна ледзь магла ахапіць яго рукамі.

- Тое, што я зрабіў з табой – у гэтым нічога такога не было. Тое ж, што мы рабілі там, большасьцю скончвалася сьмерцю. Я быў адзін, а цяпер уяві, што жанчыну такім чынам гвалцяць зь дзесятак мужчын, доўга, некалькі начэй запар - гэта калі ёй не

пашанцуе застацца ў жывых. Больш шанцавала тым, каго забівалі адразу. Ці - амаль адразу.

Тое ж, што было далей – дэканструкцыя чалавечаскага цела. Ды, насамрэч, я і не быў самы жорсткі. У мяне нават была мянушка – эстэт. Я ніколі ня порціў твары. Мне нравілася, калі на мяне глядзелі іх вочы. Усё ж, кожная жанчына – прыгожая. І я ня мог заставіць сябе зруйнаваць прыгажосьць. Сапраўднае ж дзіва у тым, што, насамрэч, прыгажосьць не руйнуецца. Яна застаецца да апошняга. Нават у самым зьнявечаным целе адразу спазнаёш, што жанчына была прыгожай. І гэта я таксама спазнаў – калі перасек рысу, за якой перастаў быць чалавекам. Аднак усё ж, быў нехта і горш за мяне. Значна горш. Нават і сярод вар'ятаў і выродкаў ёсьць свая пякельная градацыя. Мілаш быў самы жорсткі. Пра яго хадзілі легенды. Казалі, ён любіў адразаць кавалкі ад жывога цела і тут жа мог іх падсмажыць, і зьесьці. Ён наогул нічога не адчуваў. Гэта была сапраўдная машына забойства. Канешне ж, і ў яе быў устроены чалавечы розум. І, можа, там нават была і чалавечая душа. Ня ведаю, як яна здолела не пакінуць гэтае цела. Душа ў яго была сапраўды трывалая. А можа, ён таксама быў Богам? Хто яго ведае. Бо ж Бог не абмежаваны. Неяк здарылася, што ў нашу пастку трапіў іх атрад. Сербы. Невялічкая група, якія зусім ужо нічога не баяліся. Яны думалі, што ачысьцілі нашу зямлю ад нас.

Але ж яны памыляліся. Што мы рабілі зь імі – словамі апісаць нельга. Мы заклеілі ім рты – на жаль, не маглі насалоджвацца іх крыкамі, і таму яны сышлі ў іх – нашу – зямлю моўчкі. Але ж у любой сваёй гульне Бог заўсёды пакідае месца для джокера. Адзін з іх выжыў. І ён запомніў мяне. Пра мяне і так ужо хадзілі чуткі, але ж з жывых мяне мала хто бачыў. Гэты ж змог ня толькі мяне апісаць, але і назваць маё сапраўднае імя. І гэтая пякельная істота, Мілаш, выйшаў на мой сьлед. На шчасьце, я здолеў пакінуць тэрыторыю вайны, і мой сьлед для яго згубіўся.

Вось і ўсё. Пасьля гэтага прайшло шмат часу. Амаль трыццаць год, за якія многа што зьмянілася. Нас многа там такіх было, і адразу, калі ўсталяваўся крохкі, а затым і трывалы мір, мы ўсе пераўтварыліся ў нармальных людзей – з тых, што ходзяць па

вуліцах, сядзяць у кафэ, ходзяць на працу. Ствараюць сем'і. Чорт! Ён усьміхнуўся. Добрая ж гэта сям'я, дзе бацька некалькі год забаўляўся тым, што гвалціў за ноч па дзясятку жанчынаў, адсякаючы ім часткі цела, зьбіваючы да чорнага, катуючы мноствам іньшых спосабаў, а потым атрос сябе, і стаў чалавекам, як быццам бы нічога і не было. Я ж чалавекам стаць так і ня змог – буду чэсным. Ды вось цябе я палюбіў. Мяркую, мяне вылечыла мастацтва. І яшчэ было нешта іньшае – маю душу захоўваў анёл. Мая маці памёрла рана, але ж я яе добра памятаю. Яна была надзвычай прыгожай – падобная на цябе, з такімі ж чорнымі валасамі, з белай скурай, як сьнег. Яна прыязжала да нас зь дзедам на вёску, шмат разоў. Я так радаваўся, так чакаў. Яна прывозіла падарункі, але ж ня ў іх была справа. Я моцна хацеў, каб яна засталася. Ад яе дзіўна пахла, і яна была такой жа танюткай, як і ты. Высокая, прыгожая дзяўчына. Чаго яна памёрла, ня ведаю. Дзед казаў – ад нейкай невядомай хваробы. Проста стала худзець, марнець, а потым – не прачнулася. Калі зрабілі ўскрыцьце – сказалі: сэрца. Быў нейкі заган ад нараджэньня. Але ж потым, калі яна прыходзіла да мяне ў снах, яна сказала, што яе забілі. Толькі, думаю, што яна сама забіла сябе. Не жадала болей жыць. Яна спала з мужчынамі за грошы – за валюту. Хацела іньшага жыцьця, але ж не пагадзілася паехаць з маім бацькай туды, адкуль ён родам. Там і сапраўды нічога цікавага не было. Невялікі гарадок у Босьніі, амаль пасёлак. Мусульманскі. Бацька быў мусульманінам. Напалову турак. Так што твая маці тут правая. А вось яго маці была з Албаніі, і ў ёй была італьянская кроў. Мой жа дзед быў тутэйшы, мясцовы. Высокі, чорнавалосы, моцны, як дуб. Напалову цыган, напалову – літовец. Бабка была полькай – прыгожай, толькі памёрла рана.

Калі маці памёрла, дзед напісаў па адрасу, які знайшоўся ў яе паперах. І з таго боку адказалі. Так у мяне з'явіўся айцец, і другая сям'я, простыя, добрыя людзі. Сяляне, нічога асаблівага. Калісьці іх род быў багатым, бо ж мусульманства ў тых краях прымала эліта, каб не губляць свае пазіцыі пры новай уладзе, але ж з часам ад таго багацьця нічога не засталося. А потым пачалася вайна.

Ён абдымаў яе плечы, яна палажыла галаву яму на грудзі.

- Гэта так страшна, - прашаптала яна нарэшце. – Страшна, каханая. Ён пагладзіў яе валасы.

Пайду, спушчуся. Ты не турбуйся. Я табе прынясу сюды сьнедаць. Ты што хочаш?

- Салат фруктовы, йогут, сок, біскоцці. Там, у каробачцы на стале. А ты што будзеш?

- Штосьці знайду. Марыся ўжо павінна быць з паўгадзіны як. Пэўна ж, штосьці прыгатавала.

Ён спусьціўся ўніз па ступеньках, калі яна толькі што скончыла гатаваць ежу. Ужо хацела пазваніць наверх, што ўсё гатова, але ж потым успомніла, што ён забараніў ёй гэта. Яна павінна была прысылаць паведамленьне на яго тэлефон. Роўна ў дзесяць. Так было і цяпер – толькі ён крышачку спазьніўся. Сышоў, як ні ў чым не бывала, адкінуў пяцернёй валасы з ілбу, якія ўсё роўна звaліліся наперад, на хаду дастаючы цыгарэту з кішэню.

- Ну што, сьняданак гатовы? – запытаў яе, не вітаючыся. Ён амаль адразу перастаў быць нават дзяжурна ветлівым, абіраючы размаўляць загадамі, кароткімі, рублеными фразамі.

- Да. Всё готово. Яна кіўнула. Сёньня на ёй была апранутая кароткая сукенка з пышнай спадніцай і адкрытым дэкальтэ, з лялечнымі ўзьнятымі рукавамі, у аўстрыйскім стыле.

- Салат зрабі фруктовы. І тут недзе йогурт павінны быць, і біскоцці. Сёньня такі загад. Ён усьміхнуўся, запаліў цыгарэту, стаў ў праходзе, выдуваючы дым прама ёй у твар. Дым агінаў яе, і ўлятаў у шырока адчыненае вакно. Яна закашлялася – наўмысна. Ён не зьвяртаў на яе ўвагі.

Ён курыў, яна моўчкі зьбірала ежу на паднос. Нарэзала салат, паставіла йогурт, зрабіла кофе, дадала біскоцці з фісташкамі. Зь ежы што? – запытаў ён яе, патушыўшы цыгарэту ў попельніцы.

- Паста. Яна паціснула плячыма. – З белым соўсам, з беконам і таматамі. Грыбы з сырам запечаныя. Салата картофельная з

салёнай рыбай і аліўкамі.

- О, выдатна! Ён, было чутна, узрадваўся.

- А ты і сапраўды – шэф.

- Я ж казала – у мяне рэферэнцыі. Што мне хлусіць? Яна глянула на яго, нібыта яго ня бачыла – наўмысна сьлізганула вачыма.

- Я сам аднясу. Яго словы перарваў званок тэлефону, які ляжаў у кішэні. Ён дастаў апарат, глянуў нумар, і адразу паднёс яго да вуха.

- Так. Я. У парадку. Ён засьмяяўся хрыпла. – Нічога. Ды ня п'ю. Хопіць, адпіў ужо. Ты там як? Што? Марк дзе? Не было яго ў мяне. Ня ведаю. А што? Як прапаў? Ну, гэта такі хлапец. Сёньня ёсьць, заўтра няма. Слухай, я прыпамінаю, ён казаў нешта – нейкія ў яго яшчэ былі справы. Ну да. Дапамог, канешне. У яго вопыт. Мне б такі … да, крый нас Божа ад такога вопыту. Згодны. Прыляціш? Не? Ну, глядзі. Я дзе буду? Ня ведаю. У Марокка зьбіраюся. Так, адпачну. Задалбала ўсё. Яна? Выдатна. А што зь ёй зробіцца? Яна ж са мной.

Пакуль ён размаўляў, яна ўзяла паднос, і накіравалася зь ім наверх. Пастукала ў дзьверы.

- Да, каханы, - пачуўся голас.

Яна ўвайшла, і аслупянела. Яе рукі задрыжалі, і яна ледзь ня выраніла ежу на падлогу.

Летыцыя глядзела на яе зьдзіўлена, крыху напалохана.

- Дзе Міхась? – нарэшце запытала яна. – Чаму … ты?

- Он разговаривал по телефону. Я решила …

Яна не дагаварыла.

- Пастаў сюды. Летыцыя паказала рукой на ложак, побач з сабой. Яна падпарадкавалася, і паставіла паднос на край.

- Ідзі … вон, - раптам вымавіла яна. І адкінулася на падушку.

- Что он с тобой сделал? – запытала яна, сама не разумеючы, чаму.

Летыцыя нічога не адказала. Узяла чашку кавы, адпіла. Паставіла, адкрыла йогурт.

- Нічога. А што такога? Што ты хочаш? Ідзі, Марыся.

Яна, нічога ня кажучы, пасунулася назад, і неяк бокам выйшла ў дзьверы. Прайшла, хутчэй, зьбегла ўніз па ступеньках. І у самым нізе натыкнулася на яго. Быццам бы з разьбегу на гоначнай машыне ўляцела ў скалу.

- Дзе паднос? – запытаў ён.

- Там. У яе. На ложку. Яна, задыхаючыся, глядзела на яго. У яе вачах быў жах.

- Я сказаў, што сам аднясу. Раптам ён наводмаш ударыў яе па шчацэ. Яна пахіснулася, і адляцела б убок, але ж ён схапіў яе за руку.

- У наступны раз, калі ты будзеш глухой, я табе вушы адрэжу. І я не шучу. Навошта яны табе, калі ты нічога ня чуеш? А ня будзеш бачыць, куды ідзеш, дык выньму вочы. Навошта вочы сьляпому? Так што ў тваіх інтарэсах слышаць, што я кажу, і глядзець, куды рушыш. І найпер ты павінна чуць, і бачыць мяне. Я тут твой гаспадар. Усё, што ты тут чуеш і бачыш, павінна заставацца тут. Калі ж ты распавеш каму, лічы, што падпісала прыгавор і яму, і сабе. Ты ж любіш грошы?

- Да, - ціха вымавіла яна.

- Вось і любі далей. Думай пра грошы, якія тут табе плацяць, а астатняе – не твая справа. З часам ты навучышся быць сапраўднай … прафесіяналкай. Ён рассьмяяўся. Пакуль што я бачу дылетанцтва, і глухое сяло. Прычым ва ўсім. Ня ведаю, чаго я цябе ўзяў, і наогул цярплю тут. Пэўна, гэта мне нейкае пакараньне за мае грахі. Ён сплюнуў на падлогу.

- Да. І ня думай, што ты мне тут будзеш аказваць інтымныя паслугі. Твой узровень мяне не цікавіць. Псаваць цябе я не жадаю, а на іньшае ты ня годная.

З гэтымі словамі ён абмінуў яе, і прайшоў па ступеньках наверх. Яна засталася стаяць унізе. Яе рука балела.

- Придурок. Яна паціснула плячыма.

Ён прайшоў у пакой, і сеў побач зь ёй на ложак.

- Як ты, каханая?

Яна кіўнула:

- Усё добра, любы.

- Прабач мяне, я не дагледзеў. Я хацеў аднесьці паднос сам, аднак мяне адцягнулі.

- Нічога ня здарылася, любы.

- Яна болей так не зробіць. Я ей растлумачыў паводзіны.

- Паслухай, каханая. Я хачу, каб ты ведала. Нічога ня будзе, калі ты не папросіш сама. Я ніколі і нічога не зраблю табе. Ён узяў яе твар у рукі.

- Ты не баішся мяне?

- Не, любы. Я не баюся цябе. Я цябе кахаю. Ён сеў побач зь ёй, і абняў яе. Яна прытулілася да яго пляча.

- Ты хочаш у душ? – запытаў ён.

- Так. Яна кіўнула. Ён дапамог ёй устаць.

- Хочаш, я панясу цябе?

- Панясі. Яна ахапіла яго за шыю.

Ізноў яны стаялі ў дваіх пад пругкімі струменямі, і яе цела рабілася пад імі ружовым, як пяшчотныя яблыневыя пялёсткі.

Ён змываў зь яе боль ночы, боль мінулага, абціраючы яе рукамі, якія рухаліся па яе целу, нібыта ваялі яго з вадзяных патокаў.

- Каханы, я бачыла сёньня дзіўны сон, - вымавіла яна.

Яна прыціснулася да яго. Яны ляжалі ў ложку, і яе галава была на яго грудзях.

- Раскажы, любая. Наколькі ж ён дзіўны? Пэўна, я змагу растлумачыць яго табе. Ён пацалаваў яе мяккія, пушыстыя валасы. Яны пахлі дзіўным водарам – сумясьсю ружовага алею, і яе ўласнага паху.

- Ён быў страшным, і дзіўным адначасова. Яна пагладзіла яго грудзі рукой, адчуваючы далоньню, як б'ецца яго сэрца.

Я стаяла на рыначнай плошчы, і я была прывязаная да слупа. Вакол падаў сьнег, але ж мне не было халодна. Маё адзеньне было разарванае, яно ледзь прыкрывала цела. Праз яго прарэхі я бачыла свае грудзі, жывот і сьцёгны, і як сняжынкі апускаюцца, таючы на маёй скуры. Гэта ж быў сон, а ў сьне і не такое магчыма. Вакол стаялі людзі. Яны глядзелі на мяне, і ў іх вачах я бачыла ганьбаваньне. Яны качалі галовамі, і перашэптваліся. Ніхто зь іх ня меў спачуваньня на сваім твары, быццам бы яны чакалі мяне там, і вось, нарэшце, дачакаліся. Вяроўкі ўрэзваліся мне ў цела так, што я не магла паварушыцца. Мне было балюча нават і дыхаць. Я ведала, што апынулася там з-за маёй распусты. За тое, што я парушала іх законы. Я была шлёндрай, зганьбаванай усімі, і яны пакаралі мяне. Мае грахі перавесілі вагу гэтага сьвету, казалі іх галасы і вочы. Не было нікога больш грэшнага, чым я. Яны глядзелі на мяне з пагардай, але ж ніхто зь іх не набліжаўся, нібыта нябачная варта вартавала мяне, і, хоць яны і глядзелі на мяне злымі вачыма, ніхто ня мог прычыніць мне шкоды. Ім хацелася разарваць мяне, я ведала. Кінуць у прамёрзлы бруд, затаптаць у ім, зрываць маё адзеньне, ірваць маё цела на кавалкі, біць і ганьбіць мяне. Бо ж яны былі сьвятымі, а я была грэшнай, выстаўленай на ўсеагульнае агляданьне. Нехта зачытаў мой прысуд. Там былі страшныя словы. Я жыла са сваім айцом, і аддавалася ўсім на вуліцах і плошчах. Мяне гвалцілі дземаны, і сам Сатана прыходзіў да мяне зь пекла, і ўсё гэта было па маёй

згодзе, і праз маю найвялікшую сапсаванасьць. Я насіла аксаміт і вісон, і ўбірала валасы, і была гордай, не жадаючай пахіліцца. Я ня мела пашаны да гэтага сьвету і ўладаў яго, і пагарджала тымі, хто ўшаноўваў іх. Наўмысна я аддавала сябе сусьвету, каб дземаны разрывалі і гвалцілі маё цела, наўмысна я дэманстравала сябе самай грэшнай, і жадала быць праклятай. Бо ж я прагнула нечага, што сьвету гэтаму не належыла, і я ведала, што яно заўсёды будзе са мною. Гэта было маё каханьне, вялічэйшае за сусьвет, і гэта – адзінае, што ў мяне было. Я кахала айца майго, але ж ён быў заточаны ў вязьніцы, і толькі я магла вызваліць яго, адкупіўшы яго даўгі. Таму я прадавала сваё цела, і аддавалася ўсім і кожнаму, і дземанам, і людзям, таму што я адкупала грахі майго айца і мужа, якія былі праз нашае блюзьнерске каханьне, заплаціць за якое магчыма толькі крывёю. І цяпер яны схапілі мяне, і прывязалі. І стаялі, і чакалі вакол. І я чагосьці чакала. Раптам чалавек, ці нейкая істота наблізіўся да мяне. Ён стаяў на адлегласьці, быццам бы ня мог перасеч круг, створаны вакол. Я бачыла нябачнае полымя, якое ён ня мог перасекчы, і праз гэтае полымя мне было цёпла, і сьнег ня мог астудзіць мяне. Але ж гэтага полымя ніхто вакол ня бачыў.

Раптам я нібыта паснула, ці мая душа выйшла зь мяне – я ня ведаю. Мне стала так хораша і цёпла, нібыта я ўзьляцела, і лунаю недзе над аблокамі.

І я адчула, як нехта б'е меня па шчаках. Спачатку ціха, а потым – балюча. Нехта намагаўся абудзіць мяне, і я ўбачыла твой твар, а потым прачнулася. Гэта ты абудзіў мяне, каханы – ты вызваліў мяне са сну. Але ж што гэта быў за чалавек, які так страшна глядзеў на мяне? Мне здавалася, ён ня проста распранае мяне, а здымае зь мяне і скуру, і мяса аддзяляе ад костак, агаляючы іх, белыя і крывавыя, і мая плоць падае, як рэшткі аддзеньня да маіх ног. Хто ён, каханы? Хто быў гэты дзіўны кат, які намагаўся забіць мяне, не кранаючы, і хто памяшаў яму, любы мой? Ці ж гэта твая моц захінула мяне, ці сам Бог прыйшоў да мяне ў сьне?

Але ж я ведаю, што там быў ты. І гэта ты абудзіў мяне. Раскажы, любы мой, што значыць гэты дзіўны сон?

Яна ўзьняла на яго твар, і ён пацалаваў яе.

- Каханая, гэты сон – сапраўды дзіўны. Гэта я абудзіў цябе, каб ты прачнулася, і пакінула гэты сусьвет, дзе цябе чакае вялікая небясьпека. Яго сілы ўпалявалі цябе, і хацелі цябе зьнішчыць, прыдаўшы жудасным катаваньням. Чалавека гэтага я ведаю, але ж мне ня бачна, хто ён. Я мог бы сказаць, што ён – Д'ябал, ці – Бог, але ж гэта залежыць ад таго, хто ў гэтым сьвеце я.

- Ты – Бог, каханы, - прашаптала яна яму, прыпадаючы да яго грудзей. – Ты айцец мой зямны і нябёсны, і с табой я не баюся нічога. Няма нікога, акрамя цябе, і няма моцы, каб пераадолець тваю моц. Бо ж я бачыла нябачнае полымя – моцай тваёй ты акружыў мяне, агарнуў мяне сваім каханьнем, і таму мне было цёпла. Чалавек жа гэты прагнуў мяне, але ж ня мог атрымаць, і таму я не баюся яго. Але ж ён – не такі, як іньшыя, каханы. Ён страшны, жудасны, і магутны адначасова. І ён дужа блізка да Бога, але ж ён – ня Ён. Яму будзе дана ўлада нада мной, але ж на кароткі час, а потым ты прыйдзеш, і вызваліш мяне. І яго рука ня здолее крануць мяне. Бо няма рукі, больш магутнай за тваю руку, любы мой. Яна ўзьняла яго кісьць, і пацалавала яе. Ён адчуваў дакрананьне яе мяккіх вуснаў да сваёй далоні, ад якіх яго кінула ў жар. Яго рука накрыла яе плячо, пагладзіла яе грудзі, і яна замёрла, адчуваючы яго дакрананьне.

- Пакахай мяне так, як кахае нябёсны Айцец, мой любы. Стань маім айцом, і пакахай мяне. Увайдзі ў мяне так, як Лот увайшоў у сваіх дачок, упіўшыся боскім віном. Хай гэты сьвет згарыць, і абернецца ў попел – мы ж з табой створым новае неба, і новую зямлю. Я хачу пайсьці поперак яго закону, і зрабіць тое, што было б найвышэйшым блюзьнерствам перад яго Богам – пакахаць Айца майго, майго адзінага, сапраўднага Айца, які ёсьць адзіны цар і ўладар, і якому толькі я належу. Я – дачка твая, адзіная, народжаная ад цябе, і я хачу з'яднацца з табой тут. Ён узьняў яе, і яна абняла яго за шыю. Яго твар глядзеў на яе зь вялікай любоўю, якая вылівалася на яе зь яго вачэй.

- Я і ёсьць твой айцец, каханая. І я кахаю цябе так, што гэты сьвет згарэў бы ад сораму, калі б ведаў, што я адчуваю да цябе. Калі тваё цела кранае мяне, калі ты сядзіш вось так на маіх

руках, калі твае пяшчотныя ручкі кранаюць мяне, калі вось так, як цяпер, ты гладзіш далонькай мой твар… Ён паймаў яе руку вуснамі, і прыціснуўся да яе запясьця. Асьцярожна апусьціў верх яе сарочкі, і пагладзіў яе грудзі. Гэта і сапраўды было блюзьнерскае адчуваньне. Яна і сапраўды магла быць яго дачкой, ва ўсякім чыне, быў вялікі шанец гэтага. Яму нравілася вагацца так, у думках паміж грахом і сьвятасьцю, паміж пеклам і раем. Яна была раем, пеклам было ўсё вакол. Ён нібыта пераадольваў мяжу, якую ствараў між імі сьвет, ступаючы туды, у адвечны праклён, робячы страшное злачынства ў вачах гэтага сьвету, становячыся проціборцай, парушальнікам, разбуральнікам сьценаў і межаў. Ніхто ня мог стаяць паміж ім, і ёй, кім яна б яму не была. Гэта не было істотным. Істотным было тое, што ён ведаў яе душу, а яна ведала яго.

Caritas Romana. Ён нахінуўся да яе грудзей. Яе маленькі сасок дакрануўся да яе вуснаў.

Ён апусьціў яе на ложак побач, і накрыў яе сабой.

- Дачушка мая, як я кахаю цябе, так, як у гэтым сьвеце кахаць не магчыма. Ты – плоць ад май плоці і кроў ад маёй крыві. Я стварыў цябе, і ўзяў цябе за сябе, бо я стварыў цябе дзеля каханьня.

Яго плоць увайшла ў яе, і мяжа была пераадолена. Ён нібыта адчуў цяжкі ўздых, поўны пагарды і жаху. Сусьвет стагнаў, яго тканіна рвалася. Хутка яны стануць вольнымі.

- Кажуць, на Січыльі быў старажытны абычай. Айцец павінен стаць первым мужчынай сваёй дачкі. Ня ведаю, адкуль ён узяўся – дужа стары. Мая бабка таксама жыла са сваім бацькай як жонка, калі памёрла яе маці. У маёй сям'і гэта здаралася некалькі разоў. Я таксама кахаў у дзяцінстве сваю сястру, але ж ня спаў зь ёй.

Джаваньні адкінуўся ў крэсьле, і запаліў цыгарэту.

- Мы як раз паедзем на Січылью. На наступным тыдні. Яна сядзела ў яго на руках, ён абдымаў яе. Перад ім стаў стакан каньяку – напалову поўны.

- Насамрэч, нічога дзіўнага тут няма, - вымавіў ён. – Гэта частая практыка ў сельскай мясцовасьці, у ізаляваных абшчынах і сем'ях. У мінулым усё было значна прасьцей, чым цяпер. Людзі выжывалі, хто як мог. Было не да маралі.

А я сапраўды кахаю цябе, як дачку. Ён пацалаваў яе.

- Дачушка мая.

Яна абняла яго за шыю.

- Сіньёра на вас дужа падобная. І праўда, як адна кроў.

- Мой айцец быў габрэем, ён кінуў нас з маці і з'ехаў у Ізраіль. Я яго нават ня памятаю. Я б хацела, каб у мяне быў такі айцец. Яна пацалавала яго.

- Бывае, мне здаецца, што ты – насамрэч, ён, сапраўдны.

- А я б хацеў, каб у мяне была такая прыгожая сястра. Джаваньні летуценна выпусьціў у паветра клуб дыма.

- Ага. І тады б ты яе трахнуў. Прызнайся. Ты хочаш трахнуць маю жонку. Ён адпіў каньяку, і паставіў бакал на стол.

- Як можна, сіньёр Мікеле. Вашая жонка – для мяне сьвятая. Як Мадонна. Джаваньні зацягнуўся ў другі раз, а потым палажыў цыгарэту, і ўзьняў свой бакал.

- Значыць, ты хочаш трахнуць Мадонну. Гэта нічога не мяняе. І гэта – нармальна. Каго яшчэ можа жадаць мужчына? Мадонна – вяршыня жаночага хараства і цноты. Канешне ж, яе хочацца трахнуць. Пакахаць, - удакладніў ён.

- Нават сам Бог не ўтрымаўся, калі ўбачыў яе. Стварыў дзяўчыне пазашлюбнага сына і шмат праблемаў. Я – не такі. Калі я ўжо абраў жанчыну, я яе не пакіну. Ніколі не пакіну цябе, красуня мая. Ён пацалаваў яе.

- Бо ж я – Бог сапраўдны, не такі нядасканалы, як гэты пустынны і помсьлівы габрэйскі бажок.

- Я ведаю. Яна ўсьміхнулася. Ён палажыў руку ёй на грудзі, пагладзіў праз тканіну. Апусьціў шоўк сукенкі, і дакрануўся губамі да яе саску.

Джаваньні глядзеў на іх праз край келіху.

- У сіньёры ідэальнае цела, - нягромка вымавіў ён. – Сіньёра нагадвае Madonna lactans.

- Калі мая маці карміла маю сястру, у яе заставалася малако, і я …

- Джаваньні, гісторыі тваёй сям'і дадуць фору любой зь біблейскіх гісторый. Ён усьміхнуўся.

- Ні ў коем разе. Біблейскія гісторыі значна больш разнастайныя, і ўтрымоўваюць куды як болей ведаў і сэнсу. Мая ж сям'я – самая звычайная. У ёй няма нічога, што б не мела месца пад сонцам раней. Ці – што абавязкова будзе мець месца пад сонцам пазьней.

- Не сумняваюся. Ён абдымаў яе, гладзячы яе грудзі, дакранаючыся вуснамі да яе шыі.

- Малако Мадонны – найчысьцейшае, як і яе грудзі. Няма нічога дрэннага, каб піць з грудзей Мадонны, як рабіў сам Сьвяты Бернард з Клярво.

- Калі б я мог далучыцца да яго ў гэтым шчасьці, я б быў самы шчасьлівы са сьмяротных, - задуменна вымавіў Джаваньні.

- Няма нічога немагчымага, - нягромка вымавіў ён. – Падыдзі да мяне, - ціха загадаў.

- Як называецца, калі абодьзва п'юць малако з грудзей адной і той жа жанчыны? Малочныя браты.

- Стаць вашым братам – вялікая пашана, сіньёр. Ён апусьціўся перад ёй на калені, і яго вочы, сінія, як мора насупраць, завалакло ценем. Яна баялася яго твару, і апусьціла вейкі. Вусны асьцярожна дакрануліся да яе саску, і моцна сьціснулі. Яна палажыла галаву на плячо яе каханага, у якога сядзела на

руках. Нечыя рукі дакрануліся да яе сьцёгнаў, і захад сонца пакаціўся ў адвечнасьць.

- Яна прыгожая, Джаваньні? Праўда, прыгожая?

- Яна - сама дасканаласьць, сіньёр Мікеле. Яе вусны нагадваюць каралы, а ўлоньне - ракавіну. Яе цела - цела Венеры, а вочы пагрозныя сваёй прыгажосьцю, як у цнатлівай Дыяны.

- Рассунь ножкі, - пачула яна яго голас. Вусны дакрануліся да яе ўлоньня, і яна ўздрыгнула. Яе рука кранула валасы - кароткія, віюшчыеся. Ён трымаў яе на каленях, яго губы лашчылі яе шыю, рука сьцісквала грудзі. Вольнай рукой ен вызваліў свой чэлес, і увёў яго ў яе. Яна ўскрыкнула, адчуваючы, як у яе ўваходзіць яго плоць. Гарачыя вусны краналі яе сьцёгны. А потым ён нахінуўся над ёй, і ўвайшоў у яе ўлоньне. Недзе там у ёй іх плоць сустрэлася, падзеленая тонкай перапонай. Яна закрыла вочы, адчуваючы, як чатыры рукі трымаюць яе і рухаюць.

- Я хачу цябе, - прашаптаў ён ёй на вуха. Хачу цябе ўсю. Няма таго месца, дзе б я не валодаў табой. Ты - уся мая. У поўнай маёй уладзе.

Яе цела сатрасалі сутаргі - жаданьня, асалоды, ці болю, яна не магла ўявіць. І разам з тым - нечага большага, таго, што не належыла гэтаму сусьвету, што вабіла ў сусьвет іншы. Перайдзі мяжу, чула яна ля свайго вуха. Ідзі туды, дзе сьвятло. І яна ішла, дакладней, рухалася бяз рухаў. Цела пакінула яе, ці - яна цела. Гэта было не істотна. Цяпер яго твар быў насупраць яе, і ўсюды - і зьверху, і ўнізе, і вакол. Ён быў усюды. Ён быў Богам. Ён прыняў яе, а яна спазнала яго. Яна ўскрыкнула, і страціла прытомнасьць.

- Сіньёра! Як вы адчуваеце сябе, сіньёра?

Твар з вачыма, сінімі, як маланкі, нахінуўся над ёй.

- Каханая... ён асьцярожна пахлопаў яе па шчацэ.

- Ільду дай. Да яе твару дакранулася нешта халоднае і

вільготнае. Яна раскрыла вочы, закрыла, і ізноў раскрыла. Сонца яшчэ не зайшло. Гэты захад быў доўгім. Яно адбівалася бітым люстэркам у яе вачах.

- Ніколі я ня бачыў такой прыгожай донны, - ціха вымавіў голас.

Яна і сапраўды створана са сьвятла.

- Яна - маё найлепшае стварэньне, - адказаў ён. - Я зрабіў яе пад сябе, улажыў лепшае, што магчыма ў сьвеце, і тое, што яму не належыць, я ўклаў таксама. Яна напалову тут, і напалову там. Я ганаруся ёй - маім любым дзіця. Маёй Сафіяй. Яго вусны мякка кранулі яе. Яго рукі, вялікія, сьцісквалі яе талію. Яе сукенка была спушчана ўніз, спадніца ўзьнята, і яе ногі ляжалі на яго каленях.

Вусны апусьціліся, і кранулі яе шчыкалатку, узняліся вышэй.

- Ножка багіні, - вымавіў ціхі голас. - Ваша жонка добра ведае навуку каханьня. Але ж яна захавала непараўнальную цноту - гэта дзіўна, і такога я не сустракаў.

- Гэта цнота душы, Джаваньні. Яе нельга парушыць, бо яна аднаўляецца мною. Я хрышчу яе ў сваіх водах кожны раз, калі сачатаюся зь ёй, і яна выходзіць зь іх адноўленая, чыстая, як галубінае крыло. Як некрануты сьнег.

- Гэта дзіва, сіньёр Мікеле.

- Так, Джаваньні, але ж гэта магчыма. Для мяне няма нічога немагчымага. Ён пацалаваў яе, і адначасова вусны Джаваньні кранулі яе руку.

Глава 7: Д'ябал

- Слушай, что я тебе скажу! Что я сейчас видела, ты не представляешь! Я поднос ей отнесла, в комнату, она на завтрак не спустилась. И ты думаешь, что? Она на кровати сидит, вся избитая. Губа рассечена, на щеке пятно - синяк, тело всё в синяках. Животное какое-то. Как можно было дать себя так избить? Вообще ничего не соображает. Голова тоже, видать, отбитая. И это существо мне с таким важным видом заявляет:

- Пастаў, - говорит, - паднос на ложак! Яна рассьмяялася.

- А, ещё где этот, спросила. Придурок её. Міхась. Ка-ха-ны. Такое ж животное, как она сама.

- Она даже хуже. Ты знаешь, я думаю, это она его провоцирует - своим комплексом жертвы. Я же с ней общалась, профессионально. И там всё понятно. С ней даже нормальный мужик маньяком станет. Я уверена, она сама этого захотела, чтобы он её избил. Если б ты знала, какая она извращённая.

- Думаю, он не лучше. Два сапога пара. И попала ж я в семейку. Слава Богу, детей не нарожали.

- Какие им дети? Дети - это божья милость, их только достойным посылают. Нет у Бога таких херовых душ, чтобы им на воспитание отправить. Я всё про это знаю - знаешь, сколько слушала лекций? Они друг с другом в аду на земле, только не соображают ничего.

- Блин, какая ты умная, Каринка. Пипец просто. Вот слушаю я тебя, и думаю - далеко пойдёшь. Я, конечно, в сложных науках не сильна, моё дело - кухня. Но вот ты просто всё объяснила сразу. И как этой курице твой психоанализ не помог?

- Да помог бы он ей, если бы она меня слушать захотела. Я ж ей всё рассказала - проблема в ней самой. Просто она не хочет меняться. Ей так комфортно - жить с мужиком-извращенцем, и постоянно ныть, и жаловаться. Она слабая, она несчастная, её

выебали все. Сама ни дня не училась после лицея своего. Хоть бы на ногти пошла.

- Можно ещё на торты. Торты сейчас вон как прибыльно. Кондитерка на дому.

- Ну да. Можно много чему научиться. Ресницы, брови. Макияж свадебный. Да до хрена всего. Но это же не барское дело. Чем она там занималась? Переводами какими-то на белорусский?

Карына зарагатала.

- Да кому он вообще нужен. Только таким придуркам.

Это вообще не белорусский. А какой-то польско-жидовский диалект. Моя бабка всю жизнь разгаварывала - на трасянке. То же, что и по-русски, только произношение отвратительное. Гх это, ў, шепелявят не пойми что.

- Да бабка без зубов была. Марыся рассьмяялася.

- Ага. Эта также раз-маў-ля-е. Манерничает. Чтобы - не как все. А он - просто колхозан из глухой деревни. В люди выбился - в Минск. А говорить так и не научился. Ему так проще - на большее пропитый мозг не способен. Вообще ничтожество какое-то, а не мужик.

- Он вроде скульптором был, я слышала. Марыся, было чутна, пацягнулася, і пазяхнула.

- Ну да. Все художники - алкаши, и скульпторы - не исключение. Ты знаешь, у меня подруга там - ну, приближенная. В кругах. Она мне про него такое рассказала - закачаешься. У него мамаша - проститутка. Его дед воспитал. А потом его отец в Боснию увёз. Чучмек-моджахед какой-то. Жили там в ауле, или что у них. Они ж, все эти муслимы, шизанутые.

- Боснийцы ж славяне вроде? Марыся нахмурылася. - У меня был один - то ли босниец, то ли албанец. На члене не написано.

Карына гігікнула.

- Ну и ебливый же был. Задолбал. По сорок минут сорок раз каждый день. И всё бесплатно. Я б уже озолотилась, если бы на себя работала.

- Так ты ж и работала. Карына на тым канцы наяўна ўсьміхнулася.

- Вот именно. И на работе заебали, и с ним ебись ещё, как домой прийдёшь. И готовь ему, и стирай, и обслуживай. А он, скотина ленивая, ещё и ни хера не делал. Хернёй страдал - приторговывал чем-то, а денег – хер, да ни хера. Для меня. А потом расстались - я узнаю: дом сука купил, там, правда - у себя, в жопе мира. И тачку белую! Новую. А всё денег не было, за мои жили. Я всю пизду себе нахуй стёрла, износила до дыр. Думала, женится, будет у меня гражданство.

- На хрена тебе гражданство Боснии? Карына зьдзівілася.

- Это ж не страна ЕС.

- Ну и хер с ним. Хоть куда, только не в жопе мира. Там у меня вообще кранты. Слухи ходят, война будет. Такие конкретные слухи.

- С рашкой, что ли?

Карына фыркнула.

- Да вы в первый день обосрётесь и сдуетесь. Куда вам? Россия непобедимая. Это - мощь! Сила! Не то, что все эти страны-недостраны мелкие. Люксембург - что это за страна? И миллиона нет. Да и остальные - какие-то жалкие. Гейропа. Нищета. Россия полмира занимает, она богаче их всех в разы. Вот на кого нужно равняться, вот куда стремиться.

Ладно, признаюсь тебе. Есть у меня один. Русский. Классный мужик. Олигарх, и патриот! Не то, что этот алкаш. Он, чтоб ты знала, над твоим хозяином сверху. Партнёр его. Я вот с ним замутить хочу. Но это планы отдалённого будущего, так сказать.

Яна на імгненьне замаўчала - нібыта бачыла тое будучае,

аддаленае, у якім яна стала царыцай марскою, жонкай алігарха-патрыёта, і ўваходзіць зь ім у Крэмль, а вакол усе кланяюцца – шапки ламаюць, а потым працягнула:

- А ещё я тут встретила чувака одного – почти что из Боснии. Серб. Такой мужик красивый, пиздец. Блондин, высокий, крепкий, как шкаф. Глаза такие бешенные, светлые. Взгляд пронзительный. Как у волка. Милош зовут. Такой, прямо, знаешь, маскулинный, жесткий тип. Как взял меня за руку:

- Можно, говорит, с вами познакомиться? На английском сказал, думал, видать, я не русская.

- Ну да, ты выглядишь достойно. Как из Лос-Анжелеса. Или с Малибу.

Марыся ўнутраньне ўсьміхнулася, і ў думках дадала – як з порна-хаба. Але ж змаўчала. Гэтая дурніца пакрыўдзіцца, і нічога не распавесьць. А паслухаць было цікава. Калі свайго жыцьця няма, акрамя зьбёгшага яшчэ летась басьнійца, то між волі будзеш слухаць вось так усялякую лухту.

Карына забаўляла яе – яна здавалася ёй зусім дурной, і гэта было прыемна адчуваць. Хтосьці ўсё ж ёсьць на сьвеце дурней за яе. Хоць сябе дурной яна зусім не лічыла, а, наадварот, лічыла сябе разумнай. Можа і так, што самай разумнай у сьвеце. Ды і сапраўды, кожны – самы разумны сам для сябе, бо кожны ведае толькі сваю праўду, і яна здаецца яму адзінай вартай, і годнай увагі. Які гэтай жабе алігарх, з пагардай падумала яна. У алігархаў патрабаваньні – ого! Яна іх ведала, прыходзілася сустракаць, калі працавала хостес. Яны з такімі бабамі прыходзілі ў клюб – кожная вартая мерседесу, цюнінгованыя. У яе на такі цюнінг грошаў не было, таму яе дужа да іх не падпускалі, нацкоўвалі на каго папрасьцей, каб абабраць да ніткі. Калі ж і быў нейкі ўмоўны алігарх, то зусім п'яненькі, такі, якому ўжо не было бачна, які там у яе цюнінг. Глітеру паболей, вейкі пагусьцей, абцасы павышэй, сукенку бліскучую, такую, каб больш не хавала, а адкрывала, і – наперад. Працуй.

Яна ж працавала, старалася. І зарабляла ня блага. Не так, як

гэтая дурніца ў сваёй “Сефоры”.

Гэтая ўсё таскаецца – не за грошы, проста так. Ад скукі. Усё спадзяецца жорава ў небе спаймаць, хоць сама і сініцу не ўтрымае.

- Ну, и что твой серб? – запытала яна. – Спала ты с ним уже, или примериваешься?

- Да не спала я с ним. Только вчера его встретила. Я от вас когда вышла, сразу в машину села, в такси, доехала до города. Думаю, погуляю ещё, не хотелось в хостел идти. Ты ж знаешь, я в хостеле живу – откуда у меня деньги на отель. Я экономлю. Днём на море, вечером – на тусе, ночью только спать прихожу. Душ, и тот на пляже принимаю. Ну, короче, вышла я из такси, а он – тут как тут. Будто с неба свалился. Стоит, смотрит так на меня, глазами своими волчьими, и говорит:

- Хау ду ю ду?

- А ты ему “пошёл в пизду” не сказала? Марыся ўсьміхнулася.

- Я что, по-твоему, овца необразованная? Карына пакрыўдзілася. – Я яму адразу – хэлоў! Хаў а ю? Май нейм из Карина. Ну, как в школе учили. И смотрю на него, а он на меня. И улыбается так, стрёмно. Прямо мурашки по коже. Как будто прямо щас выебет. Ну, у меня всё потекло, конечно.

- От страха, - дадала пра сябе Марыся. Але ж вымавіла:

- Да ты что! Так а чего не выебал? Что тебя остановило?

- В хостеле неудобно, на пляже – людно. Я ж не могла ему сказать – давай, вечера подождём, потаскаемся, а потом ты меня за углом оприходуешь. Хоть хотелось мне, конечно – блядь! – слов нет, как. Я б его прямо в такси затащила – такой классный. Но вот таксист взял, и уехал. Ну, думаю, была не была. Пойду на контакт. Законтачусь, а там посмотрим.

- И что, посмотрела? – Карына ледзь стрымлівала ўсьмешку, каб сяброўка не пачула ў яе голасе нечага падазронага.

- Да, только не на то, на что хотелось. Он мне фотку показывает – а на ней – мужик! Вылитый этот Михась. И спрашивает меня так осторожно:

- Вы, мадам, этого человека случайно не знаете? Вы вот от такого-то дома отъезжали, я слышал, он там живёт. Он, говорит, друг мой старый, давно не виделись. А тут случайно увидел, думаю – он, не он. Если вы, говорит, знаете, я это очень оценю. Отблагодарю вас от всей души. И так широко улыбается, только зубы белые оскалил. А глаза – такие же, как и были – ледяные.

- И что ты? Марыся напружылася, сама ня ведала – чаго. Па яе сьпіне раптам прабеглі мелкія праціўныя мурашкі. Кроў гэтая пад ложкам, і цяпер вось – нейкі падазроны тып. Можа, кілер які. Яшчэ ў хату ўлезе, і яна трапіцца яму пад руку.

- Можа, сказаць гэтаму Міхасю? – падумала. Але ж адагнала гэтую думку некуды на пэрыферыю сьвядомасьці. Пакуль ня трэба. Трэба разабрацца, што да чаго. Можа, яна зможа памець з гэтага нейкую выгаду. Калі ён шукае гэтага, то і за інфармацыю заплаціць. І можа, што і ня блага. А грошы залішнімі не бываюць ніколі.

Карына між тым працягвала:

- Я что? Ну, я сказала – нужно подумать. Вспомнить. Похож, но я не уверена. Я на него внимание не сильно обращала. Я ведь психолог, ездила к его жене, у нас сеанс был. А он так обрадовался, и говорит:

- А у него жена есть?

- Я говорю – ну да. Есть. Я к ней регулярно езжу. Раз в неделю. Мы психические травмы прорабатываем. Вы же знаете, говорю, у богатых всегда какие-то травмы. То им жемчуг мелкий, то горошина под матрасом спать не даёт. Эти принцессы такие капризные. А он заинтересовался, видать, не на шутку.

- А что, говорит, она – принцесса? Молодая?

Я говорю:

- Ну да. Совсем молодая. Только школу закончила. Такая, говорю, знаете, моделька. Смазливая и глупенькая. Сидит себе дома, и страдает от тоски.

А он так поднапрягся, и спрашивает:

- Что, всё время дома сидит? Он что, её не выпускает никуда?

Я говорю:

- Ну почему же. Бывает, что и выпускает. С охраной вооружённой. Чтобы его сокровище никто не украл. А то она в торговом центре заблудиться может, как в глухом лесу. Её только в бутик и выпустить можно. И у входа караулить, чтобы не потерялась. А то выйдет, пойдёт не в ту сторону, и так и будет бродить, пока деньги на карте под ноль не кончатся. Он так засмеялся, и говорит:

- А с чувством юмора у вас всё в порядке. И что, - спрашивает, - много у него денег?

- Да до уя у него денег, говорю. – Полные карманы. Вы ж виллу видели, какая? Четырнадцатый век. Памятник архитектуры. Она как пол этого города стоит. Музейная ценность. Только пизанская башня дороже.

- Так он богатый? – спрашивает. И глаза у него так блеснули – хищно.

- Да уж, - говорю, - не бедный. А что, - говорю, - вы хотите?

А он так посмотрел на меня, и говорит:

- Да я, красотка, тебя хочу. Прямо тут завалил бы. Ну, у меня колени и подогнулись. Я б упала, только он меня за руку крепко так взял, в глаза смотрит, и говорит:

- Окажешь мне услугу, буду очень благодарен.

- Что за услуга? - спрашиваю.

- Ты ему, - говорит, - ничего не говори пока. Я ему сюрприз хочу сделать. Ты за его женой проследи. Почаще к ней езди. Как только узнаешь, что она собралась куда-то, сразу мне звони. Я, говорит, хочу ему через неё кое-что передать. Так, дело старое, ничего особенного. Мелочь. А мы с тобой встретимся потом. И сходим куда-нибудь, отдохнём. Посидим. Сейчас бы, говорит, сходили, но вот незадача – дела срочные. Так, - говорит, - жалею, прямо сил нет. Я, - говорит, - такой красотки в жизни не видел. Как только с делами разберусь, так мы с тобой это и отметим. Только ты, - говорит, - меня в курсе держи, что да как. Не пропадай. Телефон мне оставил, а я ему, конечно же, свой дала. Вот и всё. Теперь думаю – может, зря? Некомфортно мне как-то. Только мужик пипец красивый. Такого упустить – дурой быть нужно набитой. Ну и если у него дела есть, то и деньги водятся. Не могут же быть дела без денег?

- Могут, могут. Яна ўсьміхнулася – ізноў пра сябе. І ўспомніла таго – басьнійца. І яшчэ аднаго, суайчыньніка, які заўсёды быў увесь у справах, толькі сконьчыліся яны для яго турмой на паўгады, за крадзеж брэндавых рэчаў. Зь якіх ёй нічога не перапала – акрамя грашовай камісіі з продажу.

Размову перарвалі нечакана:

Яны спусьціліся ў дваіх па лесьвіцы – апранутыя для выхаду. Яна – загрыміраваная, у шаўковай сукенцы з прынтам пад зебру, у вялікіх акулярах, чорныя валасы ліюцца па сьпіне, закрываючы драпіны і засосы. Ён – як ні ў чым не бывала, у сьветлым ільняным касьцюме, памятым, быццам бы так і трэба, як і заўсёды – вольны мастак пасьля тыдню ў джунглях, загарэлы, зарослы, валасы наўмысна нядбайна укладзены. Быццам бы ён наогул не прычэсваецца. І таксама ў акулярах – Рэй Бэн, якія рабілі яго выгляд яшчэ больш драпежным. Проста нейкі наркабарон Эскабар, толькі паджары, як кошка.

- Куды ўжо сабраліся? - падумала яна. Ведаць ёй гэта было ні на вошта, проста цікава.

- Марыся, мы пойдзем, да вечару нас ня будзе. Ты можаш у пакоі прыбраць, у душы памыць. Калі ласка, калі прыйдзем – а гэта будзе ноччу – хутчэй, раніцой, - дадала пра сябе яна, - каб

усё было вымыта. І бялізну памяняй, халаты, палаценцы – усё у сьцірку.

Яна адкінула чорныя доўгія валасы. Сіняк на шчацэ быў ідэальна схаваны і зьверху запудраны і закрыты румянамі. Вусны таксама былі прамалёваны, як на масцы Кабукі.

- Гейша, блядь. Со своим придурошным мафиози. Вот ведь баба – её отпиздили, и хоть бы что. Рожу замазала, как будто так и надо.

Яна ўсьміхнулася – шчыра, наколькі магла.

- Конечно, всё сделаю. Не волнуйтесь.

Толькі што не пахілілася.

Ён стаяў, смаліў на ганку – як заўсёды. З вуліцы цягнула прыемна дымам. Цыгарэты курыў не благія, грошы дазвалялі.

У паветры яшчэ вісеў пах яго парфюмы – густы, салодкі, нагадваючы кроў. Агідны для яе пах – як з клеткі драпежнага зьвяра. Ён яе турбаваў, непакоіў. Шчака раптам заірдзела. Нечакана ёй захацелася, каб ён яе яшчэ раз ударыў. А потым кінуў бы на канапу, сарваў зь яе адзеньне, і аджарыў яе – куды заўгодна. Можна прама пры гэтай, Летыцыі. Яна такая дуркаватая, што адвярне вочы, і вырашыць, што так і трэба. Раптам ёй захацелася стаць на карачкі, замурчэць, і паглядзець, што адбудзецца. Нейкая дзікая думка.

Аднак пакуль яна так думала, Летыцыя ўжо разьвярнулася, і пайшла хуткім крокам на абцасах да дзьвярэй. Ён ужо дакурыў, і павярнуўся да яе. Яна выйшла, ён прыабняў яе за талію, і яны разам прайшлі да вялікага чорнага аўто.

- С водителем едет – бухать будет, - вырашыла яна, хмыкнула, і пайшла наверх – убірацца, як і было загадана.

Глава 8: Загадкі старой вілы

Яна ўзнялася па ступеньках, і накіравалася ў невялічкую гаспадарчую каморку на другім паверсе. Сабрала шчоткі, пральныя і чысьтячыя сродкі, злажыла іх у пластыкавае вядро, і прайшла ў ванну, дзе апусьціла вядро на падлогу. Вярнулася ў спальню, і задумалася: з чаго пачаць?

Вырашыла пачаць з ложку - вялікага, высокага, нагадваючага царскае ложа, са сьпінкай з чорнага дрэва ў старым венецыянскім стыле. Каб дабрацца да падушак, і вызваліць прасціну, ёй прыйшлося залезьці на яго. Мяккая пругкая пярына калыхнулася пад ёй. Бялізна ўсё яшчэ захоўвала яго пах, рэзкі, жывёльны пах самца, зьмешаны з водарам яго парфюмы. Адначасова тут пахла і тонка, пяшчотна, нібыта ў густыя басавыя і альтовыя ноты ўплялася пранізьліва тонкая струна сапрана, праразаючага душу нібыта вострым лязом, атвараючага слухачу вены, вымушаючы сьцякаць крывёю аж да самое сьмерці, якая станавілася прагай асалоды, пераходзячай у экстаз па-за межамі, дзе боль і радасьць зьліваліся ў адзінае. Так складана ёй гэта было не магчыма растлумачыць, але ж нешта накшталт яна адчула. Ёй хацелася зарыцца тварам у гэтую брудную бялізну, вываляцца ў ёй, расьціраючы па сабе яго семя, і яе тонкі, пранізьлівы кветкавы водар - хацелася стаць ёю, той, якой яна ніколі ня стане, каго ненавідзела і каму зайздросьціла, шалёна, так, як нікому. Што ў ёй ёсьць такое, у гэтай бледнай, кволай мадэльке, што ўтрымоўвае ля яе мужчыну з тых, на якіх яна з зайздрасьцю пазірала ў клюбах? Яна гэтага не разумела. Грудзей амаль няма, твар дзіцячы, зь мінімумам макіяжу, валасы заўсёды вольныя, ці забраныя ў хвост альбо вузел. Ніякай аздобы, ні пластыкі, ні накладных вееk, ні нават штучнага ці наўмыснага загару. І ў паводзінах нічога асаблівага няма - то па-дзіцячы наіўная, сарамлівая, то невыносна манерная і ганарыстая, халодная, як зімовая ноч. І яе позірк – такі ж стылы, дзіўна цёмны, хоць вочы яе і былі сьветлымі, можа, з-за вялікіх чорных зрэнак, якія, здаецца, праглыналі ў сябе, як дзьве чорныя дзіркі. Яна ніколі не выглядала шчасьлівай, рэдка ўсьміхалася, і на яе твары заўсёды

ціхі сум суседнічаў зь нейкай тагасьветнай тугою, калі сваімі аграменнымі вачыма піфіі яна ўглядвалася некуды далёка, у нябыт, каб прабачыць праз яго аж да канцу сусьвету. Яе твар квітнеў усьмешкай, толькі калі бачыў яго, і тады яе позірк цяплеў, і загараўся залатым сьвятлом, нібыта яго пранізвалі прамені вясновага сонца. Яна і палохала яе, і адштурхвала, і прыцягвала сваёй незразумеласьцю, і нават выклікала агіду, як да нечага варожага, халоднага, амаль мёртвага, іншапланетнага, прывіда ці дземана, не нагадваючага жывога чалавека. Гэта яна таксама не змагла б растлумачыць, але менавіта так яна адчувала, і цяпер, седзячы на іх ложку, аддавалася нахлынуўшым на яе пачуццям, якія былі для яе і дзіўнымі і новымі. Яна нікога не кахала ў жыцьці, нават і самое сябе. Ня ведала, што такое каханьне адданае, безумоўнае, усёпрымаючае, калі бяз думкі аб каханым ці каханай ня можаш жыць і імгненьня, калі ён ці яна запаўняе цябе забой так шчыльна, што аб сабе наогул забываеш.

Аднак цяпер яна адчувала нешта, што слаба варушылася ў яе глыбіні. Яно, гэтае пачуццьцё, было агіднае ёй, і яна гатовая была задушыць яго, як павука ці жабу, растаптаць, каб яно не ўзьнімала галаву. Але ж яно, пачуццьцё, хоць малое і кволае, жыло, і гэта яе напружвала і бянтэжыла. Як п'яная, яна ўзьнялася з ложка, і рашуча сьцягнула на падлогу пакрывала, здымаючы накоўдранік. На прастыні былі плямы крыві. Кроў была на падушцы – сьпечаная, цёмна-барвовая. Нацякла з разьбітай губы, зразумела яна.

- Што ж тут адбывалася? – вымавіла яна амаль услых. Раптам рукі ў яе задрыжэлі. Яна ўспомніла, як лёгка ён заляпіў ёй па шчацэ, и пацёрла запалаўшае месца.

- Животное. Яна перадзёрнула плячыма.

– Как с таким вообще можно жить? Нет, ну жить – это понятно. Она б тоже смогла. За такие деньги можно и потерпеть. А вот как можно любить такого? Да и вообще, как можно любить какого-то чужого мужика? Всё ему прощать, в глаза заглядывать, слушаться каждого его слова? Она ж смотрит на него, открывши рот. Как собака на хозяина. А он – на неё. Гладит по шёрстке, как любимую кошку. А захочет – пнёт. Вон,

свидетельства на простынях.

Яна ўзьняла прасьціну, і прыціснула да твару. Удыхнула яго пах.

- Бык какой-то. Такой же здоровый, и дурной. И с таким же членом. Наверное, она становится зоофилкой. Это что-то ненормальное. Откуда у человека такая потенция? Он же хочет постоянно, это же видно. Как он её тогда зажал. А как засадил. У неё чуть глаза из орбит не вылезли. Просто в задницу. Хорошо, что он там был не первый, а то она точно бы Богу душу отдала. Интересно, как он эту трахает таким хуем? Как он в неё влазит? И тоже, наверное, в задницу.

Яна ўявіла сабе гэтую карціну, і ўздрыгнула.

- Извращение какое-то. Как папка и дочка. Прямо сцены инцеста из хардкорного порно. Вот бы посмотреть – а в конце чтобы он её прибил. Эта сцена доставила бы ей особое удовольствие.

Так, паглыбіўшыся ў свае фантазіі, яна зьняла рэшткі бялізны, скруціла, і злажыла, каб аднесьці ўніз, у пральную машыну. Дастала з камоду сьвежую бялізну, заслала ложак, прайшлася па пакоі і выцерла пыл, якога амаль не было, потым вымыла ў душы, пачысьціла вялікую рымскую ванну, памыла падлогу, зьмяніла палаценцы, акуратна расставіла флаконьчыкі з рознымі духмянымі вадкасьцямі, вымыла забранае рашоткай акно, апрацавала парам плітку на сьценах. Калі мыла падлогу, раптам адчула, як з кута цягне паветрам. Яна зьдзівілася. Акно было закрытае, а вентыляцыя была ўверсе і з другога боку. Яна нахінулася, таўкануўшы шчоткай у сьцяну за шырмай душавой. І раптам яе шчотка паехала некуды, нібыта сьцяны і не было. Яна з жахам убачыла, як перад ёй раскрываецца бездань – нібыта пекла, зьбіраючыся яе праглынуць. Хацела ўскрыкнуць, і раптам заціснула рот рукамі. Вялікая каменная панель з барэльефам пасунулася, і прама на яе глядзела чорная дзірка больш чым у палову чалавечага росту. Панель павярнулася на шарнірах, нібыта дзьверы, і быццам бы запрашала яе ў сабе, як Алісу ў пазалюстэркавы сьвет.

- Увайдзі ў мяне! – нібыта пачула яна голас, і раптам ёй стала жахліва млосна.

Імгненьне павагаўшыся, яна ўключыла ліхтар у мабільніку, і асьцярожна пасьвяціла ўніз, у глыбіню дыры. За дырой былі бачныя трывалыя мармуровыя ступенькі, якія вялі некуды ўніз. Сьцены таксама былі мармуровымі, і выглядалі сухімі і чыстымі. Прайсьці, ці не? Калі б яна чытала больш кніжак і глядзела фільмаў, то ніколі б не рашылася ступіць на незнаёмую каменную паверхню, якая магла лёгка пераўтварыцца ў пастку. Але ж ні кніжак яна не чытала, ні фільмаў такіх не глядзела. Нават і Індыану Джонса ніколі ня бачыла, і таму сьмела ступіла на мармур, які выглядаў бясьпечна трывалым ў яркім сьвятле ліхтарыку.

Нічога не адбылося. Дзьверы не зачыніліся, ступенькі не праваліліся, і яна спакойна апусьцілася па лесьвіцы, і ступіла ў калідорчык, які праз прыкладна зь дзясятак метраў сконьчыўся дзьвярыма, якія былі зачыненыя на простую цяжкую засаўку. Яна ўзьняла яе, і апынулася ў густых кустах ля сьцяны. Ход вёў з дому ў сад, а дзьверы звонку нічым не адрозьніваліся ад такога ж разнога барэльефу вонкавай сьцяны. Калі б ня ведаў дакладнае месца, дык ніколі б яго не знайшоў.

- Цікава, як яны расчыняюцца? – падумала яна. Нібыта ў адказ на яе здагадку яна заўважыла ў сьцяне маленькае адверсьце, дастатковае, каб уставіць у яго загнутую металічную палку – нешта накшталт імправізаванага ключа. Яна зрабіла фота на тэлефон, а потым заламала некалькі ветак у ружовага куста. Вярнулася, і шчыльна зачыніла за сабой дзьверы. Асьцярожна пасунула панель, і яна стала на месца з характэрным шчоўкнуўшым гукам. Каб упэўніцца, што яна працуе, яна яшчэ раз таўканула яе швабрай. Панэль ізноў павярнулася. Толькі і ўсяго! Як проста, і, адначасова, складана. Калі ня ведаеш, ніколі не здагадаешся, што адна з частак сьцяннога дэкору можа быць дзьвярыма.

Ад дагадкі ў яе захаланула сэрца. Гэта было ўжо нешта, што можна было прадаць, і прадаць ня танна. Аднак што карысьці ў тым, што нехта забярэцца сюды, у спальню, якую перад сыходам гаспадар меў звычай запіраць на ключ? Калі ж яна

была дома, то магла б адкрыць яе, аднак сустракацца зь невядомым злачынцам у яе ахвоты не было. Яна яшчэ падумае, як выкарыстаць гэтую таямніцу. Абавязкова падумае! Цяпер у яе быў козыр у рукаве, які яна дастане зусім, зусім ня хутка.

Задаволенная, яна зачыніла дзьверы, узьняла груду бялізны, і накіравалася ў ніз, у пральную.

Яны вярнуліся дамоў ня дужа позна – толькі што сьцямнела. І ён быў ня дужа п'яны. Так, можа, крыху вясёлы. Яна нічога ім не сказала. Настрой у яе ўзьняўся, і яна адчувала нешта накшталт перамогі – і над ёй, і над ім. Цяпер яна валодае таямніцай, і яны ад яе залежуць. Ведаць гэта было прыемна, нават надта.

Яна стрымана разьвіталася, нахіліўшы галаву, быццам бы ёй яшчэ сорамна за зробленую раніцой прамашку, і хутка зьнікла ў прапахлай жасьмінам цемры. Яны спыніліся, і глянулі адно на адно. Ён абняў яе, і прыціснуў да сябе. Яны нічога не казалі, толькі іх вусны зьліваліся ў шчыльным, гарачым танцы.

- Я жадаю цябе яшчэ болей, - ціха вымавіў ён. – Я заўсёды моцна жадаю цябе. Не было б такой хвіліны, каб я цябе не жадаў.

Яна абняла яго, зазіраючы яму ў твар. Яго вочы зьзялі каханьнем да яе, такім вялікім, што ў яе захаланула сэрца.

- Ты такая прыгожая, - ціха вымавіў ён, - што на цябе глядзець не магчыма.

Проста вочы баляць.

Ён нахінуўся, і прыпаў вуснамі да яе веек, пушыстых, ня маючых ня сабе фарбы, потым дакрануўся да яе шчакі, а потым – да носу, і ізноў да вуснаў. Вывучаў губамі яе твар, і яна ўсьміхалася, зажмурваючыся.

Яго рукі шчыльна ахапілі яе, цела было вялікім і гарачым. Ей было прыемна адчуваць яго пал, яго моц, пульсацыю ў ім крыві, якая, здаецца, пералівалася ў яе праз яго, яднаючыся зь яе крывёю. Яны больш не былі па асобку, яны былі адзіным. У

сьвеце не было нікога, акрамя іх.

- Мы хутка паедзем, - ціха вымавіў ён. – Заўтра з ранку Паола прышле пацьверджаньне. Я стаміўся, каханая. Стаміўся ня целам, а душою. Усё гэтае агідна мне. Я не хацеў такога жыцьця. Я яго не абіраў – яно само знайшло мяне. Як заўсёды нас знаходзіць наш лёс. Бо лёс мы не абіраем – ён абірае нас. Мы ж можам абіраць тых, зь кім разам пройдзем, пражывем яго. Якое шчасьце, што мне сустрэлася ты, любая. Ён абняў яе, прыцягнуўшы да сябе шчыльней.

- Я кахаю цябе, любы мой, - прашаптала яна. Яе словы, яе подых аксамітам краналі яго скуру. – Я буду кахаць цябе заўсёды. Нават і калі маё жыцьцё сконьчыцца, каханьне маё застанецца. Я – твая дачка, - ціха вымавіла яна. Яе подых быў гарачым, вусны пругкімі. Ён зводзіў яго з розуму. Калі б гэта было і ня так, гэта трэба было б прыдумаць. Якая сьвятая хлусьня, у якой больш праўды, чым у самай чыстай праўдзе на сьвеце. Ён і сапраўды быў яе айцом. Цяпер ён адчуваў гэта як ніколі востра. Гэтае яго каханьне не магло быць толькі каханьнем мужчыны да жанчыны, замешаным на рэўнасьці і пажаднасьці, празе валоданьня прыгожым целам. Яно было большым, значна большым. Яно было сусьветам. Ён і сапраўды нарадзіў яе, нарадзіў у сваім сэрцы. А потым яна прыйшла сапраўдная. Адчыніла сусьвет, як дзьверы, і ўвайшла ў яго, пакінуўшы за сабой сьветлы сьлед – птушыную дарогу да Бога.

Разам яны ўзьняліся па ступеньках, і ён адчыніў дзьверы ў пакой. У пакоі было чыста і прыемна пахла ружамі. Некалькі сьвежазламаных ружаў з кустоў за домам стаялі ў вазе.

- Як прыемна! – зьдзівілася яна. - Як чыста.

- Трэба падзячыць Марысе, яна так пастаралася. Пэўна, мне трэба было б быць дабрэйшай зь ей, - ціха працягнула яна. – Я бываю дужа халоднай, і тады магу кагосьці пакрыўдзіць. Потым я дужа пакутую праз гэта.

- Анёлак мой, ты мой самы лагодны ў сьвеце анёлак. Дзевачка мая. Каго ты можаш пакрыўдзіць, ты, маё маленькае сонейка? Ты ж як сонечны праменьчык, што зьзяе з раніцы, цалуючы

пяшчотна вочы. Ты мая радасьць. Калі б я мог, я б загадаў анёлам прыслугоўваць цябе і мыць твае ножкі.

Ён апусьціўся на калені, і дакрануўся да яе ступні. Разьвязаў скураныя шнуркі сандаліяў.

- У ванну хачу, - нягромка вымавіў. – Налей нам ванну, прыгажуня мая. Хачу паляжаць з табой разам. Даўно я цябе не абдымаў.

Ён сеў ля сталу, і, пакуль яна распраналася, і ў ванну лілася вада, пачаў перачытваць напісанае.

Сцэна з крыжом захоплівала яго, вабіла, цягнула. Ён быў там, і ня там, быў тут, і адначасова – ім, на крыжы, Сымонам у ізножжа, і Сымонам расьпятым. Як лёгка ён мог вандраваць зь цела ў цела. Гэтая таямніца мучыла яго – таямніца ўкрыжаваньня. Хто ж сапраўды быў на крыжы, і ці было ўваскрошаньне ў целе, ці толькі зьмяненьне ў духу? Ён сышоў далёка, некуды, дзе ён стаў ім. І наяўна адчуваў цвікі ў сваіх далонях, нават і стапа забалела, моцна, быццам бы яе і сапраўды хтосьці працінуў.

Сымона адзінага больш не было. Ён быў чалавекам, і стаў Богам. Бог стаяў, і сьмяяўся. Чалавек жа пакутваў. І ён, Бог, зь зямлі, з ізножжа, пасылаў чалавеку сваю любоў і падтрымку ў яго муцы. Чалавеку трэба было ўзьняцца, Бог жа пакутваць ня мог. Ён быў ім, і ім адначасова ня быў.

- Я нічога не зразумею, - нарэшце вымавіў ён сам сабе. – Я павінен быць там. Мне трэба быць расьпятым. Расьпятым па-сапраўднаму. Толькі праз крыж магчыма ўзьняцца. Толькі праз боль можна адчуць сябе Богам, і сапраўды выйсьці зь цела. Яна, каханая, гэта ведала, бо ж яна шмат разоў была там, па-за межамі болю. Богу ж нічога не балела, і таму дасягнуць самога сябе яму было не магчыма. Крыж стаяў перад ім, і чакаў яго.

- Каханы, вада налілася.

- Іду, сонейка маё. Ён устаў, закрыў ноўтбук, ськінуў адзеньне, і прайшоў па прахалодных плітках у ванную.

Глава 9: Цемра

Калі ёй стала ўсё роўна? Яна ня памятавала. Ёй было дужа цяжка ўспамінаць пра гэта, але ж і не ўспамінаць было нельга. Успаміны ляжалі цяжкім каменем на дне яе душы, узьніміліся мутнай ілістай цемрай, быццам бы жадалі ўцягнуць яе назад, у багну, зь якой не было выйсьця. Часта было так, что яна замірала, застывала, губляючыся ў сваіх думках, намагаючыся зразумець - як яно адбылося, што яна стала такой? Яна не магла нікому расказать пра гэта, як не намагалася - так, каб атрымалася распавесьці ўсё.

Словы быццам марудзілі на яе вуснах, губляліся у бясконцасьці болю - фізічнага і душэўнага. Яна разумела, што была ахвярай, але ж у той жа час няспынна вінаваціла сябе - чаму яна пагаджалася на ўсё гэта? Чаму яна гэтага жадала? Каго ёй было вінаваціць, акрамя сябе? Яе цела было нібыта замарожанае, як і яе душа. Дзякуючы ўсяму гэтаму яна рана пасталела - нібыта пражыла за паўгода немалое жыцьцё. Часам ёй здавалася, што ўсё гэта длілася больш - ня некалькі месяцаў, а годаў.

Яна проста прызвычаілася. Здранцвела, назіраючы, як вакол яе зьмяняюцца твары, якія яна нават ня памятавала.

Затое памятавала цемру ў гэтым пакоі, у якім былі яны. Яна адчувала сябе ў бясьпецы - вакол яе былі не чужыя: Алекс, і два яго знаёмыя. Аднаго яна ведала даўно - яго сябра, трэнера па кікбоксінгу і партнёра, другі ж быў нейкі наглядна знаёмы хлопец. Алекс часта прыводзіў дамоў сяброў, зь якімі піў і абмяркоўваў розныя справы. Яна ў іх размовы ня ўмешвалася, сядзела побач, глядзела відэа ці слухала музыку: проста прысутнічала – стварала фон, прыгожая дзяўчына, якая не перашкаджае, больш слухае, чым гаворыць, ветліва ўсьміхаецца, нахіляючы галаву, паслухмяная лялька, з чыстым гладкім тварыкам і вялікімі вачыма, доўгімі, да бляску расчэсанымі валасамі, стылёва апранутая, акуратна склаўшая рукі на каленях. Па загаду апранецца, па загаду распранецца, быццам бы яе не кранае нічога з таго, што робіцца вакол,

заўсёды мілая і разумная, а калі трэба – што папросяць, тое і выканае. Так было і на гэты раз. Як яна не намагалася, яна не магла ўспомніць, чаму ў пакоі не было сьвятла. Быццам бы яны нешта пілі, толькі яна не піла нічога. Можа, толькі крышачку прыгубіла. Усё сьцёрлася з памяці. Яна распранулася – як заўсёды. Ёй ужо было ўсё роўна. Цела мужчыны перад ёй – моцнае, с вылучаючыміся цягламі, стройнае і паджарае, як у кошкі. У яго цёмныя вочы і пухлявыя вусны. Яго рукі трымаюць яе сьцёгны, і яна апускаецца на яго. Яе валасы кранаюць яго грудзі – як у сьне. Яна нічога не адчувае, быццам бы глядзіць кіно. Чаму яна робіць гэта? Таму, што гэтага ад яе хочуць. Яна болей не задае пытаньняў – і волі ў яе наогул няма. Што скажуць, тое і зробіць. А для чаго яна яшчэ патрэбная? Што ёй яшчэ рабіць на зямлі? Пэўна ж, для гэтага яна і нарадзілася на сьвет. Каб ім было хораша. Как яны насалоджваліся яе целам. Яна ж прыгожая. Напэўна, так. Рукі мужчыны моцна трымаюць яе. Яна рухаецца на ім, нахіляецца да яго. Раптам яшчэ адны рукі лажацца на яе ззаду, бяруць яе за сьцёгны. Яна ўзьнімаецца і нахіляецца наперад, і мужчына ззаду ўваходзіць у яе. Алекс. Цяпер у ёй яны двое разам. Чаго ж яна нічога не адчувае? Яе трымаюць і рухаюць чатыры рукі. Вакол цёмна. Яна бачыць сябе быццам бы збоч – быццам бы яна сабе не належыць. У сваім уяўленьні яна ня там. Яна проста назірае сцэну, намагаючыся разбачыць праз змрок. Трэцьці мужчына глядзіць на іх, а потым нешта кажа. Жадае далучыцца, але ж нехта адмаўляе яму. Яна? Яна ня памятае. Ён прыходзіць, і зноў сыходзіць. Ён жадае яе, моцна. Напэўна, ён нешта робіць сам з сабой. Яна ж з гэтымі дзьвумя. Яны гуляюцца зь ёй, як з гумавай лялькай – ім гэтая гульня падабаецца. Што яна тут робіць? Яна ўспамінае сябе – вось ноч, і яна піша вершы. За вакном тусклае белае неба сьвятлее летняй раніцай – празрыстай і прахалоднай.

Вось яна малюе ў адзіноце, тое, што ў яе ва ўяўленьні – атрымоўваюцца сюрыалестычныя жахі. Хрыстас нахінуў твар над пякельным пакрытым ружамі полем, зь якога, з попелу чорных ружаў, да яго цягнуцца сьвечкі ці рукі. Цярновы вянок сплятаецца з галінамі дрэваў. Вось яна – тут, і там. Маленькая дзяўчынка, малюючая інфернальнага Хрыста. І вось яна – зь імі – проста цела, у якім паснула душа. Яна так наяўна памятае гэтую цемру, якая стаіць вакол. І свой адчай, і жах. І ў той жа

час – нейкі амярцьвелы холад. Ёй хочацца закрычаць:

- Божа, дзе ты? Чаму ты пакінуў мяне? Ці ты ня бачыш, што робіцца са мною? Што яны робяць з маім целам, і з маёй душой, якая пакутуе больш за цела? Няўжо гэта – усё? Няўжо маё жыцьцё скончылася тут, вось так? І мая душа застанецца навечна ў цемры, якая, жахлівая, ахутвае ўсё вакол?

- Божа, чаму ты мяне ня чуеш? Чаму ты ня тут, не са мною? Я проста жадала каханьня, не жадала распусты і гвалту, але я апынулася тут, зь імі. Як так атрымалася, што чалавек, якога я, напэўна, кахала, і які называў мяне сваёй, бярэ мяне разам зь іншым, і адчувае ад гэтага задавальненьне? Чаму ніхто тут не абароніць мяне? Чаму мае цела і душа – растаптаныя, і так было ўжо шмат разоў?

- Дзе ты быў, каханы мой, любы мой, Бог мой, і чаму ты мяне не захінуў? Я б прыпала да тваіх грудзей, і ніхто б не адарваў мяне ад іх. Твае рукі ахапілі б мяне, і мяне б абараніла твая моц. Але ж цябе там не было. Не было нікога, акрамя іх, і майго цела без душы. Чаму? Чаму яны зрабілі са мной гэта? Няўжо Алекс і крышачку не любіў мяне? Чаму ён аддаў мяне ім? Чаму не абараніў, а, наадварот, сам насалоджваўся маім прыніжэньнем, зьдзекамі, якія рабіліся са мною, і сам рабіў іх нават большымі, разрываючы мяне, уваходзячы ў мяне ўсюды – разам з тым, быццам бы катуючы мяне, караючы мяне за нешта. Ці ж я такая благая, што заслугоўвала такога? За што гэта было зроблена са мною? Адкажы мне, каханы мой. Дзе быў ты, калі ў мяне адначасова ўваходзілі два мужчыны? Ці ж ты кінуў мяне? Ці была я для цябе агідная? Напэўна, я была нягодная цябе, калі ты сышоў, і даў цемры насалоджвацца мной. Я так прагла цябе, так жадала. Я плакала і маліла цябе. Любы мой…

Ён абдымаў яе, прытуліўшы да сваіх грудзей.

- Маленькая мая, сонейка маё, зайчык мой. Усё прайшло, і цяпер мы з табой разам. Ты запытваеш, дзе я быў. Я быў там, любая. Але ж ты ня бачыла мяне. Гэта іх там не было. Яны былі толькі сон, ты ж і я – мы былі сапраўдныя. Няма нічога, акрамя мяне, і нікога болей няма побач з табой. Я ўвесь час абараняў і ахоўваў цябе, і вось, глядзі, я тут – разам, побач. Дзе яны, тыя,

хто гвалцілі цябе, хто рабілі табе балюча? Хто зьневажаў і крыўдзіў цябе? Яны сышлі, як сон. Бо яны і былі – сон. Страшны сон, у якім пакутвала твая душа. Цяпер жа твая душа абудзілася, і ты бачыш мяне – сапраўднага. Глядзі, мае рукі абдымаюць цябе. Я – тут, а болей няма нікога.

Яго вусны дакрануліся да яе, і яе вочы закрыліся. Яго губы прыціснуліся да яе вуснаў.

- Птушаня маё, - ціха вымавіў ён. – Памятай, што я – Бог караючы. І няма такога, каб не паплаціўся той, хто пакрыўдзіў маё любае дзіця. Ты ж – маё дзіця, дзяўчынка мая? Анёлак мой?

- Так, айцец мой. Ты – мой адзіны, мой Бог і каханы, - ціха вымавіла яна, адчуваючы, як яго рукі скараюць яе цела.

- Ты такая прыгожая, - ціха вымавіў ён. – Ты і тады была прыгожая, такая, што мужчыны гублялі галаву з-за цябе. Ты не ўяўляеш, якая ты спакуса, і як пакутуе той, хто цябе жадае. Той жа, што бачыць цябе, і набліжаецца да цябе, ня можа ня ўзяць цябе. Гэта прага – вышэй за яго. І за яе я не магу караць. Але ж я пакараю таго, што меў цябе, але ж не шанаваў, і кінуў цябе ў бруд.

Ты ж – чыстая, і ніякая цемра да цябе не прыстане. Ты – мая. Толькі мая. Нікому і ніколі не аддам цябе, і не дазволю цябе кранаць. Яго вусны ўбіралі яе скуру, рукі гладзілі яе, валасы і барада дакраналіся да яе твару, і да яе грудзей, пакуль ён цалаваў яе, прыціскаючыся да яе, праводячы па ёй губамі, удыхаючы яе пах.

- Анёлачак мой, - ціха шаптаў ён. – Дзяўчынка мая. Птушаня маё. Нікому цябе не аддам.

Яго рукі гладзяць яе цела - цёмныя на сьветлым. Яно выгінаецца ў яго руках, тонкае і гладкае, з маленькімі кропкамі саскоў, да якіх ён дакранаецца вуснамі. Яго рука праводзіць па яе грудзям, жывату, апускаецца да ўлоньня. На яго пальцах застаецца яе вільгаць, тонкі пах, які ён адчувае празрыстай ніткай у цемры. Яна агортвае яго срэбным ланцужком месяцовага сьвятла, і ён сьхіляецца да яе цела, ахоплівае яго

рукамі, удыхае яе водар - глыбей, каб далей паглыбіцца ў яе, узяць яе ўсю, бяз рэштку, цалкам. Яна такая пяшчотная і танюткая, і у ёй няма нічога ад жанчыны. Дасканалае, вытанчанае цела. Ня Ева зямная, а Ева ідэальная, зводзячая з розуму архонтаў - князёў сусьвету, навучыўшая Адама каханьню - адзінай навуцы, якая ідзе ад Бога. Каханьне зямлі не належыць, яно належыць нябёсам, і дазваляе адчуць усяго толькі цень, крышачку той найвышэйшай радасьці, якую Бог прыгатаваў для чалавека, і якую той яшчэ мае быць атрымаць.

Ідэальная ахвяра - здабыча, на якую палююць многія. Скарб, вабячы рабаўнікоў, валоданьне якім суцэльна пазбаўляе розуму. Ён сам на сябе адчуў гэтую яе ўладу - нябачныя ланцугі, якія трымалі яго мацней за ланцугі жалезныя, і ад гэтага яму было радасна.

- Я кахаю цябе, сонейка маё. Жыцьцё маё, любоў мая, адзіная ў цэлым сьвеце.

Яго пальцы адчуваюць гладкі шоўк яе скуры, яе мягкасьць і прывабнасьць, ён слухае яе подых, глыбокі, доўгі ўздых, зрываючыйся з яе вуснаў, кранаючы яго ў самае сэрца.

Ён прасьціраецца на ёй, прыціскаючыся, жадаючы з'яднацца зь ёй у кожнай клетцы, ахапіць яе ўсю сабой. Яна такая маленькая, што яму страшна кранаць яе рукамі. Толькі вуснамі ня страшна, і ён запячатвае імі яе цела, марудзячы перад тым, як увайсьці ў яе, рассунуць яе сваім чэлесам, паглыбіцца ў яе шчыльнае ўлоньне, асьцярожна дапамагаючы сабе рукой.

Яна ўздыхае і ўздрыгвае, і прыціскаецца да яго, вымушаючы яго ўсё мацней прыціскаць яе да сябе, усё мацней і хутчэй рухацца ў ёй, працінаючы, разьдзіраючы яе, ня маючы магчымасьці ўтрымаць самое сябе, бо яго цела само цяпер вядзе яго, ведае, што яму патрэбна. Нешта дзікае, драпежнае прачынаецца ў ім, і калі б дзеля дасягненьня кульмінацыі яму прыйшлося б забіць яе, ён ня змог бы спыніцца. І яна гэта ведае, і ўсё роўна скараецца яму, аддаючы яму ўсю сябе, ахвяруючы сябе цалкам і поўнасьцю, становячыся яго здабычай, прапануючай сябе яму, каб ён мог спатоліць свой голад. Ён мог бы ірваць яе цела зубамі, намагаючыся насыціцца, і яна б цярпела, і аддавала б

яму сябе кавалак за кавалкам. Яго ж духоўная прага яе была нават страшней за цялесную, і патрабавала цалкам і поўнасьцю яе душы і яе каханьня, выліваючы ў яе сябе, не пакідаючы рэшткаў ні для чаго іньшага.

- Я - Бог раўнівы, каханая. Там, дзе я, няма месца нічому, і нікому, што ня ёсьць я. Я ўваходжу ў цябе, і валодаю табой цалкам і поўнасьцю, адзіны рэальны, адзіны твой цар і уладар, які заўсёды міласьцівы, усёведаючы і бясконца кахаючы, бо імя маё ёсьць Любоў. Гэта я ўзьняў Адама з плоці праз Сьвяты свой Дух, напоўніўшы яго сваім подыхам. Гэты сьвет, створаны і нядасканалы, нішто для мяне, прах і тлен, і гульня ценяў. Яго цацкі мяне ня вабяць, і скарбы яго мне агідныя. Адзіны скарб для мяне ў сусьвеце - вызваленая душа, якую я буду абараняць і ахоўваць, як авечку сярод ваўкоў, як я абараняю і ахоўваю цябе. Моцна я захінаю цябе шчытом сваім, агароджваю цябе мурам сваёй велічы, каб цары сусьвету не кранулі цябе. О, хто такі вялікі, як я, і хто такі прыгожы і мудры, як ты, мая каханая, дзеля вызваленьня каго я суцэльна зьнішчу ўсё вакол.

Яна ўскрыквае, і ён выліваецца ў яе, скаланаючыся, быццам бы праз гэтую яго пульсацыю ўся кроў зараз пярацячэ ў яе, выцячэ зь яе ўлоньня, і затопіць усё вакол, праглынаючы і яе, і яго, і гэты пакой – сьвятая кроў, у якой зараджаецца акіян жыцьця. Ён і сапраўды бачыць яе, і не разумее, ці ж гэта кроў ягоная, ці – яе, і, можа, ён забіў яе сваім каханьнем, разарваў на часткі, і цяпер нахіляецца над рэшткамі яе цела, над чырвонай лужынай, у якой бялеюць скура і косткі. Яе цела - ідэальнае цела ўскрытай лялькі, ад улоньня і вышэй – адзіная раскрытая похва, над якой узвышаюцца маленькія белыя грудзі с пачынаючымі цямнець саскамі. Яе чорныя валасы плаваюць у крыві, і яе бялюткі тварык мірна павёрнуты на бок, а вочкі закрыты, і чорныя вейкі ляжаць ценем на ружовых шчоках. Ён нахінаецца, і цалуе яе вейкі, і яна ажывае, і тады ён кранае яе вусны, і яна ўбірае яго пацалунак, як ваду жыцьця, і прачынаецца, і абуджаецца ізноў. Ён прыціскае яе да грудзей, і калыша яе, напаўняючы яе сабою, подыхам сваім і духам, і яна абдымае яго рукамі, лёгкімі, як анёльскія крылы.

Няма тых словаў, каб апісаць яго пяшчоту да яе, і словы тут

бясьсільныя. Ён – Адам, які спазнаў Еву – не зямную, а нябёсную, і ўбачыў сябе нагім, а яе – кветкай у яго руках, якую ён захінаў ад цемры, закрываючы яе сабой. Тады ён у першы раз адчуў у сабе Бога, і зразумеў, што за гэтую жанчыну перавярне сусьвет, што яна – даражэйшая для яго за ўсё, што ёсьць на зямлі і на небе, бо яна належыць небу сапраўднаму. Ня гэтаму, а восьмаму небу агдаады, за якім ёсць толькі Гасподзь. Ён гладзіў яе чорныя, як ноч, валасы, якія лашчылі яго далонь, гладкія і мяккія, як нябёсная кудзеля, нітка, якую прадуць мойры, пераўтварыўшаяся ў цемру ночы, ахутваючую яго разам зь ёй покрывам, сатканым лёсам. Як востра ён адчуваў сваю ўладу, і яе безабароннасьць, кволасьць перад ім, быццам бы трымаў на руках дзіця, і ад гэтага ў яго заходзілася сэрца.

Яна была яго мара, якая зьдзейсьнілася, ажыўшы патаемна схаваны ў сэрцы вобраз, учалавечаная прыгажосьць, на якую ён ня мог наглядзецца, кожны раз зьдзіўляючыся, як такая дасканаласьць магчымая ў гэтым нядасканалым сьвеце.

Яго жывёльнасьць, драпежнасьць баролася зь яго боскасьцю, якая разрывала сувязь паміж душой і целам, моцна цягнучы душу прэч, вонкі, далей ад цялеснага, туды, дзе існуе Адзіны, Дух Сьвяты, і ці ён гэта, ці яна – ён ня ведаў. Тое, што існавала па-за межамі сусьвету, не было ня ёй, і ня ім, а адзіным адвечным каханьнем, палымяным, разумным, запаўняючым яго сэрца. І цяпер у яе сэрцы адкрытымі вачыма ён мог бачыць гэтае полымя, якое спапяляла ягоны позірк, выпальвала яму вочы, пакідаючы крывавыя дзіры, зь якіх на яе пазірала адвечнасьць, у якой круціліся мірыяды сусьветаў. Усе яны былі для яе, бо ў яго не было межаў ні багацьцю, ні шчодрасьці. Ён мог умаліцца, і быць вялікім, і адным і другім адначасова. Толькі б яна радавалася, толькі б усьміхалася, толькі б з захапленьнем узяла б гэты сусьвет у далонькі, трымаючы яго, як дзіця мячык, насалоджваючыся гульнёй яго колераў.

- Табе хораша са мной, сонейка? – ціха запытаў ён, абдымаючы яе. Яна сядзела ў яго на руках, палажыўшы галаву яму на плячо.

- Дужа хораша, каханы, - ціха вымавіла яна. – Я б ніколі не

раз’ядноўвалася з табою. Я ніколі не адчувала такога раней, толькі ты адзіны заўсёды быў мне патрэбны. Толькі з табой я магу быць сама сабою, такой, якая я ёсьць, і якой ты жадаеш мяне. Можа, я магла б растлумачыць лепш, але ж у мяне няма словаў. Я згубіла іх недзе, і калі я шукаю іх, усе яны здаюцца мне малымі і не патрэбнымі, ня вартымі цябе, і таго пачуцьця, што я адчуваю. Я пакутую ад гэтага, бо я жадала б знайсьці тыя словы, якія б поўна і шчыра гаварылі аб тым, што перапаўняе маё сэрца.

- Ня трэба словаў, каханая, - ціха вымавіў ён. – Проста пацалуй мяне, калі ты адчуваеш, што шчасьлівая са мною, і што тваё сэрца радуецца, калі я прыціскаю цябе да грудзей.

Ён нахінуўся да яе, узьняўшы рукамі яе твар, і яна ціха дакранулася да яго вуснаў.

Глава 10: Ружы

- Як пахнуць ружы! – ціха вымавіла яна, адкідваючы галаву яму на плячо. Вакно было расчынена, і водар саду заліваўся ў пакой, зьліваючыся з водарам ружовага масла, якое яна наліла ў ваду. Густы пах жасьміну і тонкі пах ружаў ахутвалі іх. За вакном громка пела птушка – мясцовы салавей, які заліваўся трэлямі. Густа пахлі таксама зрэзаныя кветкі ў вазе, якія стаялі на століку побач. Марыся заставіла кветкамі і ванную, і спальню.

- Чаго гэта яна? – ён зьдзівіўся. – Нібыта кусты падстрыгла. Але ж увагі гэтаму не прыдаў. Пастрыгла, і ладна. Можа, хоча зрабіць нешта прыемнае, ці атрымаць дадатковы бонус да свайго заробку – і так не малога, як можна было лічыць па ўсім меркам.

Але ж ёй кветкі падабаліся. Трэба яму дарыць ёй кветкі часьцей. Ён жа іх наогул ёй не дарыў – і сам жахнуўся, як такое магчыма. Яна настолькі захапіла яго сабой, што ён забыўся ня толькі на кветкі – на самое сябе. Там, дзе яны жылі раней, кветак было дастаткова і вакол дома, і яна часта зразала іх, і ставіла сама ў ваду. Тут жа чаго ён толькі ёй не дарыў – і упрыгожваньні, і бялізну, і адзеньне, ну, як дарыў – проста пакупаў, што яна жадала, ці даваў ёй картку, і яна ўсё пакупала сама. Яму і ў галаву не прыходзіла, што ён ёй павінен нешта дарыць па асобым выпадку. Усё і так было для яе. Яна проста казала – трэба купіць нешта на лета. Ён запытваў: “Колькі?” Яна называла цыфру, і ён пераводзіў грошы. У яе і так былі ўласныя грошы на ўсе яе мелкія патрэбы – кнігі, аптэку, салоны, ежу, ці на што там яшчэ. Яна наогул ня ведала, што такое – няма грошаў на нешта, і ніколі такога не было, каб яна не атрымоўвала тое, што хацела. Гэта было так проста, і ўсе гэтыя траты былі для яго дробязьзю. Ну што можа пажадаць такое дзіця? Самае дарагое – некалькі тысячаў еўра на адмысловую сукенку. Упрыгожваньняў яна наогул не прасіла, і ён пакупаў ёй іх сам – прыводзіў у салоны “Тыффані” ці “Булгары” – яе любімыя, і яна пакупала нешта, што ёй хацелася. Ён прыкладна

абазначваў сумму, якую разумна мог выдзяліць – не малую. Усё ж, упрыгожваньні былі нечым накшталт інвестыцыяў. Ружы ж інвестыцыямі не былі – проста кветкі, якія дараць дзяўчатам маладыя хлопцы, у якіх няма грошаў на дыяманты.

- Хочаш, каб я дарыў табе ружы? – запытаў ён яе. Яго рукі гладзілі яе грудзі – маленькія, гладкія, пакрытыя маслам і пенай.

- Хачу, - адказала яна. – Мне было б прыемна, любы. Але ж я не настойваю. Я не пакрыўджуся, калі ты ізноў пра гэта забудзеш.

- А ты мне нагадай, калі я забуду. Ён пацалаваў яе. – Папрасі.

- Добра. Яна ўсьміхнулася. Яна сядзела ў яго праміж ног, і яго чэлес дакранаўся да яе ягадзіц.

- Пасунься-ка ты да мяне бліжэй, - ціха вымавіў ён, прыцягваючы яе.

- Навошта? – яна ўсьміхнулася, павярнуўшыся да яго мокрым тварыкам.

- Зараз даведаешся, - вымавіў ён, прыўзьнімаючы яе, і апускаючы.

Яго плоць дакранулася ёй праміж сьцёгнаў, і яна ўскрыкнула, і запракінула галаву яму на плячо.

- Ну, давай, дзяўчынка мая, парухайся.

Ён прытрымлівае яе рукамі, узьнімаючы і апускаючы, яго плоць уваходзіць ў яе ўлоньне. Ён жадае узяць яе ўсюды, выходзіць, і ўваходзіць праміж ягадзіц, і потым – ізноў туды, куда Богам запаведвана добраму хрысьціяніну, а потым – ізноў туды, куды не запаведвана. Яе ягадзіцы, гладкія і пругкія, слізгаюць па яго целу, дакранаюцца да мудоў, тонкая талія ледзь адчувальная ў яго руках.

- Перавярніся, - просіць ён, - хачу бачыць цябе, - і яна садзіцца да яго тварам.

Ён узьнімае яе, і апускае ізноў. Яго чэлес ледзь уваходзіць у яе – вада змывае вільгаць. Яго жывот уцягнуты, грудзі напружыліся. Яна глыбока дыхае і ўскрыквае, пакуль ён штурхае яе рукамі, апускаючы сесьці глыбей, да самых яго сьцёгнаў, увабраць у сябе поўнасьцю яго чэлес. Ён успамінае – яна ляжыць у яго на руках, і Джаваньні апускае твар праміж яе сьцёгнаў, яна ціха стогне, адкінуўшы галаву яму на плячо, ён дастае са штаноў свой …, і ўваходзіць у яе між ягадзіц, у той час як вусны працягваюць яе лашчыць, і калі яна становіцца зусім мокрая і громка стогне, Джаваньні таксама дастае свой …, і з глухім рыкам уваходзіць у яе, яна закідвае ногі яму на плечы, а ён прытрымлівае яе, і рухае рукамі. Яны распранаюць яе, і ўваходзяць у яе па чарзе, трымаючы яе на руках, і ззаду, мяняючыся, раскрываючы яе ўсюды, паглыбляючыся ў яе сваімі … ён называе ў думках бруднае слова. Яму нравіцся трахаць яе – ня проста трахаць, а трахаць жостка, нават жорстка, адчуваючы, як пот залівае яму вочы, і яе цела становіцца пругкім і вільготным, такім, як зараз. У гэтыя імгненьні ён уяўляе сябе яе айцом, а Джаваньні – братам, бо ж ён жадаў трахнуць сваю сястру – сам прызнаўся.

Успаміны заліваюць яго, і яго чэлес ужо гатовы ўзарвацца ў яе целе. Моцны пах ружаў ахутвае яго – пах спакусы. Якая доўгая ноч – ноч, у якой усё дазволена, нават і не дазволенае – таксама.

- Выходзім, - шэпча ён, падхоплівае на рукі, і нясе ў пакой, апускае на дыван, і яна становіцца да яго задам. Ён дастае свой… і ўводзіць у яе – у похву, робіць некалькі рухаў, а потым уваходзіць праміж яе ягадзіц. Яна стогне і апускаецца грудзямі на падлогу, яе зад узьнімаецца, і ён апускаецца ў яе амаль вертыкальна, адчуваючы, як яго муды бьюць па яе ўлоньню. Ён уваходзіць у яе поўнасьцю, раскрываючы яе рукамі. Няма нічога, што б яна не дазволіла яму зрабіць, пакорлівая яго рабыня, добра вышкаленая і абучаная мноствам мужчынскіх рук, каб дастаўляць яму асалоду – толькі яму, і так, і з тым, як і зь кім ён пажадае. Яна – шлюха, і вар'ятка, і ў яго болей дземанаў, чым анёлаў, і яго вар'яцтва значна больш страшнейшае і жудаснае, бо яно не належыць гэтаму сьвету, выходзячы ў блюзьнерстве за яго межы.

Яна апускаецца ніжэй нізкага, і недасяжна ўзвышаецца, і за гэта ён кахае яе так моцна, як ніколі не пакахаў бы сьвятую. Гэта адчуваньне зводзіць яго з розуму – груба трахаць яе, біць, аддаваць яе іньшым, і ў той жа час кахаць і абагаўляць яе так, як чалавеку наогул не магчыма, бо яго пачуцьцё і сапраўды не чалавечае, яно мацней за яго, у ім пяшчота зьліваецца з бязьлітаснасьцю і боль і жаль з радасьцю і асалодай. Гэта пранізьлівая сімфонія, разрываючая яму сэрца, тое, што ён робіць зь ёй, страшное, балючае, руйнуючае і цела і душу, і адначасова вызваляючае і ачышчаючае і яе, і яго. Яна прыўкрасная, нявінная, пяшчотная кветка райскага саду, Ева, трапіўшая ў абдымкі бездані, дзе ўшанаваньне робіцца на крывавым алтары, пераўтвараючыся ў асьвежаваньне, а каханьне душы выліваецца вонкі страшным гвалтам і зьдзекамі, пагарджаючы нядасканаласьцю плоці, якая ня можа умесьціць яго, і праз яго абагаўляецца, і пераадольвае чалавечае, узносячыся да боскага ў такім экстазе, што плоць ірве на кавалкі.

- Я – твой айцец, - шэпча ён. – Ты адчуваеш гэта? Адчуваеш, як у цябе ўваходзіць мая плоць, якой я нарадзіў цябе? Ты – маё дзіця, мая маленькая дзяўчынка, мая любая і каханая дзевачка, і я ніколі і нікога не жадаў так, як жадаю цябе. Ты адчуваеш, як я цябе жадаю, птушаня маё? Яна стогне, і ледзь чутна шэпча:

- Так. Я адчуваю гэта, каханы мой. Татачка. Татачка мой родны. Я ўся – твая. Я так сумавала па цябе. Я так жадала цябе. Я хацела адчуваць цябе ўсюды – твае рукі, твае вусны, твой чэлес у сабе, твае пацалункі. Бяры мяне так, як ты хочаш. Уваходзь у мяне туды, куды пажадаеш. Каханы мой … яна ўскрыквае, і плача, і ледзь чутна шэпча:

- Тата, тата …, - уздрыгваючы ад яго рухаў. …Трахні мяне, татачка, родны мой, любы мой. … Яе рука апускаецца ўніз, і яна лашчыць сябе, выгінаецца і стогне ў той момант, калі ён выліваецца ў яе з гукам, у якім не застаёцца нічога чалавечага.

Яна бяз сілаў апускаецца на падлогу, выцягвае рукі, і ляжыць ля яго ног, а ён гладзіць яе па сьпіне – вузкай, з абазначанымі пазванкамі і рэбрамі, гладзіць яе грудзі, ягадзіцы, абціраючы далоньню пот з ілбу, і яе цела абдувае прахалодны вецер –

вакол пахне ружамі – усё мацнее. Вецер шуміць, і шавеліць кусты, якія шапацяць, шоргаюць аб сьцены.

На мора навальваецца шторм, і яно гудзіць – пагрозна. Ён узьнімае яе – яна мяккая, і бязвольная, як лялька, і нібыта сьпіць. Ахоплівае яго за шыю, і ён нясе яе ў ложак.

- Каханы, - шэпчуць яе вусны.

Перад вакном у ваннай ён спыняецца, і, нахмурыўшыся, пазірае ў сад, але ж нічога ня бачыць у цемры. Ліхтар насупраць яго міргае, і гасьне ад ветру – пэўна, дзесьці абарвала правады. Ён зачыняе вакно, выключае сьвятло, і марудна ідзе да яе. Апускаецца побач у ложак, і прыцягвае яе да сябе. Пад вакном ціха і пагрозна ружы гамоняць, скрабучыся шыпамі аб сьцены – нібыта пагражаючы сплесьціся ў жудасны барвовы вянок, абгарнуць іх, сьціснуць, і выціснуць па кроплі ўсю кроў, каб напітаць чырвань сваіх пялёсткаў.

Ён амаль засыпае, і прыслухоўваецца. Нешта яму не падабаецца ў гэтым шуме, толькі што, ён і сам ня ведае. Нарэшце і яго зморвае глыбокі, цяжкі сон.

Глава 11: Баранак

- Яна пасіўная, Джаваньні. І нагадваючая ахвярнага баранка. Уяўляеш – белае пяшчотнае руно, нябёсныя вочкі, бялюткая пысачка – мяккая, кранальная істота, якую хочацца прыціснуць да твару, удыхнуць яе мускусны чысты пах. Яна мілая, і ў яе ружовыя вушкі, і вялікія вочы з доўгімі вейкамі. Што можа зрабіць чалавеку баранак? І, тым больш, што можа баранак зрабіць ільву?

Ён зацягнуўся вялікай цыгарай, узьняў бакал – на гэты раз зь віскі, адпіў, і паставіў яго на лакіраваную паверхню сталу.

- Падарыць ім сваю плоць, Мікеле. У гэтым і заключаецца сэнс існаваньня баранка – узбуджаць жаданьне, падсьцёгваць апетыт. Ты ж любіш маладую ягняціну?

Джаваньні адпіў са свайго бакала, і таксама зацягнуўся. Па пакоі паплыў салодкі дым.

- А хто ж яе ня любіць? – ён усьміхнуўся. Вусны Джаваньні ашчэрыліся ў вусьмешцы – крэпкія, яшчэ больш белыя на смуглаватай, загарэлай скуры. Ён пагладзіў рукой чорныя кучаравыя валасы.

- Але ж Летыцыя – не ягня. Яна – чалавек.

Ён пакачаў галавой.

- Яна – жанчына. А гэта нешта іншае. Жанчыны не адносяцца да людзей. Яны – нешта сярэдняе паміж баранкамі і анёламі. Зямлі яны не належаць, на нябёсы іх не пускаюць. Месца жанчыны – па-за межамі гэтага сьвету, там, дзе яе сапраўдны дом. Дзе яна нарадзілася. Жанчына ж нарадзілася ад Бога, а ня з гліны, як зямны Адам.

- Гэта твая Летыцыя – анёл. А жанчыны бываюць розныя. Джаваньні ўсьміхнуўся.

- У цябе на кухне таксама завіхаецца жанчына, але ж як можна іх параўнаць? Паглядзі вакол. Ці шмат ты бачыў такіх жанчынаў, як яна?

- Наогул ня бачыў. Ён кіўнуў. – Яна – асаблівая. Таму я і кажу, што яна – баранак. Ідэальная ахвяра, пах якой вабіць здалёк. Пах яе салодкай крыві і мяккай плоці. Ты разумееш, аб чым я?

- Разумею. Джаваньні таксама кіўнуў. – Яна выклікае жаданьне. Узбуджае апетыт – такі, што ня можаш спыніцца, насычаючыся. Як найлепшае віно, ці сьвежае, толькі што прыгатаванае маладое мяса, прапітанае крывёю, якое крыху ружовае, пругкае і сакавітае.

- Я люблю з кроўю. Рэа. Апаленае звонку, і крывае ўнутры. Як плоць, якая пакутуе ў пекле гэтага сусьвету. Мы ж усе ў пекле, Джаваньні. Разуемееш?

- Разумею. Джаваньні адпіў з бакалу. – Як мы сюды трапілі, і чаму? Пытаньне застаецца адкрытым. Але ж вось яны – мы. Сядзім пасярод пякельнага полымя, п'ём вогненую ваду, і асалоду атрымоўваем ад крывавай маладой плоці. Ня нябёсы зусім не падобна.

- Не падобна. Ён кіўнуў. – Насамрэч – усё яшчэ складаней. І сапраўднае пекла – месца, дзе жыве Д'ябал – гэта менавіта нябёсы. Тое, што над намі. Мы ж тут, у нізе, у самай цемры, на дне сусьвету – самыя вольныя. Бо мы адракліся ад бога.

- Ты ж адрокся ад бога, Джаваньні? – запытаў ён яго.

- Даўно, Мікеле. Калі пакахаў сваю сястру, тады і адрокся. Ад таго бога, які забараняе кахаць. Забараняе піць віно і есьці сырое мяса. І яшчэ забараняе шмат чаго. Вымушае падстаўляць шчаку, калі па ёй б'юць яго паслугачы. Канешне, ім так зручна. Яны пануюць над табой, а ты стаіш перад імі на каленях, і выконваеш незьлічоныя запаветы.

Я мяркую, што ад запаветаў трэба адрачыся. Кожны – сам сабе Бог, і кожны стварае для сябе свае уласныя запаветы. Толькі такія ты і будзеш выконваць.

- Хрыстас таксама адрокся ад бога. Я гэта зразумеў, калі пачаў пісаць. Спачатку быў гэты фільм, а потым да мяне прыйшоў Ён. Я назваў яго Шымон, каб не блюзьнерыць Яго імя. І Ён мне сказаў, хто я, і хто яна. Ён увайшоў у мяне, і я стаў Ім. Цяпер я – Бог, Джаваньні, і я не належу гэтаму сьвету. І я буду яго разбураць, абуджаючы. Бо пакуль ён спіць, усталяваны, ён гніе. Ты бачыў калісьці, як гніе плоць?

- Канешне, бачыў. Джаваньні паціснуў плячыма. Якіх я толькі целаў ня бачыў.

- Я таксама бачыў – на вайне. Целы валяліся пад адкрытым небам. Зімой дзервянелі, калі адтайвала, пачыналі гніць. Спачатку – марудна, потым – хутка. Распухалі, чарнелі, пакрываліся лічынкамі. Але ж – ня ўсе. Некаторыя проста высыхалі. І прыгожыя жанчыны ўсё роўна заставаліся прыгожымі. Ніякае руйнаваньне не магло сказіць прыгажосьць іх целаў. І тады я зразумеў, што ня ў целе хаваецца гэты карень прыгажосьці. Не адтуль яна расьце. Мужчына разлагаецца жудасна. А маладая прыгожая жанчына становіцца яшчэ прыгажэйшай. Ня ведаю, як растлумачыць. У яе прыгожае ўсё – скура, мышцы, косткі, і калі яно агаляецца, ты бачыш такую прыгажосьць, што захоплівае дух. У ідэальнай жанчыны ўсё – ідэальнае. Нават і шкілет. Прыгожыя зубы схаваныя за вуснамі. Сьмерць агаляе іх. Прыгожыя тазавыя косткі пакрытыя плоцьцю. Сьмерць вызваляе гэтую мармуровую, чыстую прыгажосьць ідеальнай касьці зь цела. Але ж ёсьць і яшчэ нешта большае, тое, што хаваецца па-за косткамі і плоцьцю. Яе душа, якая асьвятляе прыгажосьць цела, надаючы трывіальнаму звышнатуральнае зьзяньне. Аднак і душа – гэта ня ўсё. Яна – трапяткая, хвалюючаяся, пакутуючая. Яна стварае музыку і піша вершы, і найбольш хвалюецца ветрам каханьня, які дуе над ёй, як бура над морам. Аднак ёсьць тое, што не належыць і душы. Тое, што знаходзіцца там, адкуль прыходзіць вецер. Яно – сонца над вадой, і бура, якая гоніць аблокі. Гэта – дух, Джаваньні. І вось ён – ад Бога. Бог – ня тут. Ён супрацьстаіць сусьвету, які ненавідзіць яго, і таму намагаецца ўсыпіць душу, каб яна не адчула яго заклік. Калі ж душа адчувае заклік Духа, яна руйнуе цела, і руйнуе сусьвет. І, гордая і прыўкрасная, узьнімацца туды – да Айца, свайго нябёснага жаніха, пра якога памятае ад

пачатку тварэньня.

- А як быў створаны сусьвет? – Джаваньні запытальна глядзеў на яго.

- Сусьвет – гэта яйка. Ён быў створаны, каб быць разбураным. Каб у ім, як у калысцы, сфармавалася нешта, аб чым ведае толькі Ён. Мы ня ведаем яго промыслаў, Джаваньні. Сусьвет існуе, і зло ў ім – дабро, а дабро – зло. Тут усё перавёрнута і пераблытана. І толькі Ён ведае, якімі шляхамі нам трэба ісьці, каб наблізіцца да яго. Галоўнае – ня трэба ў Ім сумнявацца. Таму рэлігія і патрабуе пакоры – не пакоры царкве, а пакоры Богу. Бога ж кожны з нас сам ведае ў сваёй душы.

Джаваньні кіўнуў, і ўсьміхнуўся.

- Такім чынам, Мікеле, можна апраўдаць любое злачынства, бо яно сьціраванае супраць створанага сусьвету.

- Не любое, Джаваньні. А толькі тое, што разбурае яго законы, і набліжае да айца. Разумееш?

- Здаецца, разумею. Джаваньні кіўнуў. – Але ж словамі гэта ня выразіць. Нават становіцца страшна.

- Ня трэба словаў. Веды ідуць да нас напрамую. І тады мы можам адразу сказаць – што ёсьць што. Проста трэба вызваліцца.

- Ты б змог забіць яе, Мікеле? – раптам запытаў Джаваньні.

- Канешне, змог бы. Ён паціснуў плячыма. – Толькі тады б я забіў і самога сябе. Бо ж яна – гэта я. Катуючы яе, я катую сябе, абуджаючы яе – абуджаю сябе. І ўзьнімаючы яе, узьнімаю сябе. Яе ж прыніжаючы, прыніжаю і сябе. Вось і ўсё. Ёсьць пэўныя сродкі, каб вызваліць дух зь цела, аддзяліць яго ад душы, вымусіць душу і цела пакутваць, абуджаючы душу, каб дух меў магчымасьць выратаваць яе. Што ж датычыцца цела – зямное цела памрэ, а нябёснае застанецца, і ўзвысіцца да ўзроўню духу.

- Такім чынам, ты ня спынішся ні перад чым?- Джаваньні сур'ёзна глядзеў на яго.

- Ні перад чым, Джаваньні. Але ж памятай, што кіраваць маёй волей можа толькі Бог.

- А паколькі ты толькі што назваў сябе Богам…

Джаваньні замаўчаў.

Ён кіўнуў.

- Я не дзейнічаю па загаду. Ніхто ў гэтым сьвеце ня можа загадваць мне. Я буду рабіць толькі тое, што ўзвышае, і набліжае да мяне душы. Ты пойдзеш за мной, Джаваньні? Ян, ты пойдзеш за мной? Калісьці ты быў маім любімым вучням. Ён правёў па твару рукамі.

- Я пайду за табой. Джаваньні кіўнуў. – Нас тут яшчэ ёсьць некалькі. Ня шмат. Тых, хто ведае цябе. Мы захоўвалі гэтую веру даўно, з самага пачатку, як ты прыйшоў.

- Гэта быў ня я, Джаваньні. Той, хто прыйшоў, даўно распаўся ў пыл. Ён адыграў сваю ролю, і старое адзеньне знасілася. Я – гэта я. Той, кім ты мяне ведаеш. Цяпер я патрэбны такім.

Джаваньні рассьмяяўся.

- Другое прышэсьце ў выглядзе bandito – нечакана. Ці нават каго і горш?

- Я – скульптар. Дарэчы, прага мастацтва абудзілася ўва мне, калі я быў там – на вайне. Ведаеш, гэтыя прыгожыя жанчыны, жывыя і забітыя, аголеныя, пазбаўленыя плоці, нібыта старога адзеньня – я ня мог спыніцца думаць пра іх. І не маньякам жа было мне станавіцца, сапраўды? Я што – тупіца? Можа, я і апантаны, але ж - не дурны. А ўсе маньякі – дурні. Яны не разумеюць, што робяць. Гэта апошняя стадыя дэградацыі чалавека жывёльнага – манія, ці – залежнасьць. Вольны чалавек не залежыць ні ад чаго – ні ад віскі, ні ад забойства. Я магу піць, а магу – не. П'ю, таму што цяпер алкаголь прыносіць мне асалоду.

- Можаш забіваць, а можаш – і не. Я разумею цябе. Джаваньні ўсьміхнуўся. – Сьлізкая дарога, Мікеле. Сусьвет нябачна

прывязвае да сябе. Ты змог бы выліць на зямлю вось гэты вось бакал?

- Зачым? – ён паціснуў плячыма. – Гэта было б грахом. Бо ж ён служыць шмат якім мэтам. Першая – ён прыносіць мне асалоду. А другая – ён з'яўляецца адной з тых прыладаў, якія дапамагаюць мне ў маім разбурэньні. У некаторым чыне – і самога сябе. Але ж я валодаю імі – я майстар, і мая зброя – гэта не мой сюзерен. Я не ваюю дзеля вайны, не забіваю дзеля забойства. І не п'ю дзеля віна. Я магу і ня піць, і не ваяваць.

- А не забіваць? – Джаваньні пільна глядзеў на яго.

- Кроў – магніт, страшнейшы за віно, Джаваньні. Бо гэта – віно боскае. Калі пакаштаваў яго, спыніцца нельга. Бо толькі праз гэта віно Гасподзь набліжае нас да сябе. Для статка – віно, для абраных – кроў.

На імгненьне ён задумаўся.

- Архонты праліваюць кроў абраных, - нарэшце вымавіў ён. – Думаючы, што такім чынам яны ўмацоўваюць вакол нас муры, насамрэч яны вызваляюць душы. Бо як толькі кроў пралілася, душа вызвалена. А калі яна абуджана, яна болей ня вернецца ў гэты сусьвет. Ня стане ежай для яго гаспадароў. Не абуджаныя ж душы ізноў уцягваюцца ў кола, каб быць заточанымі ў новыя целы. Наша ж задача – абуджаць, і вызваляць. Нельга вызваляць неабуджанага. Разумееш?

- Да, Мігеле. Разумею тое, што што дазволена Юпіцеру, не дазволена быку. Гэта былі ўлюбёныя словы майго праздеда. І дзеда. І бацькі. І - мае.

- Мае таксама. Ён усьміхнуўся.

- Яшчэ па бакалу?

- Ну, давай, перад разьвітаньнем. Ты калі едзеш, заўтра?

- Так, - ён кіўнуў.

- На Січылью?

- Так. Для ўсіх – у Марокка. Апошнім часам мяне мучаюць падазрэньні. Быццам бы нехта цкуе за мной. Я ня бачыў нічога, што ўказавала б на гэта, але ж я чуў адно імя, і яно мне не падабавалася.

- Што за імя? Джаваньні ўважліва глядзеў на яго.

- Мілаш. Чалавек зь мінулага. Калі мы прыбіралі, у тую ноч мой госьць сказаў, што сустракаўся зь ім. Як я разумеў, ён уладкаваўся наёмнікам на тым, іх баку. Мне ж не істотна, які там бок, гэты, ці іньшы. Я сачу толькі за сваімі ўласнымі справамі. Навошта мне падтрымліваць таго ці іньшага архонта?

І яшчэ. Ён памарудзіў. – Нават і калі ты выйдзеш на яго, Джаваньні, сьцеражыся. Ён – не звычайны. Мяркую нават, што ён – не чалавек. Бо тое, што ён рабіў, чалавеку было рабіць не пад сілу.

- Хто ж ён можа быць? Джаваньні запытальна глядзеў на яго.

- Ён можа быць Богам. Можа быць Д'яблам. А можа – і мной самім. Можа, яго наогул не існуе, і гэта адзін з маіх жахаў, зь мінулага, якія ня могуць мяне адпусьціць. Маё чалавечае цела таксама шмат пакутвала, а ў маёй душы схавана шмат такога, што зрабіла б вар'ятам не адзін дзясятак чалавек, шчыра кажучы. Таму глядзі пільна, Джаваньні. Паспрабуй разабрацца, і трымай мяне ў курсе таго, аб чым даведаешся.

Яны ўсталі, і разьвіталіся. Ён выйшаў з будынку клюбу – старога палаца, схаванага на акрайне Пізы, сеў у аўто, і накіраваўся дамоў.

Пакуль ехаў, адкінуўся на сядзеньне, і глядзеў вакол. Стары горад праплываў вакол яго, як казка. Тыповая Італія, прыгожыя будынкі, вежа, пахіліўшыся, праплыла збоч, старыя вулачкі, кафэ і столікі. Яму падабалася тут. Позірк, затуманены віскі, сьлізгаў па праплываючых міма карцінах. Алкаголь ужо амаль адпусьціў яго. Раптам быццам бы штосьці таўканула яго ў бок. Дакладней, ударыла ў грудзі. Ці – апаліла. Ён ня ведаў, як гэта растлумачыць. Вочы зачапіліся за вочы. Позірк у натоўпе. Мужчына, сьветлавалосы, высокі, стаяў ля сьцяны дома, і

прыкурваў цыгарэту. Ён узьняў твар, і іх позіркі сутыкнуліся. Быццам бы не заўважаючы, чалавек раўнадушна праводзіў машыну вачыма.

Ён ня ведаў яго. Ды і, сапраўды, Мілаша ён ніколі ня бачыў.

- Спыні, - рэзка патрабаваў ён.

Кіроўца нажаў на пядаль тормаза.

Ён выйшаў з машыны, і накіраваўся да незнаёмца, які так і стаяў, прыжмурыўшыся, з асалодай уцягваючы дым.

- Скузі, сіньёре. Ён падыйшоў да яго. Чалавек узьняў твар. Імгненьне яны глядзелі адзін на аднаго.

- Фуоко, пер фаворэ.

Той спакойна дастаў запальнічку. Яны былі прыкладна аднаго росту, аднаго целаскладу, толькі чалавек быў коратка пастрыжаны – у спартыўным стыле. Яго рукі былі акуратнымі, з доўгімі пальцамі. Адзеньне – простае, бледна-зялёная майка, шэрыя штаны-карга.

Ён закурыў, імгненьне вывучаючы яго.

Той глядзеў на яго, не міргаючы. Раптам яго позірк убачыў яшчэ нешта.

Шнар. Пачварны, глыбокі, крыва зашыты, ён ішоў па біцэпсу, і хаваўся на грудзях пад майкай. І яшчэ – надпіс хавалася пад рукавом, і шнар перасякаў яе, скажаючы. Але ж хутка словы склаліся ў яго вачах у літары:

- Слобода или смрт.

Раптам кроў быццам бы перастала пульсаваць у ім. Галава стала халоднай, сэрца білася марудна і гулка. Удар за ударам. Нешта ўзьнімалася ў ім – быццам бы вялікая зьмяя раскручвалася.

- Мілаш? – ціха запытаў ён.

Чалавек пакачаў галавой, аглядаючы яго.

- Міхал. Яго вусны ледзь варухнуліся. Вакол было поўна народу – за кожным столікам сядзелі кампаніі, гулялі парамі і сем'ямі. Горад жыў сваім вячэрнім жыццём, і яго не турбавалі іх справы.

- У цябе прыгожая жонка. Басьнійскі воўк. Чалавек кіўнуў.

Ён таксама зацягнуўся.

- Адкуль ведаеш?

- Я прыходзіў да цябе. Я даўно сачу за табой. Ты ня сыйдзеш ад мяне. Мае ворагі ніколі не здольваюць уцячы.

- А я і не хаваўся. Ён паціснуў плячыма.

- Хочаш паразмаўляць прама зараз? Можам ад'ехаць.

Чалавек халодна ўсьміхнуўся.

- Ня зараз, Міхал. Куды нам сьпяшацца? І навошта? У нас проста бясконцасьць часу. Жыццё – гэта такая асалода. Праўда?

- Праўда. Жыццё прыўкраснае. Ён глыбока зацягнуўся, гледзячы ў неба – вечарэла.

- А з такой жанчынай – яшчэ прыўкрасьнее.

Ён кіўнуў.

- А ты цярплівы, Міхал. Я яе бачыў. Мне б цяжка было ўтрымацца.

- Я кахаю яе. Ён павярнуўся, гледзячы ў вочы насупраць – сьветлыя, халодныя.

- Ты кахаеш сваю жарсьць. І яна – мацней за цябе. Чалавек глядзеў на яго прама, ні міргаючы. – Каму ты ілжэш. Я цябе ведаю. Ты – такі ж самы, як і я. Як доўга ты зможаш назіраць

перад сабой закрытую скарбонку? Ты ж хочаш адчыніць яе. Паглядзець, што там – унутры. Паглыбіцца ў яе цалкам. Ты яшчэ не пазбавіў яе дзявоцкасьці – так, як ты любіш гэта рабіць. Ты ж у яе яшчэ сапраўды не ўваходзіў. Неба ў яго вачах раптам зрабілася чырвоным. Пэўна, гэта надыйшоў закат.

- Ускрой яе. Так, як ты любіў рабіць. Усяго толькі адзін надрэз. Табе ж мала таго, што няшчодра зрабіла для нас прырода. Туды нават і рука не пралезе. Ты ж хочаш пацалаваць яе там, унутры. Дакрануцца вуснамі да яе дрыжачага сэрца, і адчуць на іх яго пульсацыю. Паглыбіцца ў яе ўлоньне, адчуць на сваіх губах смак яе маткі. Ты ня будзеш забіваць яе. Ты ж ведаеш, як гэта рабіць – доўга. Каб яна яшчэ доўга заставалася жывой. Яе грудзі прыгожыя, і ты любіш адчуваць пад пальцамі яе тонкія рэбры, якія ты так хацеў бы аблізаць, прыпадняўшы скуру.

Мы ж разумеем адно аднаго. Што ты яшчэ хацеў бы зь ёй зрабіць?

Ты любіш экстра-рэа. Я – таксама. Толькі крыху падагрэць над вагнём. Самую крышачку. Не да чарнаты. Каб яе цела было цёплым. Альбо – лепей прыпаліць яго да чорнай, хрусткай коркі, і адчуць пад ёй мяккую чырвоную плоць, сакавітую, першаклясную. Як у лепшым мішлене, якога няма на зямлі.

Я б паспрабаваў розныя спосабы. Доўга. Ад гэтага яшчэ ніхто не паміраў. Праўда? Прыпальваць і надрэзваць можна бясконца. І яна будзе станавіцца для цябе толькі прыгажэйшай. Яна ж прыгожая, але ж нядасканалая. Удасканаль яе. Так, як ты любіш.

Цыгарэта дагарэла, і амаль апаліла яму пальцы. Ён уздрыгнуў. Голас, зьмяіны, шэпчучы, амаль закалыхаў яго. Чалавека побач не было – пакурыў, і сышоў. І ці быў ён наогул?

Ён строс попел на зямлю, і хутка зашагаў назад – да машыны. Яго сэрца білася ўсё так жа – роўна. Мілаш. Яго знайшлі. Што ж, гэта не магло не адбыцца. Але ж ён яму нічога ня зробіць. Усё, што ён мог, ён ужо зрабіў. І цяпер ён проста будзе назіраць за ім, насалоджваючыся яго руйнаваньнем. Мілаш – майстар пытак, і майстар дасканалы. Той, хто сапраўды можа

пераўтварыць сьвет у пекла. Гэта ўжо пачало адбывацца, і гэтага не спыніць, як нікому не спыніць руку Бога, занесеную над ім.

- Літасьцівы збаўца! Абарані мяне ад мяне самога. Горад ізноў пачаў праплываць збоч яго – начны. У салоне прыемна пахла скурай. І яна была яму патрэбная, цяпер – як і заўсёды. Хутка ён прыедзе дамоў, дзе яна яго чакае, і ніякі Мілаш яе не патурбуе. Ён набраў нумар.

На экране высьвятлілася імя, і яе тварык.

- Каханая? Ты там як? Што робіш?

- Чакаю цябе, любы. Глядзела кіно. Ужо цёмна …

Яна замаўчала.

- Не хвалюйся, я хутка буду. Цалую.

Ён адключыўся, і імгненьне глядзеў на яе – з экрану. Пралістаў фота ў галерэе – няшмат. Ён не баяўся, што яго тэлефон узламаюць. Гэта было немагчыма. Яе цела раскрывалася перад ім. Ён любіў фатаграфаваць яе – у паўцемры, на ложку, аголенасьць яе цела, і яго асобныя фрагменты. Грудзі – левая і правая, жывот, плячо, шчака, закрытая валасамі. Яна закрываецца рукамі крыж-накрыж, адвярнуўшы ад яго твар. Яна ўсьміхаецца, і вочы яе нібыта завалакло вэлюмам. Яна ўскрыквае, і яе твар скажоны, нібыта болем, але ж ён ведае, што ў гэты час адчувае яна насамрэч. Яе ногі разьведзеныя, і яго рука ў ёй, раскрываючая яе, і потым – яшчэ фота, яшчэ большая фрагментацыя. А гэта – з камеры, якую ён пакінуў уключанай на стале. Яна ня ведала, што ён іх здымае. А тут – ведала. Фокус блізка бярэ яе зад, і яго чэлес, які рассоўвае яе, уціскваючыся праміж ягадзіц. Тут ёсьць і гук, але ён адключаны. Гэта – яго розум, яго успаміны. Яго мастацтва, ажыўшае – тое, што ён робіць зь яе целам. Ніхто і ніколі гэтага не пабачыць. Ён адчувае, як узьнімаецца яго …, проста разрываючы тканіну.

Машына ўязжае на двор, і спыняецца. Ён выходзіць, націскае

кнопку пульта дзьвярэй - пуленепрабіваемых, і ўваходзіць у лобі. Яна сустракае яго, узьняўшыся з канапы – чакала. Ён абдымае яе, і кажа:

- Я сумаваў па цябе. Адчуваеш? Кладзе яе руку сабе на … .

Яго вусны кранаюць яе вусны, прагна аблізвая, і яна ўздрыгвае.

- Я хачу, каб ты аблізала яго. Каб узяла мой х.. у рот. Ён шэпча ёй на вуха брудныя словы – што і як ён хоча, і яна чырванее, і закрывае вочы. Ён садзіцца на канапу, і яна апускаецца перад ім на калені. Ён разшпільвае рэмень, і яна вызваляе яго … . Закрывае вочы, і яе вусны апускаюцца ўніз. Ён гладзіць яе валасы, адчуваючы, як яе язык і вусны рухаюцца па яго чэлесу. Цяпер ён хоча яе, хоча па-сапраўднаму. Так, каб хоць крышачаку адчуць гэтую дэканструкцыю, якая магчымая, і адначасова – не магчымая: зь ёй. Гэта заводзіць яго так, што вены на шыі ўздуваюцца. Ён кладзе яе на канапу, і прыціскае яе калені да грудзей. Яна і сапраўды – як баранак, пяшчотны, мяккі, цёплы, пакінуўшы усякае жаданьне супраціўленьня. Ды і ня меўшы яго ніколі. Яго х.. уваходзіць у яе, штурхаючы, ён ледзь стрымліваецца, і хутка выліваецца праз некалькі глыбокіх рухаў, адчуваючы, што яна таксама гатовая, гэта бачна па яе вачам, якія амаль закаціліся, па яе раскрытым вуснам, якія цяжка ўбіраюць паветра, па таму, як яе ўздыхі пераўтвараюцца ў стогн болю. Цяпер ён вызваліўся. Вызвалілася і яна. Яна ляжыць у яго на плячы, і ён клікае кнопкай пульта. Яна адкінулася на яго каленях, запракінула галаву. Ён цягнецца, і дастае з вазы на стале ружу. Праводзіць калючым сьцяблом па яе скуры, а потым кладзе кветку на яе грудзі, накрываючы іх далоньню.

- Ну што ты глядзела? - Давай паглядзем разам - вымаўляе ён.

- “Дзень жанчыны”. Яна узьнімае на яго вочы. Яны цёмныя, і вар’яцкія. Гэты сьвет ужо не яе, ці яна не яго – і гэта добра. Гэта значыць, што яго ўлада над ёй расьце. Яна ўсё больш і больш прымае яго, і загароджваецца ад усяго астатняга. Хутка ён зможа ўзяць яе поўнасьцю, так, як жадае, і як мяркаваў з самага пачатку.

Глава 12: Дзень жанчыны

- А пра што фільм, каханая? – ты мне кораценька раскажы. Ён абняў яе за плечы рукой.

- Пра жанчыну, якая пісала кнігу, - адказала яна. – На яе напалі і згвалцілі, а кнігу яе разарвалі. І яна адпомсьціла.

- Якая малайчына, - ён усьміхнуўся. – І як яна адпомсьціла?

- Усіх забіла. Жудасна, - адказала яна, і паглядзела на яго сур'ёзнымі, страшнымі вачыма. І раптам рассьмяялася.

- Цікава мне было б убачыць гэты шэдэўр. Ён таксама ўсьміхнуўся. Яна шчоўкнула пультам, і на экране ўзьнік прыгожы летні дзень. Тонкая дзяўчына ў чырвонай сукенцы аб нечым размаўляла з работнікам запраўкі.

Увесь фільм яны праглядзелі моўчкі. Ён абдымаў яе, яна ж замёрла, быццам бы ўсё, што яна бачыла – бачыла ўпершыню.

- Як табе, каханы? – запытала яна яго, калі па экрану пабеглі тытры.

- Першая палова дужа добра зьнятая, каб называцца фільмам, а другая – дужа дрэнна сачыненая, каб называцца чымсьці наогул. Хлусьня пачынаецца з таго моманту, як яны загадваюць гэтаму вар'яту, які, сапраўды, самы зь іх разумнейшы, і найбольш зь іх усіх нагадвае чалавека, забіць ахвяру. Насамрэч, пасьля такіх злачынстваў жанчыну ў жывых не пакідаюць. Тым больш такія адмарозкі, як гэтыя. Таму яны б забілі яе самі, адразу перад тым, як пакінуць дом. Такую справу ненадзейнаму чалавеку даваяць нельга.

Я б сказаў, што для рэднекаў, якімі яны з'яўляюцца, дуркаватых жыхароў глухога мястэчка, у іх надта шмат густу і фантазіі. Адну са сцэнаў аўтар літаральна ўзяў з Жусьціны – калі дзяўчыну гвалцяць на камяні. Я кажу пра яе позу – як яе трымаюць, расьцягнуўшы за рукі і ногі. Нешта накшталт, я

прыпамінаю, было ў фільме па Дэ Саду, які быў зьняты прыкладна ў тыя ж часы. Ва ўсякім чыне, лес і аголеная дзяўчына ў ім там былі таксама. Што хочацца адмеціць, жанчыну яны абралі прыгожую. Ня думаю, што ў іх стаяла чарга на кастынг, так што ім пашанцавала.

І з гэтага моманту, калі Мэт'ю накіроўваецца з нажом у дом, усё пачынае набываць фантастычныя рысы. Далей жа мы проста глядзім фантазіі аўтара на тэму: “Што было б, калі б такое было магчыма”. А немагчымае там усё. Я ня ведаю, што зьняла б жанчына, але ж пэўна, што не такую вар’яцкую хлусьню. Як бы, на твой погляд, разгортваліся падзеі, сонейка? – зьвярнуўся ён да яе.

- Мне цяжка ўявіць, але ж пэўна, калі б я трапіла ў такія абставіны, я б не супраціўлялася. Яна прыціснулася да яго. – Проста ў гэтым не было б сэнсу. Яны б гэта і так зрабілі. Калі ж яны б пакінулі мяне жывой, то я б проста з’ехала. І нікому б не распавядала пра гэта. Усё роўна ў гэтым няма ніякага сэнсу – нічога назад ня вернеш, і зробленага не пераробіш. З гэтага таксама можна было б зрабіць гісторыю – іньшую, не такую клішыраваную.

Нават калі ўсё пайшло б так, як зьнята ў першай палове, я ўпэўнена, што ў мяне не хапіла б ніякіх сілаў, каб халоднакроўна забіць некалькі мужчын, якія і сільнее, і вумнее за мяне.

- Ні ў якай бы жанчыны не хапіла. Так што нават і ня думай, што з табой нешта ня так. Ён пацалаваў яе. Гэта, дарэчы, разумее і рэжысер, які дае нам паняць, што ва ўсім, што адбылося далей, жанчына дзейнічае не сама. Ёй дапамагае Бог, рукой якога яна ў данным выпадку з’яўляецца. І таму гісторыя далей набывае фантастычна-міфічныя, казачныя рысы. Бог жа помсьціць страшна. І помсьціць заўсёды. Бог, які сам - мужчына.

- Насамрэч, большасьць жанчынаў зусім не супраціўляюцца гвалту. Канешне, усё залежыць ад абставінаў, аднак я сказаў бы, што “Незваротнасьць” – самы рэалістычны і праўдзівы фільм пра гвалт над жанчынай. Акрамя таго, што гвалтаўнік – гей, тут таксама пэўная гульня рэжысерскага ўяўленьня. У гея

на Моніку б наогул ня ўстала, і нават у бісэксуала са схільнасьцю да хлопчыкаў. Надта ж яна падобная на жанчыну – такую клясычную прыгажуню з формамі. Такія цікавяць толькі поўнасьцю гетарасексуальных мужчынаў.

- А табе Моніка падабаецца? – запытала яна яго.

- Не, сонейка. Гэта – ня мой густ. Згвалціць я б яе мог, ды і то толькі дужа п'яны, і ня бачыўшы жанчынаў можа з год. Скажам так, пры пэўных абставінах.

- Мне здаецца, Моніка прыгожая. Значна прыгажэй за мяне. Яна проста раскошная. Яна абняла яго, і загадкава глядзела на яго, твар у твар. Ён нахінуўся да яе, і ўсьміхнуся.

- Раскошная – гэта ня значыць, што яна прыгажэй за цябе, каханая. Я б на яе нават і ня глянуў. Нічога пры позірке на яе не адгукаецца ў маім сэрцы. Я яе і крышачку не жадаю. Яе надта шмат, я б сказаў. Раскошная, так. Але ж пачуцьцяў у мяне не выклікае. А вось ты – выклікаеш. Ён прыцягнуў яе да сябе, і дакрануўся вуснамі да яе твару.

- А якія я ў цябе выклікаю пачуцьці? – запытала яна, абдымаючы яго за шыю.

- Пяшчоты. Замілаваньня. Яго вусны дакраналіся да яе, цалуючы па чарзе вочы, шчокі, нос. – Каханьня. Такога, што я забываюся сам на сябе, і толькі ты стаіш перад маімі вачыма.

- Праўда? – яна ўсьміхнулася - радасна.

- Ці ж ты ня ведаеш, маё золатка? Канешне ж, праўда. Як праўда тое, што я розум згубіў праз цябе.

- Мне здавалася, я самая звычайная. І ня самая прыгожая. Яна прыціснулася да яго.

- Ты? Ня самая прыгожая? А хто ж тады прыгожы, любая, калі ня ты?

Яго рукі абдымалі яе, яна ізноў ляжала ў яго на грудзях. Фільм спыніўся, і пачаўся нейкі іньшы, але ж яны яго не глядзелі.

Дакладней, ён глядзеў – адным вокам, а яна сядзела да экрана сьпіной. Ён гладзіў яе сьпіну у той час, калі на экране адбываўся нейкі жудасны нуар. Мужчына бязьлітасна гвалціў жанчыну, а потым адсек ёй галаву мачетэ. Ён націснуў на пульт, каб глянуць на назву. “Сербскі фільм”. Яго скаланула ад нейкай д’ябальскай прадказальнасьці словаў. Вось гэта ўжо было сур’ёзна.

Яна ляжала тварам у яго на грудзях.

- Не глядзі, сонейка. Ня трэба табе глядзець гэта. Ён гэта падумаў, але ж не сказаў ёй нічога. Яна не паварочвалася. А потым ён зразумеў – яна яго глядзела, і цяпер ёй проста было не цікава. Цяпер праз яго скуру, мышцы і рэбры яна заглядала ў самае яго сэрца – яго душу. Што там яна бачыла? Яе вочы, паўпрыкрытыя, зачараваныя, уздрыгвалі пад доўгімі вейкамі. Ён гладзіў яе па сьпіне, і яна асьцярожна кранала яго грудзі вуснамі.

- Беражы сябе, сонейка, - ціха вымавіў ён. – Безь мяне не хадзі нікуды. Не магу сказаць, у чым справа. Можа, што і ні ў чым. Проста я цябе адну нікуды не адпушчу. Добра, што мы заўтра з’язжаем. Разьвеемся. Паола амаль усё змантрываў, хоча дасьняць толькі апошную “шена”. Самую, дарэчы, складаную.

- А ты ўжо сконьчыў кнігу? – запытала яна.

- Мяркую, што так. Але ж мне патрэбны для гэтага апошні вопыт.

- Які вопыт? – запытала яна яго, прыціскаючыся да яго шчакой.

- Хачу быць расьпятым, любая.

Яна ўзьняла на яго твар. У яе вачах быў жах.

- Як – расьпятым? Сапраўды? – запытала яна.

- Так. Ён кіўнуў. – Ты ня бойся, у гэтым няма нічога страшнага ці шкоднага. Так робяць на Філіппінах вернікі – кожны год. Я хачу адчуць, што адчуваў ён. Наблізіцца да яго. І тады я, пэўна, зразумею, быў, ці ня быў Бог укрыжаваны, альбо на крыжы вісеў

толькі чалавек, а Бог стаяў побач. І сьмяяўся, як кажа паданьне. Яна ўздыхнула, і ахапіла яго рукамі. Яго вялікае цела ўздрыгвала пад ёй – чалавечае цела, якое яна кахала. І ў якім была боская душа. Дух жа, які стаяў за імі, яна не магла ўявіць – бо сусьвету ён не належыў. Яна кахала яго – гэта было адзінае, што яна магла для яго зрабіць. Проста кахаць яго, і быць побач. Выконваць яго волю, і ўсе яго загады. Стаць для яго пакорлівай рабой, маленькім белым баранкам, суцэльна пакорлівым яму.

Калі б ён пажадаў яе забіць, яна б і ня ўздрыгнула, і пацалавала яго руку. Бо ж так ён бы нават бліжэй наблізіў яе да сябе. Ёй хацелася, каб яго вусны працінулі яе скуру, і дакрануліся да яе там, у сярэдзіне, каб ён вывернуў яе знутры вонкі, каб надругаўся над ёй так, што гэты сусьвет бы спыніўся, садрыгнуўся, і выкінуў іх разам вон – туды, дзе было Сьвятло, і дзе яны былі сапраўдныя.

Яна б ня проста ўсё прабачыла яму – яна гэтага жадала. З замiраньнем сэрца адчувала набліжэньне нейкай ініцыяціі, чагосьці, аб чым ён і сам у сабе ня ведаў – ці, ведаў, але ж пакуль хаваў, і ад яе, і ад сябе.

- Каханы мой, - раптам запытала яна, памаўчаўшы.

- Што, золатка? – ён апусьціў да яе позірк.

- Чаму яны парвалі рукапіс? – вымавіла яна.

- Зьдзекваліся. Хацелі паказаць, што яна ня вартая нічога. Што яна – жанчына. І таму – не чалавек.

- Ці хацеў гэтым рэжысер сказаць, што жанчыны ня могуць ствараць мастацтва? – запытала яна.

- Ня могуць, сонейка. Бо яны самі – мастацтва. Яны ўжо створаныя дасканалымі, навошта ім яшчэ нешта ствараць? Затое яны натхняюць мужчынаў на мастацкія творы.

- А нашыя кнігі, каханы? Тыя, што мы пісалі разам з табой? – запытала яна. – Як думаеш, іх можна выдаць?

Ён усьміхнуўся, і пакачаў галавой.

- Можна, каханая. Але ж сусьвет не гатовы іх пакуль прыняць, і таму я гэтага не дазволю.

- А хто будзе іх чытаць, акрамя нас з табой? – запытала яна.

- Абраныя. Ён памаўчаў.

– І, перш за ўсё – яны істотныя для нас. Для самой цябе. Гэта мой табе падарунак, лічы, што так. Ты ж не дасі іньшым насіць свой заручальны пярсьцёнак, ці каштоўныя каралі коштам з гэтую вілу? Калі б я нешта падарыў цябе, ты ж бы гэта захоўвала, а выкінула ў сьметнік. І я сваю любую жанчыну ў сьметнік сусьвету ня выкіну, каб яе мелі ўсе, і кожны.

Табой хачу насалоджвацца толькі я, і мая адказнасьць – абараняць цябе, і захоўваць. Калісьці прыйдзе час, калі мы з табой ужо будзем далёка, і тады сусьвету застанеца гэтая нашая цень – адлюстраванае сьвятло нашага каханьня. Ён пацалаваў яе, і яна адказала яму мяккімі вуснамі.

Глава 13: Ахвяра

- Яна ніколі ня будзе супраціўляцца. І яе немагчыма скарыць.

Ён адкінуўся ў крэсьле, і зацягнуўся цыгарай, успамінаючы адзін зь іх апошніх разгавораў з Джаваньні - бясконцых, у хвалях алкаголю і дыму. Яны размаўлялі аб усім часамі, і малады італьянец прагна ўпітваў яго словы, быццам бы ён і сапраўды быў яго айцом.

Сёньня яны размаўлялі пра жанчынаў. Гэта тэма была адной зь іх улюбёных, бо дазваляла разабрацца і ў сьвеце, і ў саміх сабе.

Як часта мужчыны размаўляюць пра жанчын? Насамрэч, часта. Але ж ня ўсе, і не з усімі. Размаўляць пра жанчыну з сябрам - усё роўна, што мець яе разам. Згвалціць яе ў два хуя і ў чатыры рукі, сутыкаючыся ў ёй часткамі целаў. Яна з'ядноўвае, і яна ж - раз'ядноўвае. Чыя яна? Толькі свая, уласная. Насамрэч яна не належыць ім. Скараецца - так. Але ж належыць яна толькі Богу.

- Хто з нас Бог, Джаваньні? - неяк запытаў ён яго.

Той паціснуў плячыма.

- Не я, Мікеле. Я толькі следую за ім - гэта я ведаю. Хрышчу вадой і словам. Але ж той, хто ідзе за мной, і поперад мяне, будзе хрысьціць вагнём.

- А я, Джаваньні? Хто я? - запытаў ён яго. Яго валасы, зблытаныя, абрамлялі зарослы чорнай барадой твар, кашуля, расьхінутая, і з закасанымі рукавамі, адкрывала потныя грудзі, на якіх вісеў маленькі круглы медальён на ланцужку - яна падарыла на дзень нараджэньня. Арханёл Міхаіл забівае мячом дракона. Выява на манеце была нанесена тонка і далікатна. Яна зрабіла яе на заказ у адной з майстэрняў.

- Ты? Мі ка Эль. Хто як Бог. Джаваньні ўсьміхнуўся.

- Падобны. Ён кіўнуў. Насамрэч, Бог ня можа ўвайсьці ў гэты

суьвет. Як і чалавек ня можа ўвайсьці ў кнігу, якую ён напісаў. Але ж ён - творца, і ён прысутнічае ў кожным зь яе герояў. Ведаеш, апошні час я адчуваю такую моцную сувязь зь ім, быццам ён сам вядзе мяне - праз яе. Я адчуваю на сабе яго руку, і часам сапраўды блытаюся, дзе я, а дзе ён.

- Твая душа заключыла шлюб са сьвятым духам, Мікеле. Яна, Летыцыя, сьвяты дух. Ты знайшоў яе, і зразумеў, хто ты. Стаў Богам. І сьвет стаў для цябе цесным.

- Так. Яна - сьвятая. І ў той жа час яна - блудніца. Ён нахіліў галаву. - Ведаеш, у жыцьці я не сустракаў такой шлюхі, Джаваньні. Дзіўна, што я кажу так пра сваю жонку, праўда?

- Не, ня дзіўна. Усе жанчыны - шлюхі. Вар'яткі, п'янеючыя ад мужчынскага цела. Я кажу пра сапраўдных жанчынаў - не пра тых, хто ўмоўна носіць спадніцу і мае дзірку праміж ног. Як і мужчына - ня кожны, хто мае хер. Гэта нешта больш складанае. Насамрэч сапраўдных жанчынаў, як і мужчынаў, у сьвеце ня шмат. Гэта рэдкі дар. Дарагі тавар, за які біюцца не на жыцьцё, а на сьмерць. Таму што сапраўдная жанчына адкрывае ў табе Бога. Ты трахаеш яе, і ты - Бог. Пераможца. Пад табой - сусьвет. Ты за такую жанчыну возьмеш і гарады, і страны. Цябе нішто ня спыне. Усё жыцьцё мужчыны - пошукі такой ідэальнай прыгажосьці. І калі ён знаходзіць яе, ніхто яму болей не патрэбны. Ці можаш ты ўявіць на яе месцы іншую?

- Не.

Ён пакачаў галавой. Гэта было б так жа жахліва, як убачыць у люстэрку ня свой твар.

- Адзінота памерам у сусьвет, Джаваньні. Я праз гэта прайшоў.

- І ўсё ж, яна шлюха. Ён памарудзіў. - І ахвяра. І - баранак. Бо гэта - правільна, і ў гэтым яе роль у гэтым сусьвеце. Ведаеш, калі я трахаю яе, агаляю яе поўнасьцю, бачу пад сабой яе грудзі, твар, запракінуты, і вочы, якія амаль закаціліся і ня бачуць зямнога, я разумею, што на маім месцы можа быць любы. Зусім любы хер можа ўваходзіць у яе, і яна будзе адчуваць асалоду і выгінацца пад ім так, як яна выгінаецца і

ўскрыквае пада мной. І тады я хачу яе забіць. Забіць яе сваёй жарсьцю, сваім чэлесам як мячом, каб яна болей не дасталася нікому. Бо я кахаю яе, і асалоду роўную нябёснай магу атрымаць толькі зь ёй. А яна - зь любым. Яна сьпіць з усімі, каго я загадаю ёй абслужыць. Сьсе любы хер, які ня скажаш. І заўсёды канчае. Ніколі не супраціўлялася ні мне, ні каму іншаму. І, ведаеш, гэта ўзрушвае - калі ў яе няма волі, і яна поўнасьцю аддаецца тваёй волі. Блядзь, як падумаю пра гэта, чэлес проста разрывае. Што яна - такая бязвольная, што яе любы можа выебаць, хто здолее ёй авалодаць. Таму такую жанчыну, Джаваньні, трэба трымаць за сямью замкамі. Ахоўваць і абараняць. Каб яе ня трахалі другія. Сачыць за ёй - за кожным яе рухам. Дзеля яе ж бясьпекі, бо яна насамрэч - як дзіця. Я ведаю, што яна кахае мяне. Яна казала гэта шмат разоў, і сапраўды - безь мяне яе жыцьцё пераўтворыцца ў пакуты. Зможа жыць яна безь мяне? Так. Будзе пакутваць, і жыць далей. Бо ж пакуты яна таксама здольная зносіць бязь межаў. Змагу я жыць безь яе? Ні імгненьня. Бяз хера свайго змагу жыць - лёгка. Без рукі ці нагі. Ці абодзьвух. Без языка, без вачэй. А без яе - не. Калі б у мяне не было нічога з таго, што я пералічыў, а яна б засталася, я б быў шчасьлівы. І памёр бы шчасьлівы. Яна б дакраналася да мяне, церлася б аб мяне грудзямі, сваёй мокрай похвай, і мне б было дастаткова. Хай бы яе ябаў хто заўгодна - толькі бы я меў яе - быў яе гаспадаром і Богам. Бо трахаць і мець - о, гэта розныя рэчы.

Толькі я магу ёй загадваць - пакуль я магу яе ўтрымаць. І каб трымаць яе бясконца, мне трэба быць Богам. Адкрыць у сабе гэтую боскасьць, бясконцую моц. Дзіва, што яна ўлівае яе ў мяне. Такая слабая, такая маленькая...

- Гэта і ёсьць таямніца, Мікеле. Таямніца радасная.

Ён сядзеў у крэсьле на балконе.

Таарміна раськінулася пад ім - горад незьлічонай прыгажосьці, які ўступамі тэрасаў бег да сіняга, бясконцага мора. Вакол пахла кветкамі - яны былі ўсюды. Яшчэ было рана, і яна спала ў мяккім гатэльным ложку. Ён яе адтрахаў, як і заўсёды. Трахаў яе ўсю ноч, так, што муды балелі. Зь ёй побач спакойна знаходзіцца было нельга. Ён, пэўна, на ёй калісьці і памрэ. Ён

усьміхнуўся, і выпусьціў клуб бялюткага дыму, які хутка зьнік у блакіце - растаў у промнях узыходзячага сонцу.

Сёньня апошні дзень здымак - той самы. Калі ён, нарэшце, будзе расьпятым. І тады ён нешта ўразумее - тое тонкае, зьзяючае, як гэты дым, і прамені, якія ўжо ярка залівалі яго твар. Дзьверы баўкона нячутна адчыніліся - увайшла яна. Палажыла рукі яму на плечы. Яе срэбна-белы пеньюар адлюстроўваў сонечнае сьвятло, прамені ліліся зь яе пальцаў.

- Што ты, анёлачак мой? Чаго так рана ўстала? - запытаў ён яе.

- Не магу спаць без цябе, - ціха вымавіла яна.

- Сёньня паедзем у горы. Мы ж тут - менавіта дзеля гэтага. Дзеля гэтага дню. Ён будзе істотным для мяне. Самым істотным, любая.

Ён жадаў сказаць ёй гэта, але ж прамаўчаў. Гэта павінна было заставацца толькі ў ім. Ня ўсім можна дзяліцца з жанчынай, нават і з каханай.

Яна ж, здаецца, ведала ўсё бяз словаў. Абняла яго, і яны разам глядзелі, як неба амываецца хвалямі ўсходу. Аўрора таньчыла, узьнімаючы ружовы вэлюм, і нарэшце грацыёзна саступіла месца Фебу. Цар-сонца ўзыйшоў, і надыйшоў дзень.

Сёньня ноччу ёй ізноў прысьніўся сон. Яна бачыла дзьверы. Дзьверы перад ёй расчыніліся, і Алекс уштурхнуў яе туды. Яна зрабіла крок, і за яе сьпіной клікнула дзьвярная ручка. Назад ходу ёй не было, і яна руханулася наперад.

Убачыла перад сабой шырокі, нізкі стул-канапку, і села на яго. Пакой, паўцёмны, вялікі, быў абстаўлены дарагой мэбляй у неаклясычнам стыле. Цёмныя сьцены, крэслы з залатымі сьпінкамі вакол, стойкі, на якіх месьціўся антыкварыят, ці дасканалыя падробкі – такія, што каштавалі шмат грошаў. Пасярэдзіне пакою стаяў вялікі стол-рулетка, лампа над якім была адзіным вытокам сьвятла. У пакоі было некалькі чалавек. Два ці тры сядзелі ў крэслах, адзін – стаяў ля сталу. Ён павярнуўся да яе, і шырока ўсьміхнуўся.

- О, красавица! Порадовать нас пришла? Ну, проходи. Садись. Не стесняйся – тут все свои. Яна асьцярожна прайшла наперад, і апусьцілася на маленькую канапку ў сярэдзіне.

Ён падыйшоў да яе – недзе яна яго ўжо бачыла: невысокі, крэпкі чалавек з вусамі і бародкай, плячысты, рукава белай кашулі закасаны, жылет разшпілены. Яго сіня-шэры піньжак валяўся збоч на вялікім крэсьле, чырвоны колер якога ў цемры нагадваў барвовы, нібы кроў сьпяклася.

Яна глядзела на яго моўчкі, не адрываючы вачэй. Ён абышоў яе, і дакрануўся рукой да яе шыі. Пагладзіў шчаку, узьняў за падбародак. Яго рука моцна прыцягнула яе галаву да сябе. Затылкам яна адчувала напружаныя мышцы яго жывату пад кашуляй. Яны ўздрыгвалі.

- Не обманул, - нягромка, але ж задаволенна вымавіў ён. – Хорошая девочка. Красивая. Ён пагладзіў яе па сьпіне, і раптам адным рыўком апусьціў завязкі сукенкі, пацягнуўшы за канец банту. Сукенка звалілася наперад, і яна толькі схапіла яе рукамі, як пачула за сьпіной халодны, нібыта ляск металу, голас:

- Стоп.

Яна паслухалася, і апусьціла рукі. Цяпер яны ўсе моўчкі разглядалі яе – зацікаўлена. Па яе скуры пабеглі мурашкі. Чалавек абыйшоў яе, і стаў прама перад яе тварам. Шырынка яго штаноў, разшпіленая, знаходзілася амаль ля яе вуснаў. Ён моўчкі дастаў з яе чэлес, і палажыў руку на яе галаву.

- Возьми его, - нягромка вымавіў ён, і ціха дадаў:

- Сучка.

Яна закрыла вочы, але ж яго рука схапіла яе за валасы.

- Глаз не закрывай, - пачула яна яго голас. Ня слова не кажучы, яна дакранулася рукой да таго, што ён ёй прапаноўваў, і ахапіла яго вуснамі. Адчула яго смак і пах, гладкую плоць галоўкі і крыху бархацістую мяккую скуру далей. Ён рос у

памерах, наліваўся крывёю ад дакрананьняў яе вуснаў і языка, і хутка зь цяжкасьцю мог умяшчацца ёй у роце. Яна закашлялася.

Ён дастаў яго, і ўдарыў яе па шчацэ. Адзін, і другі раз. А потым ізноў пацягнуў яе наперад. Яе вусны хутка рухаліся па яго плоці, якую яна намагалася ўбіраць як мага паўней, адчуваючы, як ўсё больш цьвёрдай яна становіцца, расьце, і, здаецца, запаўняе яе ўсю. Яго жывот быў перад яе вачыма – плоскі і ўцягнуты, падбародкам яна дакраналася да яго мудоў, па якіх бегла яе сьліна. Яна ні аб чым ня думала – ён быў гатовы вось-вось сконьчыць, і яна рухалася ўсё хутчэй і хутчэй, прытрымліваючы яго плоць рукой.

Нарэшце яна адчула, як галоўка і цела чэлеса сталі нібыта каменнымі, цьвёрдымі. Ён ужо громка, не хаваючыся, стагнаў, а потым выцягнуў чэлес з яе роту, запракінуў яе галаву, і выліўся ёй на твар. Яна ледзь пасьпела закрыць вочы, адчуваючы, як па ёй сьцякае ліпкая вадкасьць.

Кроплі пацяклі па шыі, і далей – на грудзі. Яна не выцерла іх, і яны так і засталіся белымі пярлінамі на яе скуры.

- Ни хера себе сосёт! Кто ещё хочет попробовать? – запытаў ён, зварочваючыся да сьценаў. Некалькі чалавек прыўзьнялася, і падышло да яе. Цяпер вакол яе стаялі некалькі мужчынаў – твары яна ня бачыла, бачыла толькі іх “ствалы”, ськіваныя на яе. Яна прымала іх па чарзе, яны ж не перашкаджалі адзін аднаму.

Калі-некалі загадвалі:

- Два возьми. Оближи по очереди. Глубже. Поиграй. Пососи головку. Ну и сучка! Давай, давай. Аааааа… шлюха, твою мать. Першы выліўся ў яе, а потым – другі. Яшчэ некалькі дапамагалі сабе рукой. Яна ўжо ўся была пакрытая іх семенем. Чэлесы разных форм і памераў зьмяняліся перад ёй, як у калейдаскопе. Яе валасы зблыталіся і намоклі, і віселі па сьпіне пасмамі. Скура блішчэла ад поту і вадкасьці, адлюстроўвая сьвятло.

- Хочешь, трахнем тебя? – запытаў яе нехта. – В задницу? Хочеш в попку?

- Хочет, - пачула яна нечы голас.

- Давай, ложись, - загадаў нехта. Яна замёрла, разумеючы, што ад яе хочуць, але ж не маючы магчымасьці зрабіць гэта. Цела быццам бы адказвалася рухацца.

- Да что ты как замороженная, - вымавіў нехта, і чыісьці рукі ўзьнялі яе, і кінулі на канапку. Яна павярнула галаву, каб ня бачыць, што адбываецца над ёй. Чалавек перад ёй прыціснуў яе ногі да грудзей, узьняў яе сьцёгны, і, не прымерваючыся, адразу ўвайшоў праміж ягадзіц. Яна ўскрыкнула, але ж ён не зьвяртаў увагі, і адразу пачаў рухацца хутка і глыбока, паглыбляючыся ў яе да самага аснаваньня плоці. Праз некалькі штуршкоў выйшаў, і ў яе ўвайшоў яшчэ, і яшчэ адзін. Яна быццам бы пакінула цела, якое ёй болей не належыла – стаяла побач, і назірала кіно.

Яе цела, зложанае напапалам, з высока ўзьнятымі сьцёгнамі, ляжала перад імі на канапе зручна, каб лёгка і глыбока ўвайсьці ў яе зьверху. Нейкім абыякавым вокам яна заўважыла, што выглядае прыгожай – белая скура, доўгія ногі, белая тонкая рука зьвесілася з канапкі, чорныя валасы плашчом ляжаць на падлозе. Яе вочы былі зачыненыя, вейкі, мокрыя, нафарбаваныя тушшу, якая крыху пацякла ад вільгаці, краналі шчокі. Вусны былі распухлымі і чырвонымі – рэшткі стойкай памады яшчэ захаваліся на іх. А яшчэ яе ўразіла, якая яна маленькая ў параўнаньні з мужчынскімі целамі – і сапраўды, як дзіця. Яе грудзі былі амаль ня бачныя, як у хлопчыка-падлетка.

Мужчына толькі што выйшаў зь яе, і стаяў, нахінуўшыся – яго чэлес, ярка-чырвоны, набухлы ад крыві, тырчэў, як палка. Цераз імгненьне ён ізноў увайшоў у яе – у шырока раскрытыя сьцёгны, некалькі разоў рухануўся, і застагнаў. Выліўся ў яе – зь яе пацякла белаватая вадкасьць, і далучыўся наступны. А потым яшчэ адзін. Усяго іх было пяцёра ці шасьцёра, яна не лічыла дакладна. Потым яны ўзьнялі яе, перавярнулі, і паставілі на карачкі. Яна не магла стаяць сама, і яе палажылі грудзямі на канапу, зьвесіўшы наперад рукі. Першы апусьціўся на яе ззаду, і ўвайшоў у яе ўлоньне, рухануўся некалькі разоў, і са стогнам сконьчыў ёй праміж ягадзіц, на сьпіну. За ім далучыўся другі, а потым трэцьці. Яны ўжо коньчылі па некалькі разоў, і нарэшце

насыціліся яе целам, і сваім юрам.

- Эй, вставай, красавица! Нехта прыўзьняў яе за плечы. Яна вярнулася ў цела, і застагнала. Ні стаяць, не сідзець яна не магла – дрыжэлі калені, акрываўленыя, сьцёртыя аб дывановае пакрыцьцё полу. Яе грудзі, плечы, сьпіна і жывот – усё было перапэцкана сьпермай. Сьперма вылівалася зь яе ўлоньня, цякла па сьцёгнах.

Яна са стогнам апусьцілася на падлогу, апершыся рукой на канапку, на якую лягла грудзямі.

- Ты что, целочка, красавица? Давай, давай. Вставай. Нехта рыўком узьняў яе.

- Одевайся давай. Иди. Хватит. Или ещё хочешь? Так нам отдохнуть надо. Мы так тебя не удовлетворим – подмогу придется звать. Хочешь, ещё мужики подъедут? Или как?

- Не. Яна пакачала галавой.

- Ну, тогда давай – быстренько. Нехта кінуў ёй доўгі папяровы рушнік для рук. Яна неяк прамакнула сьперму, якая яшчэ не засохла. Апранула сукенку – доўгую, вячэрную, завязала на шыі ленты банту.

- Ого, - вымавіў нехта, гледзячы на яе. – А ты – королева.

- Классная малышка. Молодец. Отработала. Так и скажи своему нарику. Он же у тебя нарик. Ты что, не знала? По коксу. Малышка-глупышка. Мужчына ўзьняў яе рукой за падбародак, і заглянуў ёй у твар. Сталы, вострыя блакітныя вочы, цёмныя кароткія валасы. Гадоў каля пяцідзесяці.

- Иди, девочка, и больше к нам не попадай, - вымавіў ён. – Не нужно это тебе. Такая хорошая девчонка, красивая. Мужика бы тебе хорошего. Жаль, мы тут все семейные. Жёны, дети. Нехта зарагатаў.

Збоч працягнулі ёй плашч, і яна захінулася ў яго. Туфлі на абцасах яна не здымала, яны так і былі на ёй увесь час. Але ж цяпер яна зразумела, што ісьці ў іх ня можа – калені дрыжэлі.

Зьняла іх, і панесла ў руцэ. Дзьверы расчыніліся перад ёй – чорная бездань, у якую яна правалілася, як дзіця ў сьвет з мацярынскага ўлоньня.

- Сонейка маё, анёлак мой, ты што? Што здарылася? Чаго ты? Чаго плачаш? Яна прачнулася ад таго, што громка плакала наўзрыд. Ён трымаў яе, прыціснуўшы да грудзей. Была глухая ноч. Яе калаціла ад плачу, горкага, быццам бы тое, што адбылося, здарылася зь ёй наўяве.

- Яны, яны згвалцілі мяне, - ледзь вымавіла яна праз сьлёзы. – Яны былі ўсюды, уваходзілі ўсюды, гэта за грошы, ён ім быў вінен. Я не жадала. Яна ізноў расплакалася.

- Хто? Што такое? Табе нешта прысьнілася? – запытаў ён, калышучы яе, як дзіця.

- Так, - каханы. – Страшны сон. Яна нарэшце супакоілася, зразумеўшы, што ўсё, што зь ёй адбылося, болей не адбываецца на яве. – Проста сон, але ж такі жудасны. Гэта толькі сон, каханы. Прабач, што абудзіла цябе. У цябе сёньня адказны дзень.

- Дзевачка мая, сёньня ў мяне – твой дзень. Сёньня я памру дзеля цябе, і ажыву дзеля цябе. Каб ты прабачыла мяне, бо я сам сябе не магу прабачыць. Усё, што адбывалася з табой – у гэтым ёсьць і мая віна. Чаму я не забраў цябе раней? Чаму не знайшоў цябе? Ён ахапіў яе рукамі. Яна маўчала. Ён таксама маўчаў, слухаючы, як ціха біецца яе сэрца.

Глава 14: Галгофа

- Я хачу гэта. Ты павінен гэта зрабіць.

- Не. Ніколі. Я - рэжысёр, а ня кат. На маей пляцоўцы ніколі не праліецца сапраўдная кроў. Я - пацыфіст, і супраціў усялякага гвалту, у любой яго форме. Тое - што ты хочаш, злачынства! І перад чалавекам, і перад Богам!

- Тое, што я хачу - праўда. А ты баішся праўды, і таму ніколі ня зможаш стварыць мастацтва. Падробкі пад яго, імітацыю - так. Мастацтва ж патрабуе крыві. Болю. Праўды жыцьця. Пакутаў. Ахвяры і ката. Так, як яно і адбываецца ў жыцьці. Як я змагу сыграць боль, калі мне ніколі не балела? Мяне ніколі не катавалі, ня білі бізуном, не прабівалі цвікамі. Хто я такі, каб іграць чалавека, які прыняў у сябе Бога?

- Распні мяне. Па-сапраўднаму. Пакарай мяне бізуном - так, як каралі яго. Колькі там патрабуецца ўдараў? Сорак? Херня. Калі я падохну, туды мне і дарога. Я і так у любы дзень магу памерці - на машыне разьбіцца ці ад п'янкі адкінуцца. Ды шмат чаго яшчэ можа здарыцца. Але ж вось - не здараецца. Усё жыву, як бачыш. Значыць, угодны я тут Богу, нешта я яшчэ не дарабіў на зямлі.

І калі ён забярэ мяне зараз такім чынам - гэта будзе яго воля. Разумееш? Ты ж вернік, як ты можаш пайсьці супраціў волі Бога?

- Волі Бога няма на тое, каб катаваць тваё цела. Паола вымавіў гэтыя словы, і замаўчаў.

- Ёсьць. На гэта ёсьць Мая воля. Гэта я загадваю табе - распні мяне. Не пярэч мне. Бо страшны лёс праклятых, тых, хто ідзе супраць мяне. Ён раптам выдахнуў, і спыніўся.

Паола з жахам глядзеў на яго.

- Вар'ят, - прамільгнула ў яго галаве думка. - Што ён кажа? Ён і

сапраўды лічыць сябе Богам.

Але ж разам з тым аднекуль глыбока, зь нетраў яго душы, у ім пачало ўзьнімацца спакушэньне. Нейкі вялікі зьмей быццам бы агортваў яго кольцамі.

- Зрабі гэта, - чуў ён нягромкі, шэпчучы голас - жаночы, мяккі, сумны. - Не пярэч. І замест славы зямной ты атрымаеш славу нябёсную.

- А калі ён памрэ? - разгублена вымавіў Паола, быццам бы самому сябе.

- Не памрэ. Ён набудзе жыцьцё адвечнае.

Голас раптам сьціх. Імгненьне ён стаяў, разгублены, быццам вагаючыся. А потым рашуча вымавіў:

- Я распну цябе, Мікеле. І загадаю перад гэтым даць табе сорак удараў, як ты і хацеў. Лічы, што я - Пілат. А ты - хай ты і Бог, але ж тут, на зямлі, ты дабравольна ў маёй уладзе, і тут я - твой Бог, і твой рэжысёр. Кіно раблю я, ты ж, Бог у плоці, тут толькі гулец. Памятай пра гэта.

- Вось і добра, - вымавіў ён. - Вось і пагадзіліся. Калі адбудзецца пакараньне?

- Зараз. Паола паціснуў плячыма.

- А што цягнуць? Увесь рэквізіт тут. І адлупцаваць цябе - пара дзялоў.

Шэра-белыя пад сьпякотным сонцам, у вечары і ў ранку сьцены Джыбелінны набывалі буйства колераў, ад сіняга да густа-ліловага, залатога і чырвонага, ствараючы сюрэалістычны пейзаж - эйфарыю дурнога сну. Заліты бетонам вар'ятам-мастаком горад праз намаганьні і арганізатарскі геній Паола, якія сапраўды нельга было недааценьваць, стаў лакацыяй, годнай найбуйнейшых тэатральных падмосткаў. Яны доўга блукалі па бясконцых лябірынтах вуліц, кіруючыся картай, якую ім перадалі ў мясцовым турыстычным бюро. Месца, дзе Паола хацеў здымаць пакараньне, месьцілася на перасячэньні

вуліц на ўскрайку былога горада, нагадваючых высахлыя рачныя руслы праміж бетонных кан'ёнаў, і само па сабе ўтварала крыж.

На гэтым бялюткім, з залацістым адценьнем бетонным крыжы усталявалі крэпкі драўляны слуп - абломак балкі, знойдзенай у навакольлі. Шурпаты і падраны часам, ён быў абламаны зьверху, і было страшна ўявіць тую моц землятрусу, якая магла яго рашчапіць і абрынуць.

- Пэўна, гэтыя бетонныя склепы ўтрымліваюць колькісь целаў, - падумалася яму, - якія ссыхаюцца пад імі, утвараючы пустоты. А можа, там нікога і няма, акрамя асыпаўшыхся камянёў. Але ж каму прыйшла на вум такая ідэя, і што было ў галаве гэтага чалавека - закансерваваць час?

- Пэўна, гэты горад быў дарагі яму, - вырашыў ён. Дарагі нечым, што было настолькі каштоўным, што патрабавала многіх тоннаў бятона і ўсясьветнае славы дзеля праслаўленьня гэтага, невядомага нікому, істотнага толькі для мастака Нешта.

Ці быў тое асабліва пранізьлівы захад, ці лазурная раніца ў дзяцінстве, ці зграя галубей, узьняўшаяся ў гару над крышамі, ад якой балюча забілася сэрца? Ці, можа, у адным з гэтых дамоў пад бятонам захавалася цень яго даўняга каханьня - якая-небудзь златакудрая Беатрычэ, якіх на сьвеце насамрэч не бывае. У кожнага з нас ёсьць свой горад - закансерваваны час, дзе пад тоўстымі слаямі каляровага бетону біецца жывое сэрца памяці.

Ён стаяў пасярод бялюткіх шурпатых сьценаў, якія разьбягаліся ад яго лябірынтам, і чакаў. Распрануты па пояс, у бруднай павязцы на сьцёгнах, пасьля тыдню ў вязьніцы, са зблытанымі гразнымі валасамі, якія адрослымі пасмамі падалі яму на плечы, зь няголенай барадой, чорнай, калючай, і такімі ж вусамі. Нічога ў ім не нагадвала таго прыгожага, дасканала выгаленага і прычэсанага Хрыста зь мяккімі хвалямі залатых валасоў і ўзьнёслым позіркам прыгожых блакітных вачэй. Яго вочы былі страшнымі, чорнымі ад пабоеў і стомы, вусны запякліся, шчокі ўваліліся - новая грымёрка пастаралася.

Сандра сышла невядома куды. Паола пра гэта нічога не казаў, і так яму было лепей. Усё ж, здарэньне зь ёй пакінула шнар ў яго памяці. Шлёндрай яна насамрэч не была, і сапраўды яго кахала. Толькі ён не кахаў яе, а кахаў іньшую, і таму шчыра ёй спачуваў. Але ж нічога ня мог для яе зрабіць.

Слуп перад ім выглядаў неяк неўразьліва, буднічна – старая дзеравяшка, да якой можна было б прывязваць коняў. А цяпер вось – прывяжуць яго. Зафіксуюць яго запясьці надзейна рэмнямі, прыцягнуць да жалезнага крука ўверсе, прывяжуць, як таго каня – жывёлу, якая пазбаўлена ўсялякае волі, і, як бы яна не намагалася, не парве вяроўку. Ды ён і не намагаўся яе парваць. Сюды прывёў яго Бог, дакладней – ён сам. Гэты слуп быў зараз нечым самым істотным у яго жыцьці. Веха, мільны камень – недзе паміж нараджэньнем і сьмерцю, якая мае быць не адбыцца менавіта з гэтага моманту. За гэтай вехай няма сьмерці – а ёсьць нешта невядомае, Бясконцасьць, у якую так страшна зрабіць крок. Раптам па яго сьпіне пабег пот. Ён не баяўся болю. А яго – гэтага невядомага, ён баяўся. Дужа важным для яго быў гэты крок, у ня-сьмерце. А калі і сапраўды ён набудзе адвечнае жыцьцё? Ці зможа ён вярнуцца зь яго за ёй? Ці ня згубіць яе ў нейкім новым, бясконцым пекле існаваньня-не-існаваньня? Але ж ён абяцаў ёй вярнуцца. І сюды ён не паміраць прыйшоў, а набыць жыцьцё адвечнае, а ня сьмерць – адвечную. Адсюль ён сыйдзе пераможцай. Ён заўсёды перамагаў. Бо ў яго не было іньшага выйсьця. Як ня будзе яго і цяпер. Ды і нічога страшнага тут няма – усяго толькі сорак ударaў пугай. Конь ці вол і ня столькі трываюць, і – нічога. А ён чым лепш, ці горш? Літоўскі бык. Ён успомніў яшчэ адну сваю мянушку. Колькі іх у яго было – і пад кожнай пакінуў ён супярэчлівую славу. Адное радавала – як хлуса ці труса яго ніхто не памятаваў – ні ворагі, ні сябры. Ён рашуча зрабіў крок наперад, да слупа, і працягнуў уверх рукі.

- Вяжыце, - коратка вымавіў. – Няма чаго губляць час. Яго ў мяне ня шмат.

Загудзела, запрацавала камера.

Да яго падышлі жаўнеры – насамрэч, памочнікі Паола, пераапранутыя ў рымскае адзеньне. Яго кісьці хутка зафіксавалі

ўверсе, і ён прысланіўся тварам да слупу.

Першы ўдар абрынуўся на яго – страшны, моцны, такі, якога ён не чакаў. Ён разумеў вумом, што гэта будзе балюча, і неяк праганяў ад сябе гэтую думку – ён жа мужчына, патрывае. Падумаеш, бізун. Яго цяглы сьціснуліся, сьпіна напружылася, стала нібыта каменнай. Мяса пераўтварылася ў адзіны плотны, пругкі слой, гатовы абараняць тое, што знаходзіцца пад імі, не шкадуючы сябе. Цела працавала само, яно ад яго болей не залежыла, як і ўдары бізуна, наступны зь якіх агарнуў пякучым полымем яго сьпіну, лізнуўшы і рэбры. Ён сьціснуў зубы, каб ня ўскрыкнуць, але ж яго выдах неяк сам пераўтварыўся ў глухі стогн – з такой моцай з-пад удараў бізуна вылятала зь лёгкіх паветра.

Удары сыпаліся на яго адзін за другім, і разам зь імі ў ім пачало прачынацца вар'яцтва. Яму хацелася зьнесьці, выдраць зь зямлі гэты слуп, разарваць тых, хто б'е яго, раскідаць на кавалкі, рычэць, як дзікаму загнанаму ў пастку зьвяру, як хапае колья і дзіды зубамі, страціўшы розум ад ахапіўшых яго болю і лютасьці. Адрэналін у яго крыві зашкальваў, і, можа, ён бы і вырваў з каранём гэты слуп, ці парваў рэмні, але ж усё гэта было не па сцэнарыю. І, галоўнае, гэта б азначала, што ён ня вытрымаў, ня здолеў выцярпець пакуты, якія там пакорліва пераносіў той.

Ён наогул не прывык цярпець. Ня ведаў, як гэта – скарацца. А цяпер яму прыходзілася. Ён дабравольна аддаў сябе на пакуты. І яму, чалавеку, гэта было агідна. А наколькі ж гэта было агідна Богу, які мог бы адзіным рухам ськінуць зь сябе гэты сусьвет, як надакучлівага мураша? Але ж Бог трываў. Таму будзе трываць і ён. Разам з болем яго ахапіла смага – страшэнная, бо сонца паліла ў самым зеніце, і разам з крывёю ён страчваў і ваду. Вадкасьць – кроў і пот – хутка пакідалі яго цела, і па сьпіне ўжо беглі не струменьчыкі, а цэлыя буйныя крыніцы, патокі, зьбіраючыяся ў чырвоную лужыну ля стопаў.

Раптам катаваньне спынілася – на імгненьне. Ён ужо не лічыў удараў, вырашыў, што так будзе лепей. Трэба было факусавацца толькі на болю – на ім адзіным, каб розум ачысьціўся ім, а праз розум – таксама і душа. Усё ж, у пекле пакараньні бясконцыя,

але ж і там душа працягвае думаць аб Богу. Бог сыходзіць у душу ў пекле праз боль, ён ёсьць Боль, і там ён міласьцівы і жаданы.

Аднак імгненьне цішыні ў пекле хутка абарвалася, і раптам яго сьпіну апаліў боль такі жудасны, што ён не стрымаўся, і ўскрынуў. А потым наогул ня стрымліваў ускрыкаў, якія пераўтвараліся ў нейкі роў звар'яцелага зьвяра. Рымская плець з уплеценымі ў яе кавалкамі жалезьзя біла па яго сьпіне, плячам, нагам, вырывая кавалкі з пасечанага бізуном цела, паглыбляючыся да самых костак, рассякаючы мышцы і жылы, робячы пакуты страшэннымі, нечалавечымі. Яму пашанцавала, што за яго бранёй мышцаў ня лёгка было прабіцца да костак ці глыбокіх нерваў і жылаў, але ж тое, ва што пераўтварылася яго скура, і мяса пад ёй, ён нават баяўся і ўявіць. Паола намерваўся нанесьці яму ўсе сорак удараў, як яны былі нанесены Хрысту. Пэўна, ён зусім страціў жаданьне прэзэнтаваць гэты фільм для шырокай публікі. Хто ж будзе на такое глядзець? Яго не дапусьцяць ні да воднага фестывальнага паказу. Няма такога рэйтынга, які мог бы абазначыць пакуты жывога чалавека, хоць і дабравольныя. Раптам яго накрыла думка:

- З самага пачатку Паола не жадаў удзельнічаць у паказах. Гэты фільм не прыназчаны для шырокай публікі. Біблейская гісторыя ў стыле снафф – жудасны рэалізм, фільм, у якім паказваюць рэальныя пыткі, і рэальнае забойства. Той, хто заказаў яму гэтае кіно, добра яму заплаціў, і зь цікавасьцю будзе назіраць, як будуць катаваць Мешыаха, які вазамніў сябе Богам. А можа, ён, гэты дзіўны глядач, жадае пабачыць, ці адбудзецца насамрэч уваскрошаньне. Як Бог у пасьмерці выглядае на крыжы? Ці рэальнае яго цела, альбо гэта толькі фантом, і сапраўдны Бог стаіць побач, і сьмяецца – і з самога сябе, і з глядачоў, і з катаў, і са ўсяго сусьвету, які нагадвае адную вялікую бязглудзую камедзію.

Ён сьціснуў зубы, і напружыўся ў апошнім намаганьні стрываць боль і дрыж цела, якое раптам стала яму непадуладным.

Але ж удары болей ня сыпаліся. Яны спыніліся.

Паола нячутна падыйшоў да яго. Разам зь ім – яшчэ нехта, хто,

нябачны, асьцярожна абцёр мяккай тканінай яго раны, і нанёс на іх нейкі спрэй – пэўна, з антыбіотыкам. Забіваць яго не зьбіраюцца. Нарэшце – пакуль. Навошта ён на гэта пагадзіўся? - Аддаў сябе ў рукі Богу, - адказаў ён сам сабе.

- Ты – Бог, Паола? – хрыпла вымавіў ён.

- Не, - адказаў той. – Ты – Бог. Я ж толькі дапамагаю табе асэнсаваць гэта.

- Хто цябе паслаў? – прахрыпеў, дакладней, прарычэў ён, намагаючыся парваць вяроўкі. Цяпер яму хацелася вызваліцца як мага хутчэй.

- Ён, - проста адказаў Паола. – Той, каго паслаў Бог. Бог паслаў яго да цябе, каб ты вызваліў сябе самога. Д'ябал папрасіў мяне зрабіць гэта. Той, хто абуджае душы, каб яны не паснулі, распальваючы вагонь пакутаў. Ты – дзіця Адама, адамант, крышталь, які адлюстроўвае ў сабе бясконцасьць. Разьбі сябе, Міхал. Хоць гэта і складана – разьбіць дыямант, аднак ты можаш. Ты гэта ведаеш.

- Дзе яна, - раптам яго голас стаў ціхім, быццам бы задушаным. – Што вы зь ёй зрабілі?

- Яна – тут. У бясьпецы. Ён нічога ня зробіць ёй. Ня мае права. Бо гэта павінен зрабіць ты сам.

Солнца зажглося атамнай ўспышкай, агромністым шарам памерам у сусьвет, і апаліла яго сваімі праменямі. Ён ляжаў на зямлі, на пыльным бетоне скрываўленай сьпіной. Нехта падлажыў пад яго белы кавалак палатна, на якім адпячаталася яго цела.

Здаецца, ён страціў прытомнасьць. Паола і іньшыя нахінуліся над ім, гледзячы заклапочана.

- Дзе яна? – прастагнаў ён.

- Яна – у вагоньчыку. Бо ж ты забараніў ёй глядзець. Я пакляўся табе, што яна ня ўбачыць тваіх пакутаў. Толькі на экране ў кіно, калі пажадае.

- Гэтае відовішча не для жанчыны. Ён слаба павярнуў галаву.

Раптам сабраўся, і сеў. А потым – устаў.

- Дзе крыж, Паола? Я гатовы. Кальварыя чакае Збаўцу.

- Нясіце крыж! – выкрыкнуў Паола громка, і неяк нават люта.

- Ты гатовы, збаўца? – кпліва асьведаміўся ён.

- Гатовы. Ён павёў скрываўленымі плячыма, распраўляючы суставы, пакруціў зацёклыя кісьці.

На яго накінулі нейкае рызьзё, хламіду, якая хутка прапіталася крывёю.

Патыбулум на плячы давіў, выклікаючы страшэнны боль у пасечанным целе, але ж ён ужо прызвычаіўся. Неяк яму стала ўсё роўна, і боль пераўтварыўся ў нешта звыклае, нават роднае і знаёмае. Раптам ён падумаў пра яе – як яна трывала боль. Для яе боль была нечым, што стварала істотную частку яе жыцьця. У яе часта нешта балела – галава, жывот, раз у месяц балеў жудасна. Яна магла ляжаць на ложку цэлы дзень, скурчыўшыся ў камочак. Яму было да сьлёзаў жалка яе, але ж яна слаба ўсьміхалася, і казала, што гэта нармальна – так яно ва ўсіх жанчынаў заўсёды. Страўнік балеў – давяла сябе сваімі дыетамі, нервамі і ванітамі. Тое, што для яго ў сэксе было адной асалодай, для яе было найперш і найбольш болем, хаця і асалодай – таксама. Усё жыцьцё яе нехта біў, ці гвалціў, ці – і тое і другое адразу. І ён – не выключэньне, хоць ён яе кахаў так моцна, што забываўся на самое сябе – нават і на тое, што ён - Бог. Яна прызвычаілася – і пачала жадаць гэтага, знаходзіць у гэтым нейкае хворае задавальненьне. Апынулася так, што гэта адпавядала яго жаданьню дамінаваньня і прычыненьня болю – у гэтым яны супалі, як і шмат ў чым яшчэ. Супалі так моцна, што зразумелі, што да гэтуль не існавалі, што былі паловамі аднаго вялікага цэлага, зьліліся так дасканала, што Ева ўвайшла назад – у рэбра, а Адам стаў сынам, і далучыўся да Айца. Ён казаў ёй не глядзець, але ж цяпер прагнуў, каб яна апынулася тут, зь ім побач. Яму раптам стала так блага і самотна, як ніколі. Быццам бы ён апынуўся адзін на сьвеце – як кінутае дзіця, якое

пазбаўленае мацярынскіх грудзей. Сэрца працінуў моцны боль, такі, быццам бы ў яго ўсадзілі дзіду. Ён нават спыніўся – і атрымаў бізуна, ізноў. Пахіснуўся, і ўпаў. Сам па сабе – так атрымалася. Камера наехала крупным планам – ён яе ня бачыў. У яго вачах пацямнела – сонца стала непераносна яркім. Раптам на сваім твары ён адчуў нечыя прахалодныя рукі.

Нехта прыкладаў да яго вільготную тканіну, праз якую ён ня мог бачыць, але ж ён адчуваў пах. Гэта быў яе пах, які ён ня зь кім не пераблытае. Ён адчуваў на сваім твары яе рукі, і лавіў іх вуснамі. Як цяпер яму была патрэбна яна! Болей, чым вада, болей, чым воля, і болей, чым самое жыцьцё. Ён нічога не жадаў, акрамя яе – абняць, прыціснуць да сябе, схаваць твар у яе на грудзях, і заплакаць – ад болю і жалю да яе, да самога сябе, і да сусьвету наогул.

Нарэшце, ён здолеў неяк узьняцца, і накрыў яе руку сваёй – яе маленькая кісьць апіралася на зямлю побач, і ён затрымаўся за яе, як за апошнія імгненьні пераходу ад жыцьця ў невядомае.

Яна глядзела ў яго твар вачыма, поўнымі болю, і нешта ціха казала – так, што немагчыма было пачуць. Праз шум марскіх хваляў у вушах ён адчуваў: “Ты – Бог. Каханы, я гэта ведаю”. Яе словы, ціхія, сталі раптам гучней за самы гучны звон, які толькі гучэў пад небам.

Яны разрывалі яго. Ён быў для яе Богам. А кім ён яшчэ мог для яе быць?

- Бог, любая, - ціха адказаў ён, гледзячы ў яе скажоныя болем вочы. – Я – Бог, каханая мая. І я ўваскросну. Ты ня плач. Я ўваскросну, і вярнуся да цябе.

Абяцаю.

Яе адцягнулі ад яго, а яго ўзьнялі – груба, штуршком падкінулі, і паставілі на ногі. На сьпіну палажылі патыбулум, і ён, прыгнуўшыся, крочыў наперад. Астатні шлях даўся яму ўжо неяк проста, так, што было не цікава.

Ніхто не дапамагаў яму – ніякага Шымона-кірынеяніна. Ды і

народу наогул вакол было няшмат. Вузкая вуліца не давала сабрацца натоўпу – толькі жаўнеры, і ён, і невялікая кучка рушыла і гаманіла ззаду.

Так жа нештмалюдна апынулася і на Галгофе. Неяк буднічна яны палажылі патыбулум на зямлю, прыбілі перакладзіну да крыжа, а потым ён сам па загаду лёг на дзеравянны брус, раськінуўшы рукі. Кісьці крэпка прыматалі вяроўкамі, як і стопы. Ён ляжаў, і глядзеў у неба. Неба было высокім і чыстым. На ім плылі аблокі. Сьпіна ўжо не балела – гарэла, быццам бы на ёй смажылі яго самога. Удар молатам па цвіку ў далоні абудзіў яго, але ж боль быў хоць і моцны, аднак пераносны. Аднакратны рэзкі боль ад удару, працінуўшы далонь. Другая далонь рэфлекторна зжалася, адгукнуўшыся на стук молату.

Цвікі не былі вялікімі – ці то Паола пашкадаваў яго, ці то каб не разарваць далонь. Ён чытаў, што прабівалі запясьце, аднак яно было туга перакручана вяроўкай – няма куды там было гэты цвік убіць. Таму, усё ж, далонь – адзначыў ён пра сябе.

Наступныя два ўдары – па стопах, усё ж вырвалі зь яго грудзей крык – глухі паўкрык-паўстогн.

Вось і ўсё. Катаваньне сконьчылася – цяпер павінна была надысьці сьмерць. Крыж узьнялі, і ён апынуўся высока над натоўпам. Стаяў, раськінуўшы рукі, і глядзеў удалёчыню над галовамі. Ён увесь быў пакрыты сьпечанай крывёй і пылам, рукі і ногі дзіка балелі ад кожнага руху, добра, што ён стаяў на драўлянай прыступачцы, да якой яго стопы былі прыкалочаныя цвікамі. Стаяў надзейна – так і сапраўды можна прастаяць некалькі дзён, пакуль не звар'яцееш ад смагі і болю, ад чарвей, скрабучыхся ў ранах, якія ядзяць цябе нажыва, ад мухаў, і крумкачэй, якія абдзіраюць твой чэрап, паглыбляюцца клювам у вантробы. Аднак крумкачэй варта настойліва адганяла – яны маглі забіць хутка. Таму пакуты на слупе з разьцягнутымі рукамі пад пякучым сонцам паступова пераўтвараліся ў нешта непераноснае.

Сонца паліла, неба было чыстым, і Бога ў ім не было. Ён апынуўся некім накшталт рабоў Спартака – проста злачынца, асуджаны на сьмерць, які абавязкова пакутніцкі памрэ, раней,

ці пазьней – гэта як пашанцуе. Тры дні. А на трэці дзень ён павінны ўваскроснуць.

Як там было па сцэнару – ён павінен быў выкрыкнуць: “Зьдзейсьнілася!”, і павесіць галаву на плячо. І раптам ён зразумеў, што так хутка ён не памрэ. Ніякага “зьдзейсьнілася” ня будзе. А будзе жахлівая доўгая пытка пад палячым сонцам, калі ў выніку ён звар’яцее ад пакутаў.

Дзіда ў бок цяпер здавалася яму міласэрным падарункам.

Ён апусьціў позірк – яна стаяла ў натоўпе. Маленькая фігурка ў чорным, з распушчанымі валасамі, зблытанымі, запыленымі, зьліпшыміся ад яго крыві. Стаяла, і моўчкі глядзела на яго вачыма, вялікімі ад яго болю.

- Я ж тут дзеля цябе, - хацелася яму выкрыкнуць ёй, але ж раптам ён зразумеў, якое глупства зрабіў. Ён не павінен быў даць сябе схапіць, даць сабе памерці. Стаць жывой іконай, учалавечаным Богам. Ён жыць быў павінен, жыць, ня гледзячы ні на што, дзеля яе. Дзеля свайго народу, дзеля ўсяго сусьвету. Ён столькі яшчэ не сказаў, у ім засталося столькі ведаў, не пераданых людзям. І што, што ён стаіць тут, прывязаны? За якія-такія грахі? Чыі? Даў сябе схапіць, і цяпер вісіць тут, як падла. А яна – там, унізе. Ян абдымае яе – Джаваньні. Ён атрымаў гэтыя бумагі: аналіз. Прачытаў, і сунуў у кішэню. Нагрудную. Ён заўсёды гэта ведаў. Ведаў, што так яно і ёсьць. Сусьвет пакаціўся колам перад яго вачамі. Ён страсянуў галавой. Летыцыя! Яго вусны варухнуліся. Яму казалася, ён вымавіў пра сябе, але ж атрымалася ўслых. Яна кінулася да слупа.

Паола зварухнуўся.

- Зьнята! – нарэшце выкрыкнуў ён. – Здымайце! Хопіць, Мікеле! Ты ўваскрос! Хопіць пакутваць! І табе, і нам усім.

Ён казаў ёй не глядзець, але ж яна глядзела. Глядзела ўвесь час, хаваючыся ў натоўпе за сьпінамі людзей з камерамі. Кожны ўдар бізуна адгукаўся болем у яе целе, быццам бы гэта білі па ёй самой. Яна да апошняга ня верыла, што яны гэта зробяць –

зробяць фільм сапраўдным. З усімі пакутамі так, як яны адбываліся насамрэч. Думала, будзе нейкі хітры грым, але ж зразумела – так ня зробіш, не сыграеш. Толькі праўда годная называцца тым, што завецца мастацтвам. Казалі, што Мікеланджела забіў дзеля праўды раба. Цяпер яна верыла, што так яно і было. Што значыць лёс чалавека перад вечнасьцю вобраза? Тленнае саступае ідэальнаму, вяртаючыся да першавытоку формаў. Кожны ўдар бізуна па целу быў мастацтвам. Кожны яго глухі стогн, ускрык, уздрыг яго плоці. Мастацтвам было самое жыцьцё. Сусьвет быў велічным палатном, на якім разгортвалася драма жыцьця і сьмерці. Ёй хацелася наблізіцца да яго, але ж яна не магла. Стаяла ў глухой адзіноце сярод натоўпу, і паўтарала паўшэптам – адзін, два, тры … Так яна далічыла да трыццаці, а потым бізун зьмяніўся на плець зь металічнымі кавалкамі-джаламі. Яго сьпіна, ногі, плечы пераўтварыліся ў сапраўднае месіва з крыві і мяса. Брызгі крыві даляталі нават да яе, яна бачыла іх на сваіх руках, адчувала на губах.

І ў той жа час, разам з болем яна адчувала гонар. Яна ганарылася ім – тым, што ён здолеў зрабіць гэта. Што ўсё сваё жыцьцё ён жыў так, як зараз – не шкадуючы сябе, паліваючы ўласнай крывёй кожнае палатно свайго жыцьця, аддаючы сябе поўнасьцю, з жарсьцю, усяму, што ён рабіў, да вар'яцтва, да апантанасьці. Так, як ён кахаў яе – не шкадучы ні яе, ні сябе, руйнуючы, каб абудзіцца разам.

- Госпадзі, прабач грахі сыну твайму чалавечаму, - ціха шаптала яна. – Увайдзі ў яго, узьнімі яго, напоўні яго сабой, і прыцягні мяне праз яго да сябе.

На шляху да Кальварыі яна здолела да яго прабіцца, і абцерці твар вільготным рушніком, які цяпер, скамячаны, трымала ля сэрца. Тканіна хутка высахла, і на ёй застаўся адбітак яго твару, і яна прыціскала яго да вуснаў.

Калі яго прыбівалі, яна закрыла вочы, бо разумела, што яе розум ня вытрымае, і яна канчаткова скоціцца ў бездань вар'яцтва, зь якога ёй ня будзе выйсьця. Яе хвароба давала аб сабе знаць – яна разумела, што не была здаровая. Сабой, нармальнай, яна станавілася толькі калі пісала. І калі была

разам зь ім. Астатнія часы ж пераўтвараліся для яе ў нейкую бясконцую чаргу трызьненьняў і працверажэньнеў, якія былі толькі фазамі трызьненьня.

Перш за ўсё, яе турбавалі ўспаміны. Яны рабіліся ўсё больш дэтальнымі, катавалі яе, залівалі, затаплялі, набывалі плоць і кроў, і паўставалі вакол, намагаючыся адгарадзіць яе ад усіх, і нават – ад яго. Толькі ён не даваў ім – выціскаючы стары боль новым. Яна зь нейкай вар'яцкай радасьцю жадала ад яго ўсё большых зьдзекаў і катаваньняў, якія станавіліся для яе больш жаданымі, чым віно для прапойцы, бо яны спаталялі смагу яе душы. Ён катаваў яе праз любоў – а тыя яе не кахалі. І цяпер усё тое, што яна рабіла для іх, яна жадала рабіць для яго. Так, і нават болей, значна болей, бо сапраўды яе адданасьць яму была бясконцай. А яшчэ – яна ведала. Папера выпала зь яго кішэню, калі яна разьвешвала адзеньне – разарваны канверт з адрасам клінікі. Яна паглядзела, і ціха паклала яе назад. Нічога цяпер не было істотным. Вакол яе грымеў навальнічны гром. Яе розум быццам бы працаваў на ўсе сто адсоткаў загрузкі сваіх магчымасьцей. Яна бачыла з усіх бакоў, і чула ўсе магчымыя і немагчымыя галасы. Галасы д'ябальскія, і галасы анёльскія. І ўсе яны казалі ёй аб ім – адзіным, хто быў тут дзеля яе, быў тут – зь ёю. Хто цяпер узьняўся дзеля яе на крыж, і хто дзеля яе пакутваў.

Яна стаяла, і глядзела на яго, неадрыўна, быццам бы яе позірк мог перадаць яму нешта, нейкую моц, якая і сапраўды магла б ажывіць яго.

Яна ня бачыла, як яго вусны варухнуліся, але ж яго голас яна пачула.

- Летыцыя!

Гэта прагучэла так нечакана балюча і разгублена, быццам бы яе клікала ў лесе згубіўшаеся дзіця. Забыўшыся на ўсё, яна кінулася да гэтага слупа. Што будзе далей, яна ня ведала, і не жадала ведаць. Ці гэта было па сцэнарыю, ці мела гэта нейкі сэнс наогул. Ёй было ўсё роўна – ён клікаў яе, і яна прыйшла. Яна ахапіла слуп рукамі, пацягнуўшыся да яго ўзьнятым тварам.

- Я тут, каханы, - ціха вымавіла яна. – Я тут. Ці ты чуеш мяне? Ці ты мяне бачыш? Яна не магла дацягнуцца да яго, бо яго ўзьнялі недасяжна высока, але ж і адсюль, зь зямлі, ён яе пачуў.

- Дзяўчынка мая, - вымавіў ён. Яго вусны ледзь рухаліся. – Нічога ня бойся. Я сыйду да цябе. Сьмерці няма, каханая. Я – Бог, і я гэта ведаю.

- Зьнята! – пачуўся голас Паола. І ў апошняе сваё імгненьне на дрэве, перад тым, як яму спусціцца, ён убачыў – далёка за сьпінамі і галовамі прысутных, крыху далей і ніжэй на пагорку, ня бачная зьнізу, стаяла высокая постаць у чорным, у худзі, закрываючым твар. Быццам бы адчуўшы яго позірк, чалавек узьняў галаву, і адкінуў зь яе капюшон.

Мілаш. Ён пазнаў яго адразу – па постаці, па росту, па шырыне плечаў і сьветлым валасам, коратка пастрыжаным, крыху зачэсаным на бок. Нацысцкі паўбокс. Стылёвая дрэнь. Падкрэсьліваў сваё белае “арыйскае” паходжаньне, у адрозьненьне ад чарнамазых дзікуноў-варвараў, якіх трэба было ўсех вынішчыць, да адзінага, вычысьціць ад іх сьвятую зямлю. Тое, што варвары былі адной зь ім крыві і з аднаго народу, яго не спыняла, бо ж іх жанчыны запэцкаліся, валяючыся з туркамі, і цяпер гэту брыдоту, на яго мяркаваньне, было ўжо не адмыць. Таму да жанчынаў, асабліва чорнавалосых, смуглявых, ён быў асабліва нялітасьцівы. Чуткі аб яго зьдзеках і злачынствах множыліся па ўсім краі. Успароць жанчыне жывот, выцягнуць у яшчэ жывой маці плод з чэрава, расьпяць голай, паліць вадой на марозе, а потым – абліць бензінам і падпаліць – гэта называлася “пагрэцца”. Чаго толькі не было ў тых расказах. Не было толькі аднаго – галоўнага, чаго ніхто ня ведаў, бо Мілаш не пакідаў сьлядоў сваёй жарсьці, насалоджваючыся ахвярамі бяз рэштку. А любіў ён плоць. Зразаць яе з касьцей яшчэ жывой пакутніцы, насалоджваючыся яе крыкамі, акуратна, каб не пацарапаць косткі, зразаць мяса вакол грудзей, пакідаючы часткова толькі твар, саскі, і похву, да якіх ён прынікаў вуснамі, валодаючы скрываўленым целам, пакуль яно было яшчэ жывым. Каб ахвяры не гублялі прытомнасьць, ён калоў ім морфій і адрэналін, бо любіў спатольваць сваю жарсьць зь целам цёплым, і рухаючымся,

уздрыгваючым, курчыўшымся ад болю. Некрафілам Мілаш ня быў, і, як толькі атрымоўваў сваё, паліваў цела бензінам, і спальваў, бо не жадаў, каб пра яго забавы ведалі яго людзі. Усё ж, жорсткасьць мае свае межы, і нават сярод апошніх з апошніх не знайшлося б тых, хто трываў бы побач такую істоту.

І цяпер ён відавочна быў тут – дзе была яна.

Ён глуха застагнаў. Вялікая лесьвіца ўзьнялася, і па ёй ўзьняўся чалавек, які асьцярожна пацягнуў пласкагубцамі зь яго рукі вялікі цвік. І тут ён ня вытрымаў – сьвядомасьць, нарэшце, яго пакінула.

Ён бязвольна павіс на вяроўках, і калі ачуняў, то ўжо ляжаў унізе, і яму ў твар пшыкалі ваду. Далоні і стопы яго былі перавязаныя, цела накрытае чыстай прасьцінай.

- Як ты? – заклапочана запытаў Паола.

- Нармальна. Ён ледзь вымавіў гэта патрэскаўшыміся вуснамі.

Яна нахінулася над ім, углядаючыся яму ў твар. Яе валасы, шаўкавістыя, доўгія, ліліся на яго, як вада жыцьця.

- Запэцкаешся, - ціха вымавіў ён, у той жа час праводзячы бруднай, скрываўленай рукой па яе твары.

Яна ўзяла яго далонь, і прыціснула да вуснаў.

- Усё ж, я не памёр! – ён усьміхнуўся.

- Бог ня можа памерці, каханы, - прашаптала яна, цалуючы яго руку. – Бо ж ты – Бог, і я гэта ведаю.

Глава 15: Адам

- Пакуты не узвышаюць. Не набліжаюць душу да Бога. Чалавек пераўтвараецца ў жывёлу, Джаваньні. У самае горшае, што ён можа ў сабе знайсьці. А потым прыходзіць адчай. І страх сьмерці. Здаецца, што гэта - ўсё. І знаешь, Джаваньні, што найбольш страшна?

Страшна ў гэты момант памерці.

Ён памаўчаў, і працягнуў:

- Памерці жывёлай. І вось калі надыходзіць гэты страх: што ты - жывёла, і ты зараз памрэш, за ім раптам прыходзіць думка. Што ты - не жывёла. Ты - чалавек. І сьмерці наогул няма. Бо ты, чалавек, роўны Богу. Бог і ёсьць Адам. Сын чалавечы гэта і ёсьць Бог. Бог паслаў у чалавека самога сябе, і стаў ім. Жывёла зьнікла. Бог у табе, і яе няма болей. Разумееш? Няма нічога жывёльнага, калі чалавек прыняў у сябе Бога. І ўсё тады становіцца сьвятым. І юр - каханьнем, і віно - крывёю. І жанчына становіцца Шхінай. Ты проста бачыш праўду. Усё вакол - гэта суцэльнае сьвятло. Ты паміраеш радасным, разумееш? Пераўтвараешься ў яго. Гэта і ёсьць Укрыжаваньне, і Ўваскрошаньне. Расьпяцьце на крыжы цела, і нараджэньне Душы ў Богу. Там, па-за межамі сьвету.

Я яго знайшоў, Джаваньні. Я - Бог. І ты - Бог. Бог - кожны, хто адкрыў яго у сабе, увайшоў у гэтыя дзьверы.

- Якія адчыніў табе боль, - удакладніў Джаваньні.

- Не, Джаваньні. Дзьверы ўжо былі адчыненыя. Ніякіх замкоў на іх няма. Проста каб дасягнуць іх, трэба пераступіць праз страх. Увайсьці ў вогненнае мора, і перасеч яго. Гэты агонь спальвае цела, і жывёла ў табе гіне. А потым чыстая душа дасягае Бога. Становіцца перад ім, і разумее, што між ім і ёй наогул няма адлегласьці. Уваходзіць у яго, і набывае яго якасьці, не губляючы самое сябе. Яна нібыта сябе памятала - заўсёды. І ў той жа час яна - ён.

- А сусьвет? Хто стварыў яго? - запытаў Джаваньні.

- Бог ня мае датычаньня да сусьвету. Сусьвет стварыў Д'ябал. Як і цела чалавечае - жывёльнае. Бог жа ўвайшоў у яго са сваёй вялікай літасьці. Бо ж ён бачыць, і ведае ўсё.

- А хто тады стварыў Д'ябла? - Джаваньні глядзеў на яго ўважліва, пільна, працінаючы вагнём чорных, як вар, вачэй.

- Д'ябла ніхто не ствараў. Ён паціснуў плячыма.

Ён узьнік сам па сабе. Саманароджаны. Самаэль. Гэта нешта, што зарадзілася ў цемры Хаосу, і выйшла зь яго, каб процістаяць сьвятлу.

Д'ябал - князь і творца сусьвету, у якім мы знаходзімся, і адначасова яму не належым. Кожны, хто прымае ў сябе Бога, супрацьстаіць сусьвету. Супрацьстаіць Д'яблу. Гэта адкрыў, і гэтаму вучыў Шымон. Гэта прапаведваў Мані. Зараастрыйцы амаль зразумелі гэта. Толькі Бога - ня два. Ён - адзін. І ён - ня творца, ня Бог Торы, Старога Запавету. Бог Торы - Элахім, анёлы - якія суць дземаны, бо ў кожнага зь іх два твары. Аднак у Торы насамрэч гаворыцца аб Богу сапраўдным, тым, хто гаворыць праз прарокаў, якога не чуюць, бо блытаюць з богам-творцай, які ня ёсьць Ён. Шымон надта добра ведаў Тору. Лепш, чым хто іньшы. Яго нельга было злавіць на слове, на няведаньні. У Торы гаворыць Бог, аблічаючы і адкрываючы свой твар, які разбурае гэты сусьвет. Тора гаворыць аб Мешыаху. Яна яшчэ ня ведае Бога сапраўднага. Да Мешыаха зямля блукае ў цемры. І народ іўдэйскі блукае ў пустцы, створанай Д'яблам, памерам з сусьвет. Блукае і прагне Бога. Кліча яго. Бо ён ведае, што ён ёсьць. Пробліскі ідэальнага Бога, як сьвятло ранішняга сонца, працінаюць нябёсы. Іх бачыць Піфагор, бачыць Платон, бачыць Грэцыя і Егіпет. Бачуць на Ўсходзе, дзе сонца пачынае свяціць найбольш ярка. Усе на зямлі адчуваюць на сваім твары сьвет Бога. Бог ня можа не сьвяціць, як ня можа не сьвяціць сонца, калі яно ўзышло, і пачынае разганяць цемру.

І тады агнец пераўтвараецца ў Сына, а ахвяра ўзьнімаецца да Айца.

- Ведаеш, Джаваньні. Ён ізноў памаўчаў. - Там, на крыжы, я маліўся ёй. Маліўся ёй сапраўднай. Я ня клікаў Бога. Я клікаў яе. Пра Бога наогул ня думаў. Я проста вымавіў яе імя. Ня "зьдзейьнілася", не. Я паклікаў яе, як дзіця кліча сваю маці. У ёй было жыцьцё, і ключы, і шлях, і брама, і мост праз вогненае возера. Гэта яе я ахвяраваў самому сябе, і ўзьняўся да сябе праз Сьвяты Дух - дым ад яе гарашчай плоці. Яна - неапалімая купіна, баранак і анёл, Шхіна, і маці, і Ева, і тая, хто спакушае на сьвятасьць. Я ня мог памерці. Ня мог пакінуць яе. І таму не памёр. Гэта яна стварыла для мяне мост сабой. Праз яе цела, яе ахвяру я перайшоў да Бога. Гэта яе я ушаноўваў, разрываючы яе плоць, і пазбаўляючы цела, вызваляючы з плоці яе душу. Ён закрыў твар рукамі.

Джаваньні моўчкі глядзеў на яго.

Калі ён убраў рукі, яго позірк быў страшным.

- Гэта я - ён, Джаваньні. Я - сам Мілаш. Сам - забойца. Разумееш? Гэта я забіваў іх усіх. Я баюся самога сябе, і сам цкую за сабой. Як гэта магчыма?

- Ня ведаю, Мікеле. У сьвеце яшчэ шмат таямніцаў, якія нам мае быць разбачыць у промнях боскага сьвятла

Джаваньні паціснуў плячыма.

- Але ж я бачыў яго. Бачыў яго з крыжа. Ён стаяў, і глядзеў, як мяне ўкрыжоўвалі.

Ці я трызьніў ад болю і смагі?

- Я б быў асьцярожным, Міхал. Пакуль што чалавека, якога ты лічыш Мілашам, бачыў толькі ты. Ды і чаго ты вырашыў, што Мілаш Фёдара і Мілаш з твайго мінулага - адныя і тыя ж людзі? Гэта - распаўсюджанае імя. Да таго ж, Мілаш зь мінулага - ты яго ня бачыў таксама. Ты ж толькі пра яго чуў. Ці ты сустракаўся зь ім калісьці?

Я сустракаўся зь ім у Пізе. Гэта быў першы раз, калі я яго пабачыў. А там, на вайне, я бачыў целы. Расьпятыя целы

маладых жанчынаў. Людзі казалі, што гэта ён. І ён цкаваў за мной. Мне казалі, ён пакляўся мяне адыскаць. Адбылося так, што мяне ўбачыў і запомніў адзін з палонных, які нейкім дзівам выжыў. Цяпер я шмат чаго разумею. І не разумею яшчэ болей.

- Джаваньні, калі я рабіў усё гэта - я, наогул, не чалавек. Яго вочы, пустыя, страшныя, глядзелі на яго.

- Ты - не чалавек, Мікеле. Цяпер ты - Бог. Мешыах. Хрыстас. Чалавек застаўся ў мінулым. Такім, якім ён быў. І якога даўно ўжо насамрэч не было. Бо тое, што ты творыў, чалавек творыць ня мог. Ты ж сам кажаш.

Мікеле, паслухай. Ты яшчэ слабы. Гэтыя раны, укрыжаваньне, цяплавы ўдар - усё гэта паўплывала. Цябе трэба адпачыць. Можа, зьвярнуцца да якога доктару, паразмаўляць зь ім, каб ён назначыў табе рэабілітацыю. І гэты чалавек, кім бы ён ня быў, якога ты бачыў - я займуся ім. Прасачу вакол. Ты можаш быць спакойны за яе. Мае людзі будуць ахоўваць яе і дом у дзень і ў начы. - Як там нашыя справы, дарэчы? - запытаў ён, пераходзячы да тэмы, дзеля якой яны і сапраўды сустрэліся.

- Справы - добра. Паступіла яшчэ некалькі замоваў. Яны і сапраўды вырашылі распачаць гэта. Столькі зброі ня можа не выбухнуць.

- Гэта надоўга. Джаваньні нахіліў галаву.

- Да, Джаваньні.

Да цябе прыйдуць канверты - два. Ён назваў імя. - Гэта будуць мае заказы. Падпішы, і адным пакетам можаш пераслаць мне.

- Колькі? - запытаў Джаваньні.

- Мільёнаў па сто чыстымі. Кожнаму з нас.

Джаваньні кіўнуў.

- Ня блага. Слухай, гэта добрыя грошы, каб уладкавацца, Мігеле. А можа, табе б падумаць а сапраўднай сям'і? Жанчына ў цябе ёсьць, чаму б не завесьці зь ёй дзяцей? Для нас сям'я - усё,

Мігеле. Дзеці - гэта анёлы. Яны ўгодныя Богу, і, можа, выкупяць нашыя грахі. Калі не дададуць новых. Раптам ён зарагатаў.

- У мяне самога засталася толькі сястра. Брата, старэйшага, забілі. А сястра выйшла замуж і з'ехала. Жыве ў Нью-Йорку.

Я б пагуляўся зь немаўлём. Стаў бы хростным. Чэсна. Ваша дзіця будзе прыгожым, як анёлак.

Летыцыя - жанчына дзіўнай прыгажосьці.

- Я не магу, Мікеле. Ёсьць абставіны. Мы зь ёй ня можам мець дзяцей. Ён апусцьціў пяцярню ў валасы, закрыў рукой твар.

- Чаму? - зьдзівіўся Мігеле. - Калі нешта ня так, цяпер усё магчыма. Медыцына робіць сапраўдныя цуды.

- Ня ў гэтым справа. Ёсьць нешта іншае. Ён пакачаў галавой. - Джаваньні, мне дастаткова яе. - Яна - маё дзіця. Я кахаю яе, і да іншага я не гатовы. Ды і наогул - паглядзі, куды коціцца гэты сьвет. Не хачу прыводзіць сюды яшчэ адну душу на пакуты. Па крайняй меры, пакуль.

- Гэта ведае толькі Бог, Мікеле. Якая душа прыйдзе, і куды. Ты ж тут ня ўсёведаючы. Джаваньні хлопнуў яго па плячу.

Глава 16: Таро

- Летиция, помнишь, мы с тобой договаривались насчёт сеанса? Ну, таро? Ты тогда расплакалась, и я обещала посмотреть тебя дома, только я вот подумала, что лучше будет, если бы мы встретились. Тогда карты точнее работают. Ну, связь с инфополем более чистая. У тебя как настроение? Все хорошо?

Карына адкінулася на сьпінку пашарпанай скураной канапкі, якая стаяла ў невялікім бялюткім пакойчыку. Вакно, адзінае, было таксама і балконнымі дзьвярыма, за якімі каваны разны балконьчык быў увесь увіты вінаградам. Балконьчык вісеў над маленькім дворыкам-калодзежам, цемнаватым, мошчаным, застаўленым гаршчкамі з кветкамі. Тут было ціха і паўцёмна, і ёй падабалася – не магчыма нават і параўнаць з хостэлам, дзе яна дзяліла пакой з яшчэ адной дзяўчынай, афрыканкай з доўгімі касічкамі і моцным мускусным пахам нямытага цела, ад якога яе ванітавала.

На тым канцы памарудзілі, а поты мяккі, ціхі, крыху сумнаваты голас адказаў:

- Дзякуй за клопаты, Карына. У мяне ўсё хораша. Мы толькі што вярнуліся дамоў, ездзілі па справах. А потым Міхась хварэў, але ж цяпер усё добра.

- А что с ним такое? А куда вы ездили? Так можно к тебе приехать, или нет, я не поняла? Карына адразу выдала тры пытаньні, і спынілася, чакаючы адказу. Круціла рукой, і вывучала, як сонечныя зайчыкі скочуць на каменьчыках на пазногцях. Карэйскі манікюр. Новы зрабіла. Яна задаволена ўсьміхнулася, і апусьціла руку.

- Так, канешне. Калі хочаш, прыязжай.

- А он дома? – чамусьці пацікавілася яна.

- Міхась? Ён паехаў па справах. Будзе позна вечарам. Так што я адна, ня бойся.

- А я и не боюсь – ещё чего, - ледзь ня вымавіла яна. І раптам зразумела, што зь яе душы проста камень зваліўся. Каго-каго, а гэтага яе мужыка ёй сустракаць зусім не хацелася.

- Страшный он какой-то. Стрёмный. Чёрный весь, глаза эти – как угли. Нет его, и очень хорошо. Тем более, что она не просто так едет, а по делу – на разведку.

Раптам яна адчула сябе Матай Хары. Прыгажун-бландзін папрасіў яе аб дапамозе, і, пэўна ж, шчодра аддзячыць. Яго нумар тэлефону ў справачніку– Мілаш – вабіў яе, і яна раз-пораз адкрывала яго, каб паглядзець на лічбы.

999 333 666

Лёгка запомніць.

- Хорошо, приеду! Жди, через полчаса.

Яна хутка ўзьнялася, накінула на шорты з майкай туніку-кімано, узяла сумачку-падробку Versace, надзела туфлі на высокіх таўстых каблуках – барбі-дол, і зьбегла па лесьвіцы. Паймала на вуліцы таксі, і праз паўгадзіны ўжо стаяла перад варотамі вілы. Націснула гузік званка, назвалася, і ёй адразу адчынілі – чакалі.

Яна прайшла па цяністаму, абсажанаму апельсінавымі дрэвамі двару, і ўзьнялася на высокі ганак, упрыгожаны ільвамі і калёнамі, з шырокай пляцоўкай-верандай. Дзьверы перад ёй бязгучна раз'ехаліся, і, памарудзіўшы імгненьне, яна зрабіла крок у прахалодную цемру.

Вялікае лобі, як заўсёды, паўцёмнае, прахалоднае, быццам бы ня мела межаў – сьцены з'ядаў паўзмрок, які панаваў тут з-за густога ценю расьлінаў зімовага саду за процілеглым вакном. Гаспадарка ўзьнялася з канапы – лёгкая, як цень анёла, у нечым тонкім і бялюткім, паўпразрыстым, зьліваючымся зь яе белай, як малако, скурай. Яе чорныя валасы вольна ляжалі па плячах, і Карыну зьдзівіла іх дліна і гушчыня – да поясу, як чорны бліскучы плашч, покрыў, закрываючы вузкія плечы.

- Дзень добры, Карына! – ціха вымавіла яна. Яе голас быў гасьцінны і зьвінеў, як маленькія срэбныя бубеньчыкі.

- Праходзь, калі ласка. Мы можам зрабіць усё тут – на гэтым стале. Я нават і сьвечы прыгатавала. Ты ж любіш сьвечы? Яна падышла да яе, і правяла да канапы.

Яна была басанож: лёгкія аксамітныя тапачкі-балеткі ляжалі на падлозе - яна забылася апрануць іх. Яе стопы, маленькія, белыя, з малочна-пярлінавым лакам педыкюру, былі памерам ня болей за трыццаць шосты. Але ж сама яна была высокай – ростам з Карыну, якая ўзьнялася на абцасы з платфомай.

На ёй была апранутая лёгкая паўпразрыстая шыфонавая сукенка с завязкамі на таліі, зь мяккімі валанамі вакол шыі і на манжэтах, а таксама – унізе, з-пад якой быў бачны кароткі шаўкавісты топ, і маленькія шорцікі з такой жа тканіны.

- Мы падобна апрануліся, хоць і не дамаўляліся! – зьдзіўлена-задаволена вымавіла яна. – Якое ў цябе прыгожае кімано!

Карына адцягнула і паправіла палу. Чорны шоўк зь яркімі паўлінамі – купіла на кірмашы ў нейкай палатцы з адзеньнем у багемскім стыле.

- Да, спасибо! Мне тоже нравится! – вымавіла яна задаволена.

- Их продавала настоящая цыганка! Такая чёрная, страшная. Прямо как твой … ой, прости, не хотела тебя обидеть, - выбачылася яна.

- Нічога. Сядай сюды, калі ласка. А я запалю сьвечы. Хочаш кавы? – запытала яна яе. – Альбо – віна? У мяне ёсьць чырвонае – адкрытая бутэлька.

- А давай – вина! – вымавіла Карына, махнуўшы рукой. – Говорят, что карты не любят спиртное, только я не верю. Какая разница! Главное – связь с инфополем. И ещё – настройки. У меня есть настройка таро, настройка на архангелов, и на астральный мир. Поэтому информация всё равно пойдёт. А вино её только ускорит – отпустит сознание.

- Недавно я практиковала астральное путешествие, - вымавіла яна, адпіваючы з келіху.

Гаспадарка запаліла чорныя сьвечы – нізкія шырокія прамавугольнікі, і пакой напоўніў прыемны салодкі водар.

- Я принесла очень сильную колоду – «Золотое путешествие в астральный свет». Она работает с солнечными энергиями. Сейчас мы с тобой отправимся …

- Прабач, а можна, я прапаную табе выкарыстаць іньшую калоду? – раптам запытала Летыцыя.

- Другую? А какую? У тебя есть карты? – Карына сапраўды зацікавілася, і цяпер глядзела на яе, адкрыўшы рот.

- Ёсьць, - ціха вымавіла яна. - Толькі не ў мяне. Гэта калода Міхася. Ён падарыў мне яе, але ж я яе яшчэ не выкарыстоўвала. Ён сам работаў зь ёй некалі. Даўно. Ён ня часта дастае карты. Я бачыла толькі пару разоў. Я іх не кранаю – ён забараніў. Ды вось гэтую кранаць можна. Гэта клясычная калода – Райдер-Уэйт. Ты яе ведаеш.

- Конечно, знаю. Карына ўсьміхнулася.

- Ты знаешь, сейчас уже столько новой информации, что тарологи не работают с такими простыми колодами. Но если ты хочешь, я, конечно же, использую её. А потом мы проверим её по моим картам. Они подключены настройками к астралу, и информация по ним идёт очень точная, не сомневайся. Так будет ещё интереснее.

- Давай, сейчас мы проверим, какие вокруг нас находятся энергии? Я считаю твоё биополе, и, может, мы что-то в нём увидим – то, что требует коррекции. А потом поработаем с этим.

- Давай. Яна кіўнула.

- Ты ведаеш, мне часта сьняцца дрэнныя сны. Мяне турбуе мінулае. Я б жадала вылячыцца ад яго. Ачысьціцца, толькі ў мяне не атрымоўваецца. Я ня ведаю, як. І я не жадаю яго

турбаваць. Ён цяпер праходзіць праз свае выпрабаваньні, і яшчэ слабы. Яна задумалася. – Я адчуваю, што яму патрэбная мая падтрымка. Я так кахаю яго, Карына. Здаецца, я гатовая аддаць за яго жыцьцё! – раптам вымавіла яна, і замаўчала.

- Вот как? Ну, сейчас посмотрим. И на него, и на тебя, - хацела дадаць яна, але ж чамусьці стрымалася.

- Сейчас я дастану из колоды три карты, и мы всё увидим. Давай сюда своего Уэйта.

Летыцыя моўчкі працягнула ёй калоду – новую, з чорнымі, аксамітнымі на вобмацак рубашкамі з ледзь заўважным цісьненьнем. Абрэз калоды нагадваў старую кнігу – крыху жаўтаваты. Карты былі новымі, пругкімі, і прыемна лажыліся ў руку.

Яны ляглі ў далонь Карыны, быццам бы яе чакалі, і яна раптам адчула іх цяжар, і гарачыню. А яшчэ – холад. Нечакана ёй стала страшна.

- Хто ты? – запытала яна, і быццам бы не пазнала свой голас. Перамяшала калоду, зьняла, і палажыла на чорны паліраваны столік карту рубашкай наверх – прама на адлюстраваньне чорнага полымя, якое адбівалася у паверхні сталу.

Летыцыя прама глядзела на яе, і яе вусны быццам бы ўсьміхаліся. Яе тварык, мяккі, сьветлы, у абрамленьні доўгіх чорных валасоў, нібыта не належыў гэтаму сьвету.

- Почему она такая белая? Совсем на солнце не выходит? – запытала Карына самое сябе. – Странная какая-то, и всегда была странной. Дурочка. Что я тут делаю с ней? Деньги зарабатываю. И выполняю поручение, - выправила яна самое сябе.

- Ну, вот, сейчас посмотрим, какие вокруг тебя энергии, - вымавіла яна. – И на него посмотрим, - дадала яна пра сябе.

Працягнула руку, і перавярнула карту. Перад ёй на чорным стале ў бліскучым коле з полымя чорных сьвечаў ляжаў Д’ябал.

Яна ўзьдрыгнула. Неяк гэта было прадказальна, і - нечакана. Ва ўсіх яе раскладах карты лажыліся страката, так, што патрабавалі шмат талкаваньняў, вывучэньня кніг і форумаў. Што можа значыць дзясятка кубкаў з Калесьніцай і перавёрнутай васьмёркай кубкаў пры двойцы мячэй і двойцы жэзлаў? Нешта накшталт. Тут жа яна адразу палучыла адказ на сваё пытаньне – і такі, што па яе сьпіне пабег халодны пот.

- Слушай, подруга. Не знаю, как тебе и сказать. Только мужик твой – вот. Я, ты извини, про него спросила. Кто он? Кто рядом с тобой. И – видишь что. Ты его боишься? – раптам запытала яна. – Дьвол, вообще-то, означает страхи. Или ты просто чего-то боишься? Давай посмотрим дальше.

Ёй, і сапраўды, стала цікава.

- Я не баюся яго. Я яго кахаю.

- Давай дастанем яшчэ дзьве карты, - прапанавала яна. – Дай мне калоду. Яна працягнула руку, і Карына, як зачараваная, дала ёй чорныя карты рубашкамі наверх. Яна імгненьне трымала іх у руцэ, накрыўшы далоньню, а потым наўздагад выцягнула зь іх адну карту, і палыжала рубашкай наверх на стол. А потым дастала яшчэ, і яшчэ адну.

- Яны хочуць, каб я утварыла крыж, - ціха вымавіла яна. – Чорны крыж. Ты ведаеш, што гэта такое, Карына? Гэта – калі расклад вядзе Д'ябал. Які ёсьць наш сапраўдны Бог – уладар сусьвету. Я ведаю яго – ён гаворыць са мною. Ён кажа мне, што ён – Бог, і што ўсё вакол – гульня, і нічога не істотна. Акрамя нашага зь ім каханьня. Глядзі. Яна перавярнула карту зьлева і зьнізу ад першай. Перад ёй на чорнай паверхне сталу ляжала Жрыца. Яна кіўнула.

- Гэта – я. Я – Шхіна, і я стаю пры браме. Яна нахінула галаву. А гэта – тое, што адбудзецца. Яна перавярнула другую карту – справа. Перад зьдзіўленымі вачыма Карыны з'явіўся шкілет на кані – Сьмерць.

- Дарога, - патлумачыла Летыцыя. – Бо ж сьмерць – гэта толькі шлях. Шлях да яго. Калі мы пераадолеем свае страхі, ён

пераўтворыцца ў Бога.

- І яшчэ – апошняя карта. Малькут, выснова і пасланьне. Яна перавярнула карту ўнізе, у аснаваньні крыжу.

Перад імі ляжаў перавёрнуты Маг – павержаны. Увесь расклад выглядаў болей чым злавесна – з Д'яблам наверсе, Жрыцай і Сьмерцю па баках, нагадваючы і сапраўды нейкі д'ябальскі крыж, ці, дакладней – праклён.

- Прабач, Карына, але ж ты – ня вельмі ўдалы маг. Сьцеражыся. І ты гуляешся зь Д'яблам.

Яна прама глядзела на яе вялікімі сьветла-шэрымі вачыма. Яе вусны звычайна ружовыя, мяккія, нібыта запякліся крывёю.

- Я – не маг. Я – эзотерик. Карына рашуча пацягнула руку, каб зьмяшаць карты, але ж Летыцыя раптам перахапіла яе кісьць.

- Не чапай. Я сама. Яна акуратна сабрала расклад, і злажыла карты назад у калоду. Перамяшала, і паклала ў аксамітны чорны мяшочак, які ляжаў побач.

- Я ни с кем не играюсь. Таро – это наука. Связь с подсознанием. С информационным полем. Никакого дьявола нет. Как и Бога. Есть Абсолют. А это – все твои страхи. У тебя их и правда не мало. Страх смерти – он есть у каждого. И ещё ты не уверена в себе. Потому что Маг – перевёрнутый. Вот – смотри. Сейчас я дастану три карты, и мы увидим, так это, или не так.

Я подключусь к астралу … Яна ўзяла, і стала мяшаць сваю калоду – арханёлы на залатым полі ў аточаньні нейкіх дзіўных сімвалаў.

- Смотри.

Яна дастала адну за адной тры карты, і палажыла іх рубашкамі наверх на стол, на месца ранейшага крыжу.

- Настройка не даст картам соврать, и обеспечит точность. Это – гарантия, а не блуждания в астрале с закрытыми глазами, как

у тебя, подруга.

Рашуча працягнуўшы руку, яна перавярнула першую карту. Перад ёй ляжала дзясятка кубкаў.

- Вот, смотри, как хорошо! Это – праздник. Самая лучшая карта, какая только может быть. Давай посмотрим, что меня ждёт дальше? Яна перавярнула карту, і адкрыла дзявятку кубкаў.

- Я же говорю – праздник. А это у меня голова болит. Хехе. И мужчина какой-то. Теперь посмотрим, чем дело кончится.

Яна адкрыла апошную карту – Суд.

- Очищение! – горда вымавіла яна. – Я прозрею, и повышу свой уровень. Меня ждёт мощная трансформация.

- Дастань яшчэ адну, - раптам папрасіла Летыцыя. - Как паглядзець, што ляжыць у аснове. Цікава, якая трансфармацыя? І праз што?

- Конечно. Карына паціснула плячыма, і нечакана для самой сябе выцягнула з калоды карту, якую, як зачараваная, палажыла на стол перад сабой.

- Перавярні яе, - папрасіла Летыцыя. Карына падпарадкавалася, і ўскрыкнула ад нечаканасьці. Перад ёй ляжала карта – Д'ябла.

- Откуда Дьявол взялся в архангельской колоде? – запытала яна быццам бы самое сябе.

- Тут же одни ангелы. Архангелы. Небесные силы.

- Самаэль. Левая рука Бога, - патлумачыла Летыцыя.

- Прабач, у мяне закружылася галава, - вымавіла яна. – Я прынясу вады. Ты хочаш піць? Карына, як зачараваная, глядзела на яе.

- Неси, - вымавіла яна, машынальна зьмяшаўшы карты.

Летыцыя вярнулася з прыгожай бутэлькай, нагадваючай вінную,

і наліла ў стакан Perrier.

- Ты ведаеш, нічога ня бойся, толькі ты схадзі ў касьцёл, у царкву, і пагавары са сьвятаром. Спаведайся яму, і выкінь усе свае калоды. Табе ня трэба гэтым займацца, Карына. Гэта – блага. І гэта не для цябе. Яна дакранулася да ілбу рукой.

- А ты свои чего не выкинешь? Вот эту, чёрную? – пацікавілася яна.

- Я думаю, это всё из-за тебя. Из-за твоих энергий сумасшедших. Просто у тебя в голове – Дьявол.

- Не ў мяне. Д'ябал – вакол. Д'ябал стварыў Таро, каб мы атрымоўвалі веды. Ёсьць правілы. І ня кожны можа зазіраць туды – за завесу. Ён – можа. І я магу – праз яго. Гэта яго калода. Ён мне дазволіў. І цяпер ён гаварыў з табой. Ён кажа табе – праз мяне. Не рабі тое, што ты хочаш зрабіць. Я ня ведаю, што. Не рабі гэта. Яно прывядзе цябе да сьмерці. Ты не разумееш, не паважаеш… Бог ёсьць. І Ён ёсьць. Ён – мой айцец, Карына. Той, хто гаворыць з табой праз мяне. Мой муж – ён мой айцец. Я цяпер ведаю. Ведаю ўсё. Ён знайшоў мяне, і забраў. Князь, і ўладар гэтага сусьвету – сапраўдны яго Бог. Не арханёлы, не Элахім. Ён – мой каханы, які для мяне – сьвятло, а для вас – цень, для мяне – дзень, а для вас – ноч, для мяне – жыцьцё, а для вас – сьмерць. Для мяне – каханьне, а для вас – страх, бо вы ня ведаеце каханьня, і можаце толькі баяцца Яго. І таму ён для вас – Д'ябал. Страшная пякельная істота. Пагрозная, нясучая пакараньне. Для мяне ж ён – Бог, літасьцівы і мілуючы. Я – дзіця ў яго руках, галубка на яго грудзях. Я люблю яго так, што ты ня можаш і ўявіць.

- Любишь Дьявола? Живёшь с отцом? Так я поняла? Он что – твой отец? В смысле? Твой же папка свалил. Погоди… Как это, твой муж – это твой отец?

- Ён – мой айцец. Сапраўдны. Біялагічны. Я бачыла паперы. Але ж цяпер, Карына, гэта не істотна. Зрабі тое, што я табе раю. Калі ты ня зробіш, ты памрэш. Я бачыла гэта – бачыла тваю сьмерць. Раптам яна закрыла вочы рукамі.

- Як жахліва …, - ціха вымавіла яна.

- Слушай, ну ты и дура. Честное слово. Лечись. Тебе в больничку нужно – у тебя с головой проблемы. Всегда были. Кукушечка – куку! Закуковала. Нечего меня пугать. Я сама всё знаю. И расклад я видела – свой собственный. Никакой смерти там нет. А если бы и была, то это означает всего лишь трансформацию. И Самаэль – это архангел, а не Дьявол. Ничего страшного. Я про него почитаю. Заодно и познакомимся! Как это я его упустила? – задуменна вымавіла яна.

- Слушай, а он что, правда твой отец? – запытала яна зацікаўлена.

- Так.

- И ты с ним живёшь? И будешь продолжать жить?

Летыцыя ўзьнялася з канапы.

- Я яго кахаю, а ён – мяне. А гэта ўсё адкрылася потым. Я – яго дачка. Але ж гэта нічога не мяняе. Ён не сказаў мне, і ня скажа. Толькі я заўсёды гэта ведала. Ён да мяне ў снах прыходзіў. Я чакала яго ўсё жыцьцё. І цяпер мы разам.

- Да пабачэньня, Карына, - ціха вымавіла яна. – Спадзяюся, убачымся.

Яна выйшла, ці, дакладней, выляцела з лобі, праляцела праз дзьверы, і апынулася на вуліцы. Таксі ўжо чакала. Яна плюхнулася на задняе сядзеньне, схапіла тэлефон, і набрала даўно вабячы яе нумар.

- Милош? Здравствуйте. Да, это Карина. Та самая. Ну что вы, спасибо. Не самая красивая на свете. Просто это вы так меня видите. В ваших глазах …. Да, даааа… у меня есть информация для вас. Я хотела бы с вами встретиться … сегодня. Знаете, я сняла квартиру. Да. Давайте вечером. Поздно? Ничего страшного. Я вас жду.

Яна назвала адрас, і адкінулася на скураное сядзеньне, задаволена ўздыхнуўшы.

- Этот вечер будет незабываемым, - пообещала она самой себе.

Глава 17: Лялька

Карына сышла, яна ўбрала за ёй – вымыла келіх і чашку з-пад кавы. Працёрла сурвэткай канапу і стол, паправіла сьвечы. Яны прыемна гарэлі, і тонкі шызы дым таньчыў над імі, мяшаючыся з пахам, які струменіўся вакол. Водар удавага дрэва, кветак і дыму паступова запаўняў лобі, і на яе душы станавілася ціха і спакойна. Сышлі некуды ўсе хваляваньні, усе благія думкі. Цяпер яна ўсё ведала, і ад гэтага ёй было радасна.

Апошнія дні ён хадзіў сам ня свой. Нічога ёй не казаў, выглядаў задуменным, на яго ілбу паміж чорнымі прамымі бровамі часта з'яўлялася рысачка. Яна кранала яе вуснамі, жадаючы разгладзіць, ён абдымаў яе, прыціскаў да сябе, і нічога не казаў. Расклад зусім не ўразіў яе. Карты заўсёды казалі тое, што казалі – прама. Навошта ім хлусіць? І цяпер, яна адчувала, што тое, што стаяла па-за картамі, было раз'юшаным. Ён быў раз'юшаным, бо ніколі не прабачаў непавагі. Прабачыць мог толькі яе – праз яе найвялікшае да яго каханьне. Бо ж яна была яго дзіця. Цяпер яна разумела гэта.

- Айцец, - ціха вымавіла яна. – Я кахаю цябе. Каханы мой. Яна палажыла руку на грудзі. Яе сэрца мелка білася. Яна яшчэ пачытала крыху, а потым задрамала. Прачнулася ўжо позна. Сьвечы дагарэлі, і вакол стаяла цемра. Але ж яго яшчэ не было. Раптам ёй стала самотна ў гэтым вялікім чужым доме, які так нядаўна стаў для яе сваім. Яго не было, і безь яго ёй стала страшна. Быццам бы нехта набліжаўся да яе, нешта пагрознае хадзіла там, за сьценамі. Нейкая небясьпека, якой яна ня ведала назвы. Яна ўзьняла рукі, і пачала маліцца.

- Любы мой, каханы! Пачуй мяне! Прыйдзі да мяне, і захіні мяне сваёй моцай. Жыцьцё маё, адзіны мой, не пакінь мяне ў цемры, там, дзе няма сьвятла. Пралей сьвет твой у цемру, каб вочы мае ўбачылі цябе. Дакраніся да мяне пацалункам сваіх вуснаў, хай яны дайдуць да самага майго сэрца, і абудзяць яго ад сну.

З гэтымі яе словамі яна пачула, як дзьверы лобі расчыніліся, і ў пакой вайшоў нехта, каго яна ня бачыла ў цемры. Высокі, мяркуючы па сілуэту, шырокаплечы. Імгненьне яна глядзела на яго, быццам бы не пазнавала.

- Каханы, - ціха запытала яна, адчуваючы, што голас ў яе прапаў, і вусны проста шэпчуць, і гук зь іх, задушаны, падае ў цемру ля самых яе ног.

- Трасца якая. А што сьвятла няма? – пачуўся знаймы голас. – Канцавік здох?

Аўтаматычная сістэма распазнаваньня нібыта прачнулася, і лобі заліла сьвятлом. Яна заплюшчыла вочы, а калі расплюшчыла, ён стаяў перад ёй і зьдзіўлена на яе глядзеў.

- А ты што робіш адна, у цемры, анёлак мой? – запытаў ён яе. – Глухая ноч на двары.

- Я паснула, - ціха вымавіла яна. – Чытала, а потым нібыта адключылася. Быццам бы сьвятло выключылі.

- Так гэта ты начаравала, каб я тут галаву ў цемры зламаў? Хацела мяне напалохаць. Усьміхаючыся, ён апусьціўся перад ёй на калені.

- Што ты кажаш? Як ты можаш нават такое падумаць? Яна абняла яго.

- Дзе быў? – запытала.

- Дзе быў, там мяне ўжо няма. Галоўнае, што я тут, з табою. Ён глядзеў на яе хітрымі хлапечымі вачыма.

Яна пагладзіла яго валасы, правяла рукой па твары. Ён палажыў галаву ёй на калені, абняўшы яе за сьцёгны. Прыціснуўся да яе ўлоньня тварам, убіраючы яе пах.

- Я сумаваў па цябе, - ціха вымавіў ён.

Яна пагладзіла яго валасы.

- Хачу цябе. Ён глянуў на яе.

Пасьля здымак прайшло ўжо некалькі тыдняў. Раны зажывалі марудна, і прыйшлося налажыць некалькі швоў. Яго далоні толькі нядаўна зацягнуліся. Яна ўзьняла яго руку, і прыціснула да вуснаў. Потым узьняла, і пацалавала другую.

Ён дакрануўся да яе вуснаў пальцамі. Яе тварык, чысты і прыгожы, глядзеў на яго сур'ёзнымі вачыма.

- Цябе доўга не было, - нягромка вымавіла яна.

- Наведваў Джаваньні, абмяркоўвалі справы. Засядзеліся.

- Ізноў. Яна ўсьміхнулася. Разьвязала гальштук, разшпіліла яму ворат кашулі.

- Ты сёньня – афіцыйна.

- Думаў, адбудзецца яшчэ адна сустрэча. Але ж яе перанесьлі. Так і адхадзіў у гальштуку, як дурань, цэлы дзень. Як добра безь яго! Ён павёў галавой. Яго рукі узьнялі яе сукенку.

- А што там такое, унізе? – запытаў ён. – Навошта гэта?

- Сама ня ведаю. Яна ўсьміхнулася.

- Пайшлі ў пакой, любая, - ціха вымавіў ён.

Яны ўзьняліся па лесьвіцы. Яго рука ляжала у яе на сьцёгнах, гладзіла іх, дакранаючыся ніжэй, праз тонкую тканіну яна адчувала яе цяплыню.

Ён адчыніў перад ёй дзьверы, і яны ўвайшлі ў пакой. У цемры яго рукі ахапілі яе, яго вусны прагна пакрывалі пацалункамі яе цела. Ён быў гарачы, палкі, такі ж, якім быў заўсёды. Але ж нешта зьмянілася ў ім – адчувала яна. Яго дакрананьні нібыта сталі яшчэ больш пяшчотнымі, і было ў іх нешта, што б яна вызначыла, як сум, ці жаль разьвітаньня, ці нейкі схаваны боль, пранізьлівасьць, якую ён ня мог ад яе схаваць. Яна яго так добра ведала, што ужо нават па яго подыху, па дакрананьню яго вуснаў магла вызначыць пра яго ўсё – і як прайшоў дзень, ці

быў ён у настроі, ці клапаціла яго нешта.

Ён распрануў яе, а яна – яго. Яны апусьціліся на ложак, трымаючы адзін аднаго ў абдымках.

- Каханы мой, цябе нешта турбуе? – ціха запытала яна.

- Нічога, любая. Ён прыціснуў яе да сябе, апусьціўся, і яна лягла яму на грудзі.

- Любы мой. Калі я прыбірала, з твайго кішэню выпала нешта. Я заўважыла канверт на падлозе. Я адкрыла яго – можа, я не павінна была гэта рабіць. Але ж так атрымалася. Я ня ведала, што гэта. Можа, нейкі рахунак, ці нешта яшчэ. Адрас быў напячатаны ўверсе – афіцыйны. Я прачытала. Я ўсё ведаю. Праз цемру яе вочы глядзелі на яго.

– Я ведаю, хто ты. Ты – мой айцец. Яе рукі гладзілі яго, абдымаючы. Ён крэпка прыціскаў яе да сябе.

- Твая маці была правая. Яна не схлусіла. І яна – не вар'ятка. Так адбылося ў мінулым. Ён глядзеў на яе прама, не адводзячы позірку. Яго рукі, нібыта жалезныя, крэпка трымалі яе аголенае цела.

- Калі ты зараз праклянеш мяне, я прыму. Калі ты скажаш, што нічога ня будзе, то я адпушчу цябе. Але калі ты захочаш сысьці, я цябе не адпушчу. Ты застанешся тут. Я не змагу жыць без цябе. Айцец, муж, ці ўсё адразу, я ўжо ня ведаю – хто я, толькі адно ведаю: што я цябе кахаю. Кахаю як жанчыну, і нішто гэтага ня зьменіць. Бо каханьне душаў мацнейшае за каханьне целаў, і за ўсе законы і запаветы гэтага сьвету. Для мяне няма сьвету іншага, чым той, дзе мы з табой можам быць разам. Я не згвалчу цябе, не прымушу. Але ж кахаць цябе ты мне забараніць ня зможаш. Каханая мая. Ён узьняў яе руку, і прыціснуў да вуснаў. Яго губы па чарзе ўбіралі яе пальцы.

- Любы мой, - ціха вымавіла яна. – Нічога не зьмянілася, акрамя таго, што цяпер я кахаю цябе ўдвая болей. Кахаю, як айца, і кахаю, як мужа. І яшчэ я кахаю цябе, як Бога, бо ты – усё для мяне, і нічога і нікога няма па-за тваімі межамі. Яна

дакранулася да яго твару, і прыціснулася да яго вуснаў, адчуваючы іх знаёмы, любы ёй смак - водар каньяку, смак табачнага дыму, смак яго скуры. Яго язык пранік ёй глыбока ў рот, рукі ахоплівалі яе моцным колам.

- Я баяўся, што ты адштурхнеш мяне, - ціха вымавіў ён. – Але ж я не вінаваты, што так адбылося. Так вырашыў за нас Бог. Гэта ён зьвёў нас разам, бо на тое была яго воля. Бог гуляе па сваіх правілах, якія гэтаму сьвету здаюцца блюзьнерствам, каханая. Цяпер мы с табой разам – супраціў усіх. Толькі ня бойся, прашу цябе. Я захіну цябе, і закрыю цябе сабою. Абяцаю, што ніхто і ніколі не зьняважыць цябе, маё ж каханьне да цябе застанецца такім жа, як і было – бясконцым.

Яго вусны прагна ўбіралі яе вусны, рукі гладзілі яе цела, пранікаючы ў яе глыбока, усюды.

- Ніколі і не адной жанчыны я не жадаў так, як жадаю цябе. Цяпер я разумею, чаму. Таму што ты – плоць ад маёй плоці, і кроў ад маёй крыві. Ты – гэта я. Я і сапраўды стварыў цябе, любая. Самае дасканалае маё стварэньне на сьвеце. Самае прыгожае з усіх, што толькі могуць убачыць чалавечыя вочы, уявіць чалавечы розум.

- Лялечка мая. Дачушачка. Ён апусьціў галаву ёй на грудзі, убіраючы вуснамі яе саскі. Яна ціха стагнала, адкінуўшыся, пакуль ён апускаўся ніжэй, пакрываючы пацалункамі яе цела. Узьняўся над ёй, і яна ўбачыла яго чэлес, выступаючы з цёмных валасоў унізе яго жывату. Яна закрыла вочы, ён нахінуўся, і апусьціўся на яе. Яна адчула, як у яе ўваходзіць яго плоць. Яна жадала яго – даўно. Здаецца, ўсё жыцьцё.

- Любая мая, каханая. Дзіця маё. Дачушка мая. Якое шчасьце, што я цябе знайшоў, вымавіў ён. Яго плоць пасунулася далей, шырока раскрываючы яе, так, што яна ўскрыкнула, і ён закрыў яе вусны губамі.

- Як табе – трахацца са сваім айцом, каханая? Трахнуць цябе? Адымець цябе па поўнай? – горача прашаптаў ён ёй, спыняючыся.

- Трахні мяне, - прашаптала яна. – Любы. Я – блудніца і шлюха. Я хачу цябе. Хачу, каб мяне трахнуў родны айцец. І гэта мне яшчэ больш салодка. Адчуваць твой чэлес у сабе, як ён рухаецца, як рассоўвае маё цела, і які ён цьвёрды, як глыбока ўваходзіць у мяне …

- Табе нравіцца адчуваць мой х…? – запытаў ён яе. – Скажы: “Мне нравіцца адчуваць твой х...”.

- Мне нравіцца адчуваць твой х.., - прашаптала яна ледзь чутна.

- Грамчэй, - загадаў ён.

- Мне нравіцца твой х…, - вымавіла яна, і ён закрыў яе рот пацалункам. Ён рухаўся у ёй, вар’яцеючы ад яе цела, ад яе вільготнай похвы, ад таго, што вымушаў яе казаць брудныя словы, і яна слухалася яго, як дзіця, ад таго, што яна была яго дачкой, яго крывёю, і ён трахае яе, даводзіць яе да вяршыні асалоды, выклікаючы салодкія сьлёзы, да болю, да крыку, трахае яе ўсюды, так, як нават і шлюх ня трахаюць, вымушае яе задавольваць яго ртом, доўга, пакуль яна не пачынае плакаць, а потым трахае яе – ззаду і сьпераду, і збоку, як пажадае, і што яго вусны – усюды ў ёй і на ёй, што няма ніякіх забаронных для яго месцаў на яе целе, як і на яго – для яе, і што яна такая тонкая, амаль празрыстая, як сонечны праменьчык, і такая чыстая, як крынічка, як анёлак, і лёгкая, як дакрананьне ветрыка, і прыгожая, як сон.

- Хачу, каб ты ўзяла мой х.. у рот. Хачу коньчыць табе туды. А потым цалаваць цябе, - прашаптаў ён, - ты ж шлюха, дачушка мая? Ты ж зробіш гэта для мяне? Возьмеш у рот мой х...? Яна ўзьнялася, і села. Ён стаў перад ёй, узьняў чэлес, і яна пачала аблізваць яго муды і сьцёгны, пакуль ён дапамагаў сабе рукой. Нарэшце ён адкінуў яе галаву, і ўлажыў ёй галоўку у рот, працягваючы задавольваць сябе, і адразу выліўся ў яе раскрытыя вусны, а потым нахінуўся, і прыпаў да іх, глыбока цалуючы. Яго язык пранік ёй глыбока ў рот, яго сьперма цякла па яе твару, яна стагнала і ўздрыгвала, убіраючы яго ў сабе.

- Палашчы сябе. Хачу бачыць, як ты сябе кранаеш, - вымавіў ён, і сеў перад ёй. Яна рассунула сьцёгны, і пачала гладзіць сябе

рукой, адчуваючы, як вільгаць цячэ між яе пальцаў. Ён глядзеў на яе неадрыўна, уваходзячы ў яе пальцамі, раскрываючы яе похву, а потым яго рука ўвайшла ёй праміж ягадзіц. Яна выгнулася, і застагнала, адчуваючы, як яе працінаюць сутаргі. Яго чэлес ізноў стаяў, уздрыгваючы, як тоўстая доўгая зьмяя таўшчынёй зь яе запясьце. Яна пасунулася яму насустрач, і ў момант яе кульмінацыі ён увайшоў у яе, глыбока, так, што яна закрычэла, пацягнуў яе на сябе, яна ахапіла яго нагамі, адчуваючы, як глыбока ў ёй біецца яго плоць. Яе трэсла ад асалоды, і яна амаль згубіла прытомнасьць. Ён выліўся ў яе, і цяжка ўпаў побач.

Ахапіў яе рукамі, прыцягнуў да сябе, і паснуў.

А раніцой ён убачыў гэта.

Паўстаў рана. Раней за яе, як заўсёды. Устаў, адпіў Perrier – у горле сохла. Яна ляжала побач і ціха дыхала – нявінная, як галубка. На яе шчацэ яшчэ былі сьляды яго семені. Ён пагладзіў яе валасы, узьняўся, і, як быў, голы, выйшаў на балкон. Адтуль яго ніхто ня бачыў з-за дрэваў, а ён, наадварот, бачыў усё. Запаліў цыгарэту, і з асалодай зацягнуўся. Узьняў вочы.

Прама перад яго позіркам, на пагорку, цераз дарогу за домам, стаяў вялікі крыж – груба скалочаны з дзьвух дасок. А на крыжы вісела нешта, што ён ледзь мог абазначыць як цела. Белая кудлатая галава з пасмамі доўгіх валасоў, якія яшчэ мелі рэшткі завіўкі, зьвесілася на грудзі. Ніжэй жа грудзей нічога не было. Дакладней, быў шкілет – чыста абадраны, зь якога акуратна зьнялі ўсё мяса. Рэбры, сьцёгны, ногі, рукі – усё было голым. Нават пабліскавала ў ранішнім сьвятле.

- Добрая работа, - падумаў ён, апусьціўшы руку. Попел упаў яму на сьцягно, і ён чартыхнуўся, і прыйшоў у сябе.

- Блядзь. Чорт … Толькі б яна ня ўбачыла гэтае пякельнае расьпяцьце, якое так нахабна вычваралася, утаропіўшыся ў самыя вокны.

Здаецца, ён пазнаў жанчыну на ім – яна тут была. Пазнаў па белых кучаравых валасах. Праводзіла ёй нейкі сеанс

псіхалааналізу. Яна яшчэ тады плакала, і ён ледзь мог яе суцешыць.

Раптам сьпіной ён адчуў нешта. Як яна падышла нячутна. Яе рука лягла яму на плячо.

- Не глядзі, - амаль выкрыкнуў ён, паварочваючыся да яе, і прыціскаючы яе да сябе.

- На што, каханы? А што там за анучкі на слупе? Адкуль гэта? Паставілі за нач… навошта? Яна глядзела на яго – зьдзіўлена, аднак ня дужа зацікаўлена.

- Гэта дурні, каханая. Яны так … варон пугаюць. Пудзіла зрабілі. Я скажу ім, каб убралі. Дужа яно натуральнае, страшное. Гэта такі мясцовы абычай – робяць з усялякай трэбухі і костак пудзіла, а потым вароны на яго зьлятаюцца, і апельсіны не клююць. Я зараз скажу, каб зьнялі. Пайшлі адсюль. Ён павярнуў яе, і плотна зачыніў дзьверы. Нават шторы задзёрнуў.

Набраў нумар, і загадаў: “Начальніка аховы сюды”. Праз хвіліну высокі, смуглы, смурны чалавек стаяў перад ім у калідоры.

Ён выйшаў да яго, як быў, забыў нават адзецца.

- Што за крыж за вакном? – запытаў ён коратка.

- Ня ведаю, сіньёре. У вечары яшчэ не было. Нейкая … лялька … Не разумею, што гэта і адкуль.

- Спілі. Толькі паліцыю ня кліч. Пакінь на месцы. Накрый плёнкай – чорнай. І вартуй. Я хутка буду.

Ён вярнуўся ў пакой.

- Дрэнныя справы, любая, - ціха вымавіў ён. – Не хацеў табе казаць, толькі гэта, мілая, ня лялька. Гэта твая знаёмая. Памятаеш, прыходзіла?

- Карына? – яна з жахам глянула на яго.

- Я ведала, каханы, - прашаптала яна. – Ведала, што так

адбудзецца… Яна была тут учора. Карты ёй сказалі, я яе папярэдзіла, але ж яна не паслухалася. Ён абняў яе, і яна ахапіла яго за шыю.

Глава 18: Яна

Яна такая прыгожая, што яму глядзець на яе балюча. Мяккі позірк шэрых вачэй, прывабная задуменная вусьмешка. Чыстая белая скура, гладкія шаўкавістыя валасы, па якіх праводзіць яго вялікая рука. Неяк так дзіўна адбылося, што дзьве недасканаласьці могуць супасьць, і стварыць дасканаласьць - такую, якой зьяўляецца яна. Ён глядзіць ёй у вочы сваімі цёмнымі вачыма, быццам бы зазіраючы ў вечаровае неба, зацягнутае мяккімі аблокамі - марамі. Праводзіць рукой па яе шчацэ, назіраючы, як яе вусьмешка ціха гасьне, калі ёй на зьмену прыходзіць жарсьць. Яе вусны прыадчыняюцца, крышачку, каб увабраць дастаткова паветра, і ён марудзіць перад тым, як нахінуцца да іх, асьцярожна закрываючы іх сваімі.

Яна зьдзіўлена глядзіць на яго, не разумеючы, як адказваць на яго жарсьць - яна замірае і ўздрыгвае, пакуль ён лашчыць яе валасы, кранае тонкую белую скуру доўгай шыі, праводзіць пальцамі па грудзях, спыняючыся ля саскоў, закрытых шчыльнай тканінай.

- Я хачу ўзяць цябе, як жанчыну, - шэпча ён, падпарадкоўваючы сабе яе цела, якое абмякае і скараецца яму, становячыся пакорлівай глінай у яго руках. Ён лепіць зь яе сваю жарсьць, агаляючы яе, вызваляючы яе плечы і грудзі, дакранаючыся да іх вуснамі. Яшчэ не пяройдзена мяжа, за якой іх чакае адвечный праклён, але ж яны ўжо абодзьва занеслі над ёй нагу. Ён падхоплівае яе на рукі, і сам робіць шаг туды - ў незваротнасьць, калі яго вусны ўпіваюцца ў яе цела, падаўляючы слабы супраціў, заглушаючы губамі ўскрык, за якім яе дзявоцкасьць застаецца ў мінулым. Яго плоць груба ўваходзіць у яе, і ён пачынае рухацца - так, як яно бывае заўсёды ў момант жарсьці, калі яго задавальненьне цяпер самае істотнае, бо яму трэба выліцца ў яе - ня важна, загіне яна, ці нават увесь сусьвет.

Ён - яе айцец, а яна - яго жонка. Лот, ап'янелы безь віна,

захоплены ў палон яе прыгажосьцю, стаўшы яе рабом і вар'ятам, які жадае толькі аднаго - захаваць яе для самога сябе, каб заўсёды мець магчымасьць уваходзіць у яе, калі пажадае.

- Джаваньні - гэта Летыцыя, мая дачка, чыстая і сумленная, і я як айцец магу гарантаваць яе цноту, бо акрамя мяне ў яе ніхто не ўваходзіў.

Ён усьміхаецца, залажыўшы рукі за галаву.

Яго фантазія проста ня ведае межаў, і дзе яна толькі не блукала, памяшчаючы яе ў розныя вобразы, часы, эпохі, бо ж яна - такая ж адвечная, як і ён, і няма межаў іх каханьню, якое ўбірае ў сябе ўсю гісторыю, і пра- і пост-гісторыю таксама.

- Згодна адной легендзе, міласэрная дачка выратавала свайго старога айца ў вязьніцы малаком са сваіх грудзей. Ты б зрабіла такое для мяне? - запытвае ён, пазіраючы ёй у вочы.

- Канешне, - шэпча яна. - Я б усё зрабіла для тябе, каханы.

Ён вызваляе яе грудзі, праводзіць пальцамі па маленькаму саску дзявочай грудзі, які робіцца цьвёрдым і пругкім, і прынікае да яго вуснамі, адцягваючы малочную скуру. Яна стогне, ня ў сілах адштурхнуць яго, закрываючы ад асалоды вочы, і яе рукі, слабыя і бязвольныя, мякка лажацца яму на плечы.

Ён цалуе яе грудзі і ізноў убірае яе сасок, краначы яго языком, націскае на яго і адцягвае, вымушаючы яе ўскрыкваць ад болю і жарсьці.

- Хачу цябе. Трахнуць цябе хачу. Заліць цябе ўсю. Ён шэпча ёй нешта бруднае, блюзьнерскае, катуючы і чаруючы яе сваімі словамі. Яна ляжыць пад ім, як тонкае расьпяцьце, пакуль ён рухае на ёй сьцёгнамі, прыціскаючыся густымі чорнымі валасамі ўнізе да яе гладкага белага ўлоньня. Яе похва расьцягваецца пад яго чэлесам і яна стогне і ўскрыквае. Ён узьнімае яе, і ставіць задам перад сабой, каб бачыць яе чырвона-ружовые складкі, нагадваючыя створкі ракавіны, да якіх ён прыціскаецца вуснамі, упітвачы іх пах. Па ім цячэ

празрысты густы сок - вільгаць з разрэзанага плода. Ён рассоўвае галоўкай мяккую плоць, якая ахоплівае яго шчыльна, нібыта ўпіваючыся, зацягваючы яго ў сбе, штурхае яе, працісквaецца ў яе далей, трымаючы яе мяккія сьцёгны, белыя, як мармур, уяўляючы, што перад ім ажыла Дыяна, і ён, Зеўс, валодае ёй, сваёй цнатлівай дачкой, якая толькі яму гатовая саступіць, адчыніўшы гэты дзівосны грот.

Ён рухаецца як апантаны, і выліваецца, амаль поўнасьцю выцягнуўшы зь яе галоўку, каб бачыць, як па яе губах і сьцёгнах бяжыць яго семя, а потым моцна уцісквае яго, штурхае наперад, і працягвае вылівацца ў яе ўжо там, у цемры, прыціскаючыся да яе сьцёгнаў мудамі.

Яна і сама - цемра для яго, загадкавая і нямілaсэрная, якая патрабуе ад яго ўсё болей і болей, жарсьці, адданасьці, вар'яцтваў.

Як ён ня меў яе, што ён толькі не рабіў, але ж заўсёды ёсьць нешта большае, што кідае туды, далёка, у кружачыя галаву бездані, ад якіх захоплівае дух, і заходзіцца сэрца.

Ён і сапраўды жадае расчыніць яе, як ракавіну, вывярнуць знутры вонкі, зрабіць яе гераіняй сваіх самых вар'яцкіх фільмаў, утварыць зь ёй усе магчымыя здзекі і гвалт і прынесьці ёй немагчымыя ўшанаваньні. Так гуляе айцец з Сафіяй, ад якой п'янее, як ад віна, і ня можа спатоліць сваю бясконцую смагу, бо сам праклятy бясконцасьцю. Ён выліваецца і выліваецца, і яго асалода ўсё расьце, закручваючыся ў такія дзікунскія віры, перад якімі і архонты, і эоны падаюць у жаху.

Яны ўбралі цела - проста слажылі яго у мех, і выкінулі ў рашчыліну ў скалах. Паліцыю не выклікалі - яшчэ чаго не хапала. Шукаць яе ніхто ня будзе - родных і блізкіх у яе тут няма, а што там на радзіме - мала каго цікавіла. Зьнікла і зьнікла - сашлялася, туды ёй і дарога.

Джаваньні прыехаў, паглядзеў на цела, і перахрысьціўся - упершыню, як ён яго ведаў.

- Што ж гэта за пачварына зрабіла з чалавекам такое? - запытаў

ён.

- Ня ведаю, але здагадваюся. Той, аб кім я табе казаў. Мілаш пакінуў для мяне свой знак. А гэта значыць, што ён сапраўды існуе, і ён цкуе за мной. Цяпер ён знайшоў мяне, і не пакіне … пакуль ня зробіць мяне вар'ятам, чаго ён так прагна намагаецца. Я казаў табе, што ніхто ня можа так катаваць, як ён. Ён – сапраўдны майстар усяго, што датычыцца пакутаў. Пакінуў гэтую ляльку, і зьнік. Нічога – ні слова, ні ніякіх умоваў. Вось і думай – як цяпер жыць. Якая яшчэ пошасьць з'явіцца, і зь якога боку. І як ты думаеш, да каго ён падбіраецца? Хто яго сапраўды цікавіць? Здагадайся.

- Яна. Джаваньні глядзеў на яго халоднымі, нічога не выражаючымі вачыма.

- Так. Ён дастаў цыгарэту. Закурыў, і даў прыкурыць Джаваньні. Хвіліну яны абодьзва маўчалі.

- Што я магу зрабіць для цябе? – нягромка запытаў Джаваньні.

- Схаваць яе? Але ж ты не дазволіш, - памарудзіўшы, вымавіў ён. – Ты ня зможаш разлучыцца зь ёй. Я цябе ведаю.

- Праўду кажаш. Ён выдахнуў густы белы дым.

- Я ніколі і нікому не аддам яе. Ніхто не абароніць яе лепш, чым гэта змагу зрабіць я. Усё ж я ўдзячны табе. Ён замаўчаў.

- Тады я зраблю найменьшае, што магу – падвою ахову вілы. Прама зараз мае людзі праверяць усё – усе хады і выхады. Кожны камень перавернуць, заглянуць у кожную шчыліну. Толькі б яна была ў бясьпецы. Раптам ён спыніўся, быццам бы сказаў лішняе.

Ён нічога не адказаў яму, толькі кіўнуў.

- Дзякуй. Ня ведаю, што б я без цябе рабіў. Цябе мне сапраўды Бог паслаў.

- Бог ці Д'ябал, ня істотна. Галоўнае, што я тут. І зраблю ўсё магчымае і немагчымае. Джаваньні дакурыў, і страсянуў попел

на дарогу.

- Я пайшоў, Мігеле. Дам загад людзям, хай праверацъ тэрыторыю. Дасканала – усё, забор, вароты, усе хады і выхады, дом, сад – усё вакол. Яны паціснулі адно аднаму руку, і разышліся.

Ён і сапраўды ня ведаў, што будзе рабіць далей. Адчуваў сябе ў аблозе. Пры думках аб тым, што яна можа апынуцца ў руках вар'ята, яго заліваў халодны пот. І яшчэ адна думка непакоіла яго. У той вечар у яго памяці быў правал. Такое калі-некалі здаралася зь ім – сказваліся гады вайны. Неяк міна выбухнула збоч ад яго – ён ацалеў, аднак, падобна, атрымаў нешта накшталт кантузіі. Тады, калі яна запытала, дзе ён быў, ён і сапраўды ня памятаваў. Пасьля Джузеппе ён заехаў у нейкі бар, здаецца, сядзеў, слухаў музыку. Думаў. А потым проста прагуляўся па начной Пізе – без усялякае мэты ішоў па вуліцах. Апомніўся толькі недзе на шляху вон з цэнтру, пазваніў кіроўцы, і абазначыў напрамак, дзе яго забраць. Той пад'ехаў, і забраў яго, нічога не запытваючы. Трэба было пацікавіцца ў Джаваньні, у сколькі ён пакінуў яго. Тады было яшчэ зусім сьветла – амаль дзень. А вярнуўся ён дамоў ужо далёка за паўноч. Гэтая дзяўчына – лялька - зусім ня йшла ў яго з галавы.

Здаецца, ён недзе яе яшчэ сустракаў. Можа, у якім бары. Ён бачыў яе – яна сядзіць насупраць. Ды мала лі падобных жанчынаў вакол? Асабліва такіх? З гэтымі накладнымі валасамі, надутымі вуснамі, штучнымі вейкамі і тонкімі абрэзанымі насамі яны ўсе падобныя, сапраўдны – як нейкія пякельныя куклы. Зьдзекі над жанчынамі, а не жанчыны. Чаму ён так ня любіць гэтых сінтэтычных прыгажунь? Ды ня проста не любіць – яны палохаюць. Быццам бы лялькі з вар'яцкага хорарру, якія з'яўляюцца, як паслугачы д'ябла.

Ён усьміхнуўся. Ну і фантазія. Гэта, пэўна, нервы расшаліліся. Ён і так шмат на сябе ўзяў – фільм, кніга, зьдзелкі гэтыя. Пераезд. І тое, аб чым ён не жадаў успамінаць – забойства. Забіў кілера, якога нанялі забіць яго. Усяго дзялоў. Аднак на душы было прыкра. Марк быў ня проста кілерам. Калісьці ён быў яго сябрам. І ад гэтага яму было прыкра ўдвая. Але ж калі б ён не забіў яго, той бы забіў і яго, і яе. Сьвет бязьлітасны, і

гуляе па жорсткіх законах. Ці – ты, ці – цябе.

- Ладна, што тут думаць, - суцешыў ён сам сябе. – Віла добра ахоўваецца, і яна не пакіне яе межаў безь яго. Калі захоча прагуляцца, паедзе зь ім да Джаваньні, ці куды яшчэ. Ня можа ж яна і сапраўды сядзець у заточаньні.

- Толькі ёй нічога казаць ня трэба, - вырашыў ён. Навошта яе палохаць.

– А можа, куды з'ехаць? – падумаў. – І сапраўды – у Марокка. Ці некуды ў Эміраты, альбо – у Егіпет. Згубіцца недзе ў бяскрайніх пустэльнях зямнога шарыку. Дом зьняць – ціхі, спакойны, у пясках. І што далей? Жыць бязмэтна? Так ён ня мог. Хаця – чаму бязмэтна? Будзе працаваць, пісаць. Дапіша свайго Шымона, і, можа, нешта яшчэ. Саставіць нейкія навуковыя творы. Будзе працаваць над кнігамі. А грошаў у яго хапае. Пасрэднікам ён можа быць і ў Эміратах. Толькі нешта трымала яго тут, не пускала. Быццам бы нейкі голас шаптаў – пачакай, справы яшчэ ня скончаныя. Яны толькі пачынаюцца. Гэтая віла быццам бы трымала яго – уладна, быццам бы яму і належыла тут быць разам зь ёй. Нібыта ён прыбыў у канечны пункт свайго падарожжа, і болей з гэтай вілы шляхоў нікуды яму няма. Марыць – можна, але ж сапраўды прастора па-за межамі вілы не існуе. Няма ні Марокка, ні Эміратаў, ні Егіпту. І пустыні няма. І краіны, зь якой ён з'ехаў, таксама болей няма. Ёсьць толькі гэтая віла, і ён у ёй. І яна. Італія прочна трымала яго. Вось і гэты, Мілаш, прыцягнуўся сюды. Пэўна, і яго лёс завязаны вакол гэтай вілы. Вакол гэтага горада. Ён пакачаў галавой, і накіраваўся ўнутр дому. Усё ж, раніца толькі пачалася. Не было яшчэ і дзесяці гадзінаў – цэлы дзень наперадзе.

Дзень дома – удзеліць ёй час. Ён так даўно ня быў цэлы дзень разам зь ёй. Не гаварыў, не чытаў ёй кнігі, не глядзеў разам фільмы. Не рассказваў гісторыі.

Хуткім крокам ён узышоў на ступенькі тэрасы, увайшоў у лобі. Яна гатавала нешта на кухні – Марыся выпрасіла адпачынак на тыдзень. Нейкія там у яе былі справы – ён не запытваў. Хочаш ісьці – ідзі. Можа, хахаль нейкі з'явіўся. Нешта яна якаясьці загадкавая ходзіць апошні час. І вачыма на яго не страляе,

трымае сябе на адлегласьці. Так, насамрэч, і лепей. Бо ж яна ўжо сапраўды пачала яго злаваць сваім нахабствам. Цяпер жа ў доме ціха, спакойна. На кухні ўсё прыгатавана так, як ён любіць – каханай жанчынай, а не нанятай.

Ён абняў яе за плечы.

- Як ты, красуня мая?

- Усё добра, каханы, - вымавіла яна, цалуючы яго.

- Што ты тут прыгатавала? Есьці хочацца. З раніцы толькі вады папіў. Ён зь цікавасьцю аглядзеўся вакол.

- Лазаньню з грыбамі. Салату. Яна разгублена глядзела на яго.

- Такія складанасьці з раніцы? Слухай, а проста бульбы варанай няма? Зрабі ты мне яешню зь беконам, бульбу пасмаж. А лазаньню мы ў абед з'ядзім. Ён адкрыў халадзільнік, вывучаючы паліцы.

- Табе зраблю. Для цябе - што заўгодна. Яна ўсьміхнулася, нарэзала сыры бекон, абсмажыла, дадала цыбулі, бульбы і некалькі яек. Хутка па кухньні паплыў густы, прыемны пах.

- Як дома. Вось гэта я разумею. А тое з гэтай іх ежай я, каханая, скора ў італьянца пераўтвараўся. Яе толькі табе есьці - дзявочыя стравы. Ня ежа, а фанабэрыстасьць нейкая. Колькі танцаў, а рэзультат - з гулькін нос.

- Сяроднеземнаморская кухня - самая здаровая, - вымавіла яна сур'ёзна.

- А я і не бальны. Чаго мне лячыцца? Ён усьміхнуўся. - Я есьці хачу.

- Будзешь есьці сала - лячыцца будзеш потым. Яна строга паглядзела на яго.

- Вось потым ты мяне і будзеш салатай частаваць. Калі дзедам стану і супраціўляцца не змагу.

Ён абняў яе, пацалаваў у шчаку. Адышоў крыху ў бок, запаліў цыгарэту, і выдахнуў дым у фортку.

- Каханы... Яна толькі ўздыхнула, і махнула рукой.

Палажыла на талерку некалькі ломцікаў бекону, пасыпаных залацістай цыбуляй, пару яек, некалькі круглых абсмажаных бульбінаў, асобна паставіла чашку зь ёгуртам і зелянінай, вялікую міску салаты.

Уключыла кава-машыну і зрабіла каву.

Ён дакурыў, і сеў за стол.

- Садзіся і ты, - загадаў. - Хопіць мітусіцца. Хачу на цябе паглядзець спакойна, а не калі ты сьпіной нешта там мыеш, і размаўляеш сама з сабой.

- Зараз, каханы. Яна ўзяла вялікую міску, палажыла на яе пару лыжак салаты.

- Ежа дзе? - строга запытаў ён яе. Яна ўздыхнула, памарудзіла, і палажыла побач яйка з ломцікам бекону. Падумала, і дадала адну бульбіну.

Уздыхнула.

Ён пакачаў галавой.

- Хоць нешта. Сядай, анёлак мой. Ён ададвінуў стул. Яна села побач, наліла ў келіх гранатавага соку. Ён наліў сабе чырвонага віна.

- Любая, - вымавіў. - Зь сёняшнега дню я ахову ўзмацняю. Ты безь мяне вілу не пакідай. Разам, калі што трэба, езьдзіць будзем. Салоны твае часова адкладаюцца. Калі што трэба, выклікай на дом. Гэта не назаўсёды, на пэўны час.

- Гэта з-за таго здарэньня раніцой, любы? - запытала яна.

- У тым ліку. І - наогул. Не хачу цябе палохаць, але ж пэўныя рэчы мне не падабаюцца. Лялькі вуду пад вокнамі - гэтага яшчэ

не хапала. Ты ж ведаеш, у мяне шмат ворагаў, ды вось - апынулася, што і дурняў. Дадумацца да такога... пудзіла пад вокнамі. Ён пакачаў галавой.

- А хто гэта можа быць, каханы? - запытала яна.

- Мяркую, што нехта, хто не зусім разумее, што ён творыць. І мяне ня добра ведае. Толькі хопіць пра гэта, сонейка. Я табе абяцаю, што як толькі ўладкую пэўныя справы, мы адпачываць паедзем. У Афрыку. Куды ты хочаш? Эміраты? Ці яшчэ куды?

- У Егіпет! - вымавіла яна. - Хачу пабачыць пустыню. Піраміды!

- Добра. Ён усьміхнуўся.

- А як настрой у цябе? Што твае жахі? Болей ня мучаюць?

- Не, каханы. Яна пакачала галавой.

- Скажы, а таро заўсёды кажа праўду? - раптам запытала яна.

- Як каму, золатка. Ён узьняў на яе вочы. - А чаму цікавішся?

- Я рабіла расклад Карыне, - проста вымавіла яна. - І ён прадказаў ёй сьмерць. Учора. Я табе забыла сказаць. Я ўзяла тваю калоду, што ты мне падарыў. І вось што яны мне паказалі. Яна адкрыла фота ў тэлефоне.

Ён адлажыў відэлец, і глянуў у манітор. Д'ябал, Жрыца, Сьмерць і Маг.

- Гэта не яе сьмерць, каханая. Ён пакачаў галавой. Маг павержаны. Ці - Маг перавёрнуты, той, хто супрацьстаіць Д'яблу. Перасякае ж іх Жрыца і Сьмерць. Гэта сьмерці, якія будуць адбывацца праз жанчыну ў выніку процістаяньня Бога і таго, хто лічыць сябе роўным Богу, яго супраціўніка, проціборцы.

- Карына - толькі адна з шэргі сьмерцяў, якія маюць быць адбыцца. Раптам ён спыніўся, разумеючы, што сказаў залішняе.

- Карына ўсё ж такі памрэ? - з жахам запытала яна. - І ўсе гэтыя

сьмерці адбудуцца праз мяне?

- Ужо памёрла. Ён замаўчаў.

- Вісела на слупе раніцой. Ты ж яе бачыла, любая. Дакладней, яе рэшткі. Так што расклад твой бездакорны. Я б і сам такі не зрабіў.

Яна ўскрыкнула ў жаху, і закрыла твар рукой.

- Як такое магчыма, каханы? - ціха прашаптала яна.

- Цяпер і не такое магчыма. Мілаш з'явіўся. Чалавек, які ведае мяне яшчэ па Босьніі. І я цяпер ведаю яго. Раней, калі ён паляваў на мяне там, я яго нажыва ня бачыў. Толькі пра яго чуў. А тут ён сам выйшаў на мяне. Спачатку - праз Фёдара з Маркам, а потым я нечакана сустрэў яго на вуліцы ў Пізе. Ён стаяў і курыў. Нешта прыцягнула маю ўвагу. Потым я ўжо зразумеў, што. Наколка. Ведаеш, наш мозг - дзіўная рэч. Ён заўважае такія дэталі, якія вока толькі мелькам рэгіструе, і яны ідуць патокам, мінуя сьвядомасьць. Калі ж настройкі настроены так, каб зьвяртаць увагу на пэўныя рэчы, якія б яны не былі малыя і не заўважныя, то мозг заўсёды пашле па іх сігнал. Так і адбылося тады - я проста глядзеў у вакно, і ўбачыў чалавека, які дастаў цыгарэту. Калі ён узьнімаў руку, яго майка з'ехала. Астатняе ўжо дарабіў за мяне мозг. Я загадаў спыніць машыну, выйшаў, і падышоў да яго.

І сапраўды, гэта быў ён. Ён нават і не хаваўся. І тады ён сказаў мне нешта. Упэўніў, што яго пакараньне для мяне ня будзе простым. Ён зробіць усё, каб у выніку яго я пачаў ненавідзець самое сябе, і сам бы налажыў на сябе рукі, калі сьвет здасца мне пеклам. Якім ён і сапраўды з'яўляецца, бо гэтым ён мяне не зьдзівіў. Мілаш многа што ведае пра мяне. Але ж і многага ня ведае. Ён ведае, кім я быў, але ж не ўяўляе, кім я стаў.

Я не баюся яго, хоць мне і не вядомая яго гульня. Пакуль што не вядомая. Але ведаеш, тады, у час расьпяцьця, калі я адчуў у сабе Бога, я зразумеў і астатняе - што сьмерці няма, сьвет - гульня, і Бог сьмяецца. І над сабой, і над намі ўсімі. Бо ж гэта сапраўды вар'яцкі сьмешна - спрабаваць забіць Бога. Катаваць

Цела, якое толькі і можа курчыцца і выліваць зь сябе бруд. І што тое цела? Хай пакутуе. Бог жа сьмяецца над целам. Хіба цела тваё я кахаю, любая? Я кахаю тваю Душу, і адвечны Дух у ёй - сябе самога, цела ж асьвячаецца праз іх, і таму я кахаю і яго - сапраўды, яно прыгожае, але ж толькі таму, што ў ім заточана прыгожая душа, асьвечаная полымем духу.

Нават і калі б нешта здарылася з гэтым тваім целам, праз што заўгодна, нават і калі яго напаткае сьмерць, я буду кахаць яго, і яно заўсёды будзе для мяне прыгожым. Нават попел ад твайго цела я трымаў бы ля сваіх грудзей. Калі ж душа сыходзіць, то той родны ёй вобраз цела, які яна асьвятляла пры жыцьці, яна забірае з сабой. І ты ня можаш уявіць тое цудоўнае зьзяньне, і веліч, якія набывае такое нябёснае цела, з'яднанае з дасканалай, асьвечанай духам душой.

Я буду кахаць цябе любой – і ў здароўі, і ў хваробе, і ў маладосьці, і ў старасьці, і ў стачы, і ў нястачы, і цэлую, і зьнявечаную, і ў розуме, і згубіўшую яго. Бо твая душа заўсёды будзе заставацца сабой. І нават пакутуючая, нават зьнявечаная цяжарам граху, нават забыўшаяся на мяне, праклінаючая, ці зьневажаючая мяне, і паснуўшая сном гэтага сьвету, яна будзе заставацца маёй любай душой. Таму калі ты пасьнеш, я абуджу цябе. Калі ты ўпадеш, я ўзьніму цябе, калі ты адштурхнеш мяне, я ўтрымаю цябе ў абдымках, і прыцягну да сябе. Бо калісьці я нарадзіў цябе, а потым ты спазнала мяне, і даверылася мне. І цяпер няма таго, што разлучыла б нас з табою. Калі ты пакутуеш, што забылася на мяне, я тут. Калі ты думаеш, што адна, я побач, калі ты лічыш сябе нягоднай і прапашчай, я станаўлюся перад табой на калені, і ўшаноўваю цябе, як самога сябе. І нават вышэй за сябе. Бо Бог – дасканалы і яму лёгка не грашыць і быць усеведаючым. Але ж толькі ў выпрабаваньнях сусьвету Душа набывае сапраўдную чысьціню, робячую яе вышэй самога Творцы. І таму Бог – самы сьціплы і ўмаліўшыйся, ня гледзячы на сваю моц і веліч, бо ж як можа ён узвысіцца над слабой чалавечай душой, яго нябёснай каханай, якая столькі пакутвала, пакуль дайшла да яго? У нябёсных палацах цар прыслугоўвае сваёй каханай душы, Шхіне, ён амывае яе раны, вылечвае і суцяшае яе, бо яна пакрытая брудам і немаччу зямлі, зьнясіленая грахамі, і ў той жа час, ня

гледзячы на сваю нядасканаласьць, яна там, зь ім, у вышіні, недасяжнай нават анёлам, прыгажэйшая за любога зь іх.

Ён абняў яе, і прыцягнуў да сябе. Узьняў яе руку, і паднёс да вуснаў. Яна ахапіла яго за шыю, і прыціснулася да яго, замёршы.

- Нікога ня бойся, любая, - ціха вымавіў ён, цалуючы яе. - Ні чалавек, ніякая істота нічога табе зрабіць ня змогуць. Памятай, што ты – ня цела, а душа. Але ж я паклапачуся і аб тваім целе. Гэтым прыгожым, пяшчотным целе, якое так радуе мяне.

Ён нахінуўся, і крануў вуснамі яе сасок, пасунуўшы тонкую шаўковую сарочку.

- Грудзі – адзіная частка цела Мадонны, якую дазволена маляваць на іконах, - ціха вымавіў ён. – Акрамя твару. Але ж ніхто не адважыўся цалаваць вусны Мадонны, нават і яе дзіця. Бо ж яны належаць толькі Богу. Ён узьняўся, і крануў губамі яе вусны, а потым прыціснуўся да іх, глыбока цалуючы.

- Дзіця маё, - ціха вымавіў ён. – Каханая мая. Я хачу цябе. Хачу твае грудзі, тваё ўлоньне, ўсю цябе. Хачу валодаць табой цалкам і поўнасьцю.

Яго вочы глядзелі на яе – прыгожыя, глыбокія, цёмныя пад чорнымі бровамі – яе вочы, зь якіх на яе пазірала адвечнасьць. Яго вусны былі прыгожыя, такія, што яна не магла адарваць ад іх вачэй. Яны вабілі яе, яго позірк пражыгаў ёй душу. Яна ўздрыгнула. Кожны раз, калі ён глядзеў на яе так, яе ахоплівала гарачыня і напаўняў страх. Яна гублялася пад яго позіркам, адчуваючы яго ўладу. Усім сваім целам, усей душой яна разумела – яна зробіць усё тое, што ён скажа. Перайдзе праз усе законы, сьціраючы грань паміж блюзьнерствам і сьвятасьцю, грахом і нявіннасьцю, суцэльна падпарадкоўваючыся яму ва ўсім.

- Ты ж мая дачка, - ціха вымавіў ён. Яго рука мякка пагладзіла яе твар, і яна кранула яе вуснамі.

- Так, - прашаптала яна. – Я – твая. Ты – мой айцец, каханы.

- Я хачу, каб ты дала мне свае грудзі. А потым зрабіла б для мяне тое, што для Лота зрабіла кожная зь яго дачок. Ты ж не адмовіш мне, таму, хто нарадзіў цябе?

- Не, каханы. Айцец мой, - прашаптала яна.

- Сьвет забараняе мне кахаць цябе, а цябе – мяне, - ціха вымавіў ён. – Тое, што мы зробім, перавярне яго. Разбурыць яго, і вызваліць нас. Памятай пра гэта.

Ён нахінуўся, і крануў вуснамі прыпухлы ружовы сасок яе маленькіх грудзей. Яна абняла яго, і пасунулася да яго наперад. Яе грудзі набухлі і балелі, і кружылася галава. Ён – яе айцец. Гэтая думка пульсавала ў ёй, білася ў яе грудзях, як звон, і яе сэрца трымцела. Гэта – найбольш запрэтнае, забароненае ўсімі. Гэта – як упусьціць у сябе Бога, раптам падумала яна. Гэта дзёрзкасьць і блюзьнерства незвычайныя, і ў той жа час яны ўгодныя яму. Яна пагладзіла яго валасы – густыя, чорныя. У іх было крыху срэбных ніцяў. Ён узяў яе маці, і нарадзілася яна. А цяпер ён бярэ яе, таму што ўсё гэта было зроблена менавіта дзеля гэтага. Толькі дасканаласьць можа нарадзіць дасканаласьць. Толькі Бог можа нарадзіць дасканаласьць ад самога сябе. Марыя была народжана не ад чалавека, а ад Бога. Бог быў яе айцом, і ён жа ўзяў яе, цнатлівую, увайшоў у яе, і нарадзіў у ёй сына ад самога сябе. Яна прыціснула яго да сваіх грудзей. Ён мякка апусьціўся на яе, і накрыў сабой.

Яна была блудніцай, і ён прыходзіў да яе. Яе прадалі ў дом граху зусім юнай, яе грудзі яшчэ нават не сталі грудзямі жанчыны. Яны ледзь расквітнелі, амаль не вылучаючыся над яе рэбрамі, толькі саскі набухлі і сталі ружовымі.

Ён прыходзіў да яе часта, амаль кожную ноч. Станавіўся перад ёй на калені, і цалаваў яе грудзі. Доўга, сьцісквaючы вуснамі яе саскі – адзін, а потым – другі. Ён нічога болей не рабіў зь ёй – проста браў яе сасок у рот, і яго вусны мякка ласкалі яго, убіраючы. Яна адчувала вільгаць яго языка, гарачыню яго губ, цяжар яго цела, яго дыханьне, і ў яе кружылася галава. Яе

грудзі набухалі і балелі, быццам бы зь іх было гатовае пайсьці малако. Цяпер яна ведала, як гэта – карміць грудзямі, усё роўна, каго, дзіця, ці мужчыну. Неяк ён узяў яе, і павёў за сабой. Яны прыйшлі некуды – яна здагадалася, што гэта – яго дом. Ён адвёў яе ў свой пакой, і яна апусьцілася на ложак.

- Я – твой айцец, і я знайшоў цябе, - ціха вымавіў ён. – Цяпер я вазьму цябе, і ты народзіш ад мяне. Ён мякка дакрануўся вуснамі да яе грудзей, і яе сэрца забілася. А потым ён апусьціўся на яе, і ўвайшоў у яе цела. Ён быў вялікі, такі, што яна б ніколі ня здолела яго ўмесьціць, але ж атрымалася дзіва, і яна ўмесьціла яго, і не памёрла. Яго чэлес разарваў яе – пялёнка лопнула, уваход раскрыўся, і ў яе вылілася яго семя. З гэтага часу яна зь ім ніколі не раз'ядноўвалася, і заўсёды мела яго ў сабе. Дзе б ён ня быў, ён заставаўся зь ёй.

Глава 19: Чужы

- Ня бойся, красуня. Я нічога дрэннага табе не зраблю. Ён узьняў руку, быццам бы спыняючы яе, і, адначасова, загадваючы. Яна скамянела, гледзячы на яго. У іх ваннай аднекуль з'явіўся чужы мужчына. Калі яна была тут з паўгадзіны таму, там яшчэ нікога не было. Але ж калі яна ўзьнялася наверх з чашкай кавы і талеркай з фруктамі і біскоцьці, ён ужо быў там. Чалавек са светлымі, пшанічнага колеру валасамі, зачосанымі на бок, з падбрытымі віскамі, у паношанай бледна-зялёнай майцы і вольных камуфляжных штанах на чорныя красоўкі. Цела мужчыны было крэпкім, мускулістым, падкачаным. Наогул, ён выглядаў ня блага, хоць і быў не малады – гадоў каля сарака, ці, можа, болей. Яго твар яна не магла добра разбачыць у зацененым дрэвамі сьвятле, але ж ён таксама ня меў нічога агіднага. Правільныя рысы, прамы нос, вузкаватыя, цьвёрдыя вусны.

- Як вы трапілі сюды? – ціха запытала яна.

- Я? Ніяк. Проста прыйшоў, і хутка сыду. Ты ня бойся. Сядай. Паразмаўляем.

- Прама тут? У ваннай? – разгублена вымавіла яна.

- А што такога? Ванная – выдатнае месца, каб размаўляць з прыгожай жанчынай. Ён указаў ёй на высокі, абцягнуты белай скурай стул-пуф ля туалетнага століку.

- Сядай. А я – вось тут. Насупраць.

Ён апусьціўся на шырокі край ванны. Яна паставіла на столік каву і паднос, ціха села на пуф, і замёрла. Яго твар цяпер зусім хаваў змрок. Калі б яна сустрэла яго на вуліцы, яна б яго ніколі не спазнала – такія размытыя былі яго рысы. Дужа правільныя, такія, што зьнікалі з памяці адразу, калі ён адварочваў твар. Быццам бы яго і не было, - падумала яна.

- Ты ж сьнедаць зьбіралася? Пей каву, не саромся. Яна кіўнула.

- Вам зрабіць? – запытала яна, болей па звычцы.

- Не. Я ня п'ю. Ён усьміхнуўся. Мёртвыя ня п'юць каву. Маё цела – ня тут. Яно недзе далёка. Ляжыць, закапанае, прысыпанае сухой глінай. Можа, ужо ад яго нічога і не засталося. Там, адкуль я родам, шмат такіх целаў – яны ўсюды. Сербія. Чула такую краіну?

Яна кіўнула.

- Я глядзела фільм, - раптам вымавіла яна, і зьмяшалася.

- А я глядзеў жыцьцё. Пакуль яно не выпаліла мне вочы. Ну, нічога. Затое цяпер я магу праходзіць праз сьцены, і бачыць нябачнае.

- А вы і праўда – дух? Прызрак? – нясьмела запытала яна.

- Праўда. А як бы яшчэ я мог з'явіцца тут, у тваёй ваннай. І калі ты дакранешся да мяне, ты нічога не пачуеш. Толькі паветра. Хочаш праверыць? – запытаў ён. Яна пакачала галавой.

- А чаму вы прыйшлі сюды? – нарэшце вымавіла яна.

- З-за яго. Твайго мужа. І твайго айца. Ты ж ведала, што жывёш з айцом? – запытаў ён яе.

Яна пакачала галавой.

- Затое ён ведаў. Ён ведаў, што ты яго дачка, з самага пачатку. Ён і маці тваю ведаў. Даўно хацеў забраць цябе. Ён многае можа. Яго сілы – ня ад гэтага сьвету. Яны – па-за межамі рэчаіснасьці. Калісьці ён перайшоў мяжу, і цяпер ніякіх забаронаў для яго няма. Ён – адзіны суцэльна вольны рабіць, што заўгодна. Усё, што ён не пажадае, зьдзейсьцініцца. Вось ён пажадаў цябе, і ты – тут. І нікуды адсюль не сыйдзеш. Ты ведаеш, што застанешся зь ім назаўсёды? Ня толькі ў гэтым жыцьці, а і пасьля сьмерці?

- Ведаю. Яна кіўнула галавой.

- І гэта цябе не палохае?

- Не.

Ён пакачаў галавой.

- Ты ня ведаеш, што такое адвечнасьць. А я – ведаю. Павер мне, гэта жахліва.

- Чаму? – запытала яна.

- Гэта як ніколі ня спаць. Ён узмахнуў валасамі. Доўгая сьветлая пасма звалілася яму на лоб. – Ты толькі думаеш, думаеш і думаеш. Успамінаеш. Бясконца блукаеш у нябыце. У цябе няма нічога акрамя таго, што ты забраў са свайго жыцьця. І калі ты ўспомніш кожны сонечны прамень, кожную сьняжынку ці кроплю вады, кожную вусьмешку, кожны ўздых, які за бясконцасьць ты пералічыш бясконцасьць разоў, ты зразумееш, што нават і твой вопыт жыцьця – вопыт кожнай яго малекулы, кожнага атама, абмежаваны. І тады ты захочаш нечага большага. А дасягнуць яго ня зможаш. Бо яно – па-за межамі цябе, і як зь выйсьці, ты ня ведаеш. Ён жа даведаўся. І гэта – яшчэ адна прычына, чаму я цкую за ім. Галоўная ж прычына ў тым, што мне трэба яму адпомсьціць.

- За што? – ціха запытала яна.

- Ён забіў маю сястру. Згвалціў яе, надругаўся, і забіў. Проста выкінуў цела вон – валяцца на дарозе. Яго падабралі, спазналі яе, і ўсё расказалі мне. Яна ляжала такая маленькая, тонкая, на сьнезе. У белым плацьці, якое яна так любіла. На якім расквітнелі чырвоныя ружы. Хоць за гэта яму дзякуй – ён не зганьбіў яе цела. Але ж калі зь яе зьнялі адзеньне… Ты ведаеш, што ён зрабіў?

Яна пакачала галавой.

- Прашу вас, не расказвайце болей. Яе шэпт нагадваў звон разьбітага шкла – танюткі келіх разьляцеўся на мноства аскепкаў, якія са звонам запрыгалі на падлозе.

- Ня буду. Але ж, каб ты ўяўляла, зрабіў ён зь ёй прыкладна тое, што зрабіў з той дзяўчынай, якая ўчора раніцой вісела ў вас пад

вокнамі. Гэта ён забіў яе. Ён проста ня памятае. Калі зь яго вонкі выходзіць Зьвер, чалавек засынае. Ён спатольвае сваю прагу крыві, і ізноў сыходзіць. Засынае, пакуль нешта ці нехта не абудзіць яго ізноў. Ніякае ўкрыжаваньне яму не паможа. Ніякія малітвы і пакаяньні. Бо ж ён – Зьвер, якому суджана заліць сьвет крывёю. У кожнага – свой лёс. У яго – такі.

Як ён яшчэ не забіў цябе, дзіва. Можа, таму, што ты – надзвычай прыгожая. А ён – Эстэт. Такая ў яго была мянушка там, на вайне. Адно з многіх яго іменаў. Ён ніколі ня зможа зруйнаваць прыгажосьць. Да таго ж, ты – яго дачка. І толькі гэта ратуе цябе ад яго. Калі б не, ён бы цябе ўжо даўно забіў. Ты не ўяўляеш, што ён мог бы зрабіць з табою.

А ведаеш? Я мяркую, ён гэта зробіць, - памаўчаўшы, вымавіў ён.

- Бо спаць са сваёй дачкой – гэта, канешне, блюзьнерства і злачынства. Аднак прынесьці сваю дачку ў ахвяру самому сябе – гэта злачынства няўяўнае і сапраўды страшнае. Гэта – як марудна парэзаць на кавалкі сябе самога.

- Ён жа заўсёды марыць сягнуць далей. Ва ўсім – і ў блюзьнерстве, і ў злачынстве ён будзе шукаць нешта такое, што ніхто дагэтуль не перасягнуў. Яго розум вычварны, скажоны. І моцны, як квантавы кампуцер. За імгненьне ён можа апрацаваць інфармацыю памерам у сусьвет.

- Гэта таму, што ён Бог, - ціха вымавіла яна.

- Ён кахае мяне, а я – яго. І мне не істотна, які ён, і што магчымасьці яго не абмежаваныя. Ён – мой каханы. Гэта – самае галоўнае для мяне.

- Ён – Д’ябал. Не Бог. Ты кахаеш Д’ябла, і тым самым наклікала на сябе адвечны праклён. Ты зь ім у пекле, і сама не заўважаеш гэтага. Але ж катаваньні будуць рабіцца ўсё больш і больш жахлівымі па меры таго, як ты будзеш рухацца зь ім далей.

- Гэта не істотна. Яна пакачала галавой. Ён жа заўсёды будзе са мной побач?

- Так. Ён будзе. Ён кіўнуў галавой.

- Якія вы, жанчыны, дурныя. Ёй здалося, што ён успыліў, што было нечакана.

- Вы заўсёды абіраеце таго, хто катуе вас. Зьдзекваецца над вамі. Вас і сапраўды трэба біць. Гвалціць. Зьневажаць. Рэзаць на кавалкі. Іньшага каханьня вы не разумееце. Яно будзе здавацца вам прэсным. Слабым. Толькі той, што прычыніць вам найболш пакутаў, заслугоўвае ў вашых вачах найбольшага каханьня. Чаму ты не знайшла прыстойнага хлопца, не стварыла зь ім сям'ю, не нарадзіла яму дзяцей? Я ж упэўнены, такі быў.

Яна пакачала галавой.

- Быў. Проста ты яго не заўважала. Усё жыцьцё ты марыла толькі аб адным – маньяку і забойцы. Аб Д'ябле. Ты аддавалася яму яшчэ ў дзяцінстве. Д'ябал прыходзіў да цябе, і трахаў цябе, і ўжо тады ты атрымоўвала ад гэтага нечалавечую асалоду. Ты так прагла яго, што ён прыйшоў наяве. Д'ябал учалавечыўся дзеля цябе – так ты яго кахала. Раптам ён закашляўся.

Яна наліла вады ў кубак, і працягнула яму. – Папіце, - ціха вымавіла яна. Ён машынальна ўзяў стакан. Яго рука была цёплай. Жывой, чалавечай рукой. Яна скамянела. Ён жа, здаецца, гэтага не заўважыў. Адпіў, і вярнуў стакан ёй.

- Хочаце яблыка? – яна працягнула яму плод.

- Яблык? – Ева, ты спакушаеш мяне. Хочаш, каб я адкусіў ад забароннага плоду?

- Можа, і так. Ня бойцеся, ён смачны. Яна ўзяла вялікі чырвоны плод, і ўлажыла ў яго руку. Яе маленькая белая рука крыху памарудзіла на ім, але ж яго рукі болей не кранала.

- Дзякуй за яблыка. Ён палажыў яго ў кішэню. – Пакіну напотым.

- Чаму вы прыйшлі сюды? – запытала яна яго.

- Каб цябе папярэдзіць, - адказаў ён. – І каб пераўтварыць яго

жыцьцё у пекла. Тваё ж і так ужо ім з'яўляецца, і цябе мне шкада.

- Закрый вочы, - загадаў ён ёй.

Яна падпарадкавалася, і пачула, як ён адчыняе ваду у ваньне. Вада палілася гучна, з абодзьвух кранаў.

З хвіліну яна сядзела так, слухаючы, як ванна напаўняецца вадой. Хутка ручайкі зь яе пачалі вылівацца, і пабеглі да яе ног. Яна не ўставала, адчуваючы, як па падлозе ўжо бяжыць сапраўдная рака. Хутка вада даберацца да лесьвіцы, сьцячэ па ступеньках, і пабяжыць струменьчыкамі да мора.

З-за дзьвярэй пачуліся галасы, шум крокаў. Нехта ўвайшоў у пакой, потым – у ванную. Нехта схапіў яе за руку.

- Што ты тут робіш? Што здарылася? – пачула яна яго голас, які поўніўся сапраўдным жахам.

- Вада, - прашаптала яна. – Яна закалыхала мяне. Я, пэўна, паснула. І адчыніла вочы.

Ён ахапіў яе рукамі, прыцягнуўшы да сябе. З кранаў капалі кроплі – ваду перакрылі зьнізу.

Яго касьцюм намок, яе ногі таксама былі мокрымі, вада дабралася да яе стопаў, намачыла пеньюар, карункавы шлейф якога, намоклы, ляжаў на падлозе.

- Золатка маё … як ты мяне напалохала. Што з табой такое? Ты зусім бледная. Ён устрывожана глядзеў на яе, трымаючы яе твар рукамі.

- Я бачыла яго. Мужчыну, бландзіна. Ён прыходзіў сюды. Ён гаварыў са мной. А потым сышоў.

- Як? Куды прыходзіў? – ён, здаецца, не паверыў таму, што пачуў.

- У ванную, - ціха адказала яна. – Ён адкрыў ваду.

- Золатка, гэта не магчыма. Дом прасматрываецца. Усё зачынена – вароты, дзьверы. Ніхто б сюды не ўвайшоў, ня маючы чыпа для разблакіроўкі. Варта маніторыць тэрыторыю, і дом. Толькі гэты пакой не прасматрываецца, ну і ванная таксама. Гэта праўда. Але ж як ён мог трапіць сюды, мінуючы двор, калідор, лесьвіцу? Зь верталёта апусьціўся? Аднак гэта зусім не магчыма. Нават калі б яго з парашутам сюды ўкінулі. Сонейка, ты проста сон бачыла. Ён прытуліў яе да сябе.

Ізноў твае сны. Яны, пэўна, ужо падмяняюць табе жыцьцё. Ты пацярпі яшчэ крышчаку. Мы з'едзем адсюль. Паедзем у Егіпет. Куды захочаш. Толькі патрымай яшчэ нямнога.

Можа, табе доктар трэба? Можа, якія таблеткі табе папіць? – ён пагладзіў яе па валасах.

- Ня ведаю. Я нічога ня ведаю, любы. Толькі ты мяне не пакідай, і ніякія таблеткі мне ня будуць патрэбныя. Яна абняла яго за шыю.

Ён узьняў яе на рукі.

- Пайшлі, сонейка, высушышся, пераапранешся. А потым я пабуду з табой. Нікуды сёньня не паеду. І ты ўсё мне раскажаш, што цябе хвалюе. Каб ніякія чужыя мужчыны да цябе адной не прыходзілі. Ні ў яве, ні ў снах.

Яна пераапранулася ў сухое, і ён зьнёс яе ўніз па лесьвіцы ў лоббі: на ступеньках яшчэ была вада. У нізе таксама стаялі лужыны. Некалькі чалавек з персаналу адышлі ў бок, і стаялі, пазіраючы на іх. Ваду прыйшлося адкачваць – анучкамі ня выцярэш такі патоп. Нехта прашаптаў нешта на вуха другому. Хтосьці ледзь заўважна пакачаў галавой.

Ён павярнуў галаву ў іх бок, і коратка кінуў:

- Прэч адсюль.

- Сонейка маё, я захіну цябе ад усіх, - прашаптаў ён ёй. – Нікога і нічога ня бойся, пакуль ты са мною.

Глава 20: Калі немагчымае магчыма

- Ты не пакінеш мяне, каханы? – ціха запытала яна, абдымаючы яго.

- Ніколі, любая.

Яны сядзелі разам у вялікім шэзлонгу. Дакладней, ён сядзеў, а яна ляжала ў яго на руках, адкінуўшыся, выцягнуўшы ногі. Мяккае сонца залівала яе белую скуру залатым сьвятлом. Вакол іх сьхіліліся духмяныя апельсінавыя дрэвы. Было ціха, і прыгожа, як у раі. Недзе ў гэтым раі, праўда, хаваўся зьмей, трымаючы атручаны плод, але ж яны яго не заўважалі – ён іх не цікавіў.

Ён гладзіў яе доўгія ногі, ад сцёгнаў і далей, якія ляжалі ў яго на каленях.

- Прыгожая, - ціха вымавіў, гледзячы на яе. – Бялюткая, і танюткая, як лялька. Яна глядзела на яго – у сонечным сьвятле з-за яго сьпіны яго твар выглядаў яшчэ смуглейшым, цямнейшым з-за барады і вусоў. Чорныя валасы ахіналі яго, і сонца сьвяціла праз іх, распадаючыся на мноства танюткіх залатых праменьчыкаў.

- Ты – прыгожы, - ціха вымавіла яна.

- Што мы робім тут з табой, каханы? – раптам запытала яна яго. – Як мы апынуліся на гэтай віле? У гэтым дзівосным садзе – як у раі? Няўжо гэта і сапраўды рай, і мы вярнуліся сюды? Бог болей ня гневаецца на нас, любы.

Ён нахінуўся, і пацалаваў яе.

- А мы нікуды адсюль і не сыходзілі, каханая. Мы тут былі адвечна. І застанемся тут, пакуль ён нам не надаесьць, і я не разбуру яго, каб пабудаваць нешта іньшае, больш годнае

нашага каханьня. Нават і рай абмежаваны. Я ж хачу кахаць цябе бязь межаў. Навошта нам рай, ці пекла? Мне ніхто, акрамя цябе, не патрэбны. Там, дзе ты – там усё. І рай, і пекла. І гэтага мне дастаткова. Толькі кахаць цябе, трымаць цябе на руках.

- Ты – праўда мой айцец? – ціха запытала яна.

- Я – Бог, - адказаў ён. – А гэта значыць, што я – твой айцец, любая. І хопіць болей пра гэта. Як ты вызначыш роднасьць паміж кахаючымі душамі, акрамя таго, што яны з'яднаныя каханьнем? Ці ёсьць яшчэ якая мера памераць іх? Толькі веліччу каханьня вымяраецца душа. Душа Бога – бясконцая, бо ён можа кахаць бясконца.

- А мая душа? Яна бясконцая, ці канечная? – запытала яна яго.

- Твая – бясконцая, бо ты можаш кахаць Бога, - ціха адказаў ён, гладзячы вялікай рукой яе валасы.

- Той, хто можа адказаць каханьнем, роўным боскаму, на Яго бясконцае каханьне, і сапраўды ня мае межаў, як і сам нябёсны айцец. Ты ж прыйшла да мяне, любая. Адзінае, што ня можа зрабіць Бог, гэта вымусіць душу прыйсьці да яго. Ён можа проста чакаць. Кахаць, і пакутваць у самоце. І вось на яго парозе з'яўляецца яго ўлюбёная душа. Яго Шхіна. Ці ты можаш уявіць Яго найвялікшую радасьць?

Яна ўсьміхнулася ў адказ.

- Магу, - ціха вымавіла яна. – Гэтая радасьць і сапраўды бясконцая.

- Што казаў табе гэты чалавек? Які з'явіўся невядома адкуль, і невядома куды сышоў? – спакойна запытаў ён.

- Ён казаў мне, што ты забіў тую дзяўчыну, якая расьпятая вісела на крыжы за вакном. І што ты хочаш забіць мяне. Што ты – ня Бог, а Д'ябал, - адказала яна. Яе вочы прама глядзелі на яго, быццам бы прасьвечвалі яго наскрозь.

- А што ты адказала яму, сонейка? – запытаў ён. Яго голас нават і ня ўздрыгнуў. Рукі ўсё так жа мякка дакраналіся да яе

сьцёгнаў, пагладжваючы.

- Я сказала, што кахаю цябе, і астатняе для мяне не істотна. Нічога не істотна, акрамя нашага каханьня.

- А калі б я і праўда забіў бы тую дзяўчыну, любая? Ты б не баялася мяне? Хацела б ты і далей заставацца тут са мною? – запытаў ён. Яго голас быў сур'ёзным, і ў ім гучэў несхаваны боль.

- Не. Я б цябе не баялася. А дзяўчыну гэтую забіў ня ты, каханы. Яе забіў Бог. Яна накрыла яго руку сваёй. – Ці можа чалавек пазбавіць другога жыцьця? Гэта не магчыма, любы. У чалавека няма такой волі. Не чалавек дае жыцьцё, і не ён яго забірае. Толькі Бог можа пазбавіць жыцьця чалавека. І на ёй ён явіў свой прысуд – літасьцівы і справядлівы.

А чалавека гэтага я бачыла і праўда, каханы. Яго рука была цёплай. Я дакранулася да яе, калі дала яму стакан вады.

- Стакан? – запытаў ён. – А дзе гэты стакан, сонейка?

- Стаіць на століку ўверсе. Там жа, дзе і стаяў. Яна паціснула плячыма.

Ён узяў тэлефон, і набраў нумар аховы.

- У ванну не заходзіць, нічога там не кранаць. Праз хвіліну будзь ў лобі.

- Пайшлі, любая. Хачу паглядзець на той стакан, - спакойна вымавіў ён.

Яны ўзьняліся па ступеньках, і хутка прайшлі ў ванную. Стакан, невялікі, тонкі, з рэшткай вады на дне, стаяў на туалетным століку.

Негрыцянка-прыбіральшчыца забілася ў кут побач. Яны ледзь пасьпелі: яна ўжо працягнула да яго руку, і ў жаху аддзёрнула яе, пачуўшы крык:

- Ня зь места!

Кіраўнік аховы падыйшоў да яго.

- Сіньёр Мікеле, усё добра. Стакан тут, і яго ніхто не кранаў. Я прасачыў.

- Пасьвяці. Яны задзёрнулі шторы, падыйшлі да століку, і ахоўнік накіраваў на шкло ультрафіялетавы луч. На баку стакана быў выразна бачны адбітак мужчынскай рукі – вялікі палец, і астатнія насупраць. На краі меўся адбітак вуснаў.

- Ты са стакана ня піла, золатка? – запытаў ён яе.

- Не. Ён быў чысты, - ціха вымавіла яна, і закрыла ліцо рукамі. Раптам яна расплакалася – гучна, наўзрыд. Усе стаялі, скамянеўшы. У ваннай усталявалася цішыня.

- Як. Ён. Прайшоў сюды? – ціха, страшна запытаў ён.

- Гэта не магчыма, сіньёре. Кіраўнік аховы спакойна глядзеў на яго. - Мы сачылі за ўсімі хадамі і выхадамі. Усе запісы ёсьць, сіньёре. Вы самі можаце іх прагледзець.

- Але ж ён тут быў. Адбітак на стакане. Гэта не яе вусны, і не яе рука. Хтосьці браў яго з вас?

- Не. Ніколі мы нічога не бярэм у вашым пакоі, сіньёре. Гэта выключана.

- Калі прынесьлі стакан? – запытаў ён у прыбіральшчыцы.

- Учора вечарам я паставіла чысты, - ціха адказала яна.

- Ноч і раніца, - задумліва вымавіў ён.

- Каханая, ты сапраўды бачыла … чалавека? – зьвярнуўся ён да яе.

- Так. Яе трэсла, як у ліхаманцы. – Гэта быў ня сон, не фантазія. Ён быў тут. А калі сыходзіў, сказаў мне зачыніць вочы, і адкрыў ваду.

- Каб яна ня чула, як ён выходзіў, сіньёре. Тут недзе павінны быць ход, - спакойна адказаў ахоўнік. – У гэтых старых дамах шмат таямніцаў, сіньёре.

- Каму належыў дом раней? – запытаў ён. Яго голас ізноў набыў спакой і палохаючую, халодную моц.

- Ён належыў сям'і Гамбіна, сіньёре. Дакладней, сіньёру Джаваньні, як яе галоўнаму спадчыньніку. А потым ён прадаў вілу рускаму, сіньёр. Ад якога яна перайшла вам. Я даўно працую тут, сіньёр. Яшчэ з часоў бацькі сіньёра Джаваньні. Але ж ніколі я ня чуў пра нейкія таямнічыя хады ў ваннай. Прабачце, сіньёр.

Ён дастаў тэлефон, і набраў нумар.

- Джаваньні, слухай. Мілаш быў тут. У мяне ў ваннай. Як? А я адкуль ведаю. Летыцыя бачыла яго. Размаўляла зь ім. Не. Не фантазіі. Ён пакінуў на стакане сьляды – вусны і рука.

Трэба прабіць па базе. Хай пашукаюць, толькі – не афіцыйна.

- Прыедзеш? Зараз? Чакаю. Ён абарваў сувязь.

- Усем сыйсьці. Ты застанься, - зьвярнуўся ён да кіраўніка. – Трэба агледзець сьцены.

- Сіньёр, тут цягне ля пола! Нарэшце, ахоўнік выпраміўся. Джаваньні, які толькі што ўзьбёг па лесьвіцы, і ўвайшоў у пакой, нахінуўся да яго. Ён стаяў за імі ззаду.

- Цягне? Пачакай. Ён націснуў рукой на сьцяну. Нічога. Націснуў яшчэ раз, і яшчэ. Раптам панель павярнулася, і ён ледзь пасьпеў аддзёрнуць руку, каб не зваліцца ў праём.

Перад імі адчынілася чорная, як калодзеж, дыра. Паветра зь яе ішло сухое і чыстае, быццам бы ёй карысталіся зусім нядаўна.

- Я ня ведаў. Я сапраўды ня ведаў пра гэта. Ніхто ня ведаў. Джаваньні разгублена глядзеў на яго.

- Дайце мне, сіньёре. Ахоўнік ськіваў сьвятло ліхатырка ў праём. Яны апусьціліся па ступеньках, і хутка стаялі ў садзе сярод пастрыжаных і прарэжаных ружовых кустоў, аглядаючыся.

- Хто ў цябе ўзяў адпачынак, Мікеле? Здаецца, у цябе была тут нейкая яшчэ жанчына на кухні. Нешта я яе даўно ня бачыў. Джаваньні раптам усьміхнуўся – страшна. Яго вочы былі халоднымі, як лёд.

- Ружы. Некалькі дзён таму яна ўвесь пакой, і ванну нам ружамі заставіла. Назразала. Я яшчэ падумаў, зь якой нагоды. Толькі значэньня не прыдаў. Ён паматаў галавой, разшпільваючы ворат кашулі.

- Мы яе знойдзем, Мікеле. Дзе б яна не была. Я табе абяцаю, і дня ня пройдзе. Калі яна не схавалася, як крыса ў нару, пад гэтым домам. Тут, я гляджу, і сапраўды шмат сурпрызаў.

Ён набраў нумар.

- Вінчэнца? Так. Я. Паглядзі мне аднаго чалавека. Як яе завуць? Марыя … ён назваў фамілію, імя па бацьку і нумар пачпарту.

- Што? Мяжу не перасякала? Добра.

- Недзе яна тут. Не зьдзіўлюся, што нават і Пізы не пакідала.

- А чаго ёй хвалявацца. Яна ж мяркуе на работу прыйсьці, пэўна. Думаю, яе роля ў гэтай камедыі яшчэ ня скончана. Зараз праверым. Пачакай.

Ён набраў нумар.

- На другім канцы адказалі амаль адразу.

- Марыся? – запытаў ён. – Чым займаешся?

- Да так, ничем. Голас у трубцы, нейкі сонны, зьмяніўся на зацікаўлены.

- А что такое?

- Ды нічога. Справа да цябе ёсьць. Сустрэцца з табой хачу. Буду ў горадзе праз гадзіну.

- Я через час не смогу. Я занята. Да, у меня личная жизнь. Извините. Давайте, завтра. Завтра я могу уже выйти.

- Ну, выходзь. Я буду чакаць. Ён адключыўся.

- Прасачылі званок? – запытаў ён.

- Да, тут, у горадзе. У жылым кварталы.

- Адпраў па адрасу машыну, і хай даложаць, калі ўбачаць чалавека. Высокі, сьветлы, у камуфляжных штанах, накачаны, на руцэ шнар. Мяркую, што яна не адна, - вымавіў ён, гледзячы на Джаваньні. Той марудна кіўнуў.

- Каханая, мы тут з табой сёньня да вечара пабудзем. Толькі як ён на тэрыторыю трапіў? – запытаў сам сябе.

А потым здагадаўся.

- Яе чып. Праверце, ці здала яна яго. Праз хвіліну зьбялелы кіраўнік аховы вярнуўся да іх з адказам.

- Прабачце, сіньёр. Чыпа няма. Яна яго не здала.

- Як такое магчыма? – ён безэмацыйна глянуў на яго.

- Не праверыў, сіньёр. Звычайна гэтым займаецца …

Джаваньні дастаў з кішэню рэвальвер. Ён спыніў яго руку.

- Хопіць крыві. Цяпер ужо нічога ня зьменіш. Будзем вартаваць. Мне здаецца, што ён зьявіцца хутка. Зробім так.

Ён набраў яе нумар – яшчэ раз.

На тым канцы неахвотна адказалі.

- Да.

- Слухай, давай вечарам, - вымавіў ён коратка. – Колькі? Пачуў

адказ, і зарагатаў. – Не праблема. Куды пад'ехаць? Называй адрас. Запісаў на паперы, і сунуў у кішэнь.

Сёньня з'явіцца наш госьць, абавязкова. Болей у яго шансаў ня будзе. Заўтра яна выходзіць, а сёньня – якая ўдача! І яна адсутнічае, і мяне ня будзе – доўга. Джаваньні, ты застаешся. За мужа. Толькі не злаўжывай маім даверам. Яны пераглянуліся, і рассьмяяліся.

Летыцыя напалохана глядзела на яго.

- Нічога страшнага, сонейка. Я да нашай дамы прагуляюся – не адзін. З табой, - кінуў ён кіраўніку.

- А вы з Джаваньні павячэраеце, паглядзіце кіно якое. І пачакаеце нашага госьця. Мяркую, што ён зьявіцца.

- Бардак на гэтай віле, чортавы італьянцы. Ён сплюнуў, выходзячы і садзячыся ў машыну. Габрыэль – так звалі кіраўніка аховы – сеў за руль. – Усё у іх схвачана, за ўсім яны сочаць, муха не праляціць. Трэба сваіх выпісваць. Гэтым даверу – ніякага. Усех зьмяню.

Сонца ўжо пераваліла на другую палову, але ж гэты дзень абяцаў быць бясконца доўгім.

Глава 21: Вар'ятка

- Шлюха звар’яцелая. Алекс з пагардай глядзеў на яе. – Што ты нясеш? Які Бог? Дзе і калі ты ўбачыла Бога? Ты ж зь дзяцінства на таблетках. Твая маці мне пра ўсё расказала. І як ты травілася ў школе, а потым напалохалася, і агаварыла аднакласніцу. І пра тое, што ты ў псіхушцы ляжала. Што ты Бога свайго на ўроках малявала ў сшытках, і ўвесь пакой ім завесіла. І цяпер, пасьля таго, як цябе толькі што ў дзесяцером ня трахалі, ты мне яшчэ нешта кажаш пра Бога? Пэўна, толькі яго ў цябе яшчэ не было. Ты мне схлусіла, што цябе згвалцілі. А я, як дурань, паверыў. Чалавека праз цябе ледзь не забіў. Добра, што ў свой час апомніўся. Мне ўсё пра цябе расказалі. Ты ж са школы такая была. Яшчэ плоская была, як даска, і ўжо таскалася, зусім малалеткай. Як цячная сучка. Толькі і жадала, каб цябе трахнулі. Выстаўлялася перад усімі. Каго ні запытай – усе скажуць, што ты – вар’ятка. Шлёндра. Па табе ж бачна, што ты хочаш. Усюды, усіх, і кожнага.

Ён схапіў яе за падбародак, і ўзьняў твар. Яе заплаканыя вочы глядзелі на яго. Прыгожы твар, такі, што страшна. І сапраўды страшна за сваю душу. Што яна робіць зь ім? Ён жа і праўда заб’е дзеля яе. Як ледзь не забіў. Добра, што пагаварыў з пацанамі за кружкай піва, і яму ўсё растлумачылі. Ён калі адключыўся, яна сама на кухню прыйшла. Сядзела там у празрыстым халатыку, каньяк піла. А потым, калі ёй прапанавалі, не адмовілася. парэзалася яна сама. Ляжала на стале, і барадой нож задзела, калі галаву павярнула. І давала ва ўсе месцы, і ў рот, і ў задніцу, і куды трэба. Яна ж любіць гэта, і сапраўды. Калі яна яму адмовіла? Не было такога месца, дзе б ён не адымеў бы яе, калі б захацеў. Яна ж сама распраналася, ахвотна, у кампаніі зь ім таскалася, насалоджвалася тым, як на яе глядзяць. Ёй яго аднаго мала было, гэта ж бачна. Німфаманка, шлёндра, істэрычка. Толькі чаму ён так кахае яе, як шалёны? Як нікога ніколі не кахаў? Кахае гэтую дурную шлёндру, якая рассоўвае ногі перад усімі, якая ня мае ні чэсьці, ні годнасьці. Яна ж адразу яму аддалася, у першы вечар, нібыта так і трэба. І хоць была, як высьвятлілася, цнатлівая, ды вопыту

ў яе хапала. Па ёй было бачна, што яна яго хоча, як жанчына, і вядзе сябе вольна, і не палохаецца нічога, не саромееца. Яна нават не супраціўлялася, не крычэла, калі ён яе там, у парку, зaціснуў. Адразу ёй пад майку палез – праверыць, як адрэагуе. Калі б дала яму поўху, ці закрычэла, то было б ясна, што нармальная. Прыстойная. А так яму ўсё адразу стала зразумела. Ён мог бы яе там жа, у парку заваліць, хай скажа яму вялікі дзякуй. Трэба было б так і зрабіць. Выебаць яе па п'яні, і даць пінка пад зад. Хай коціцца. Не, у хату да сябе прывёў. І ўліп у яе, як у смалу. Толькі і думаў аб тым, як яе трахнуць – павычварнее. І нічога яго не задавальняла. Як ён яе не паварочваў, што і куды не ўстаўляў, а ўзяць поўнасьцю ня мог. Быццам бы ў яе у похве бездань нейкая раскрытая. Усё вузкае, шчыльнае – хер ня ўсунеш, але ж калі пачнеш ебать яе, нібыта правальваешся, нібыта засмоктвае кудысьці. І выліваешся, і думаеш: а за гэтым яшчэ нешта ёсьць, можна ж яе далей, глыбей узяць, больш поўна, мацней, яна ж жадае гэтага, засмоктвае сваімі бяздоннымі вачыма, ляжыць пад ім, як мяртвячка, быццам бы кагосьці чакае – другога, не яго. Быццам бы ён яе поўнасьцю задаволіць ня можа, хоць яна і крычыць, і стогне, і вільгаць зь яе цячэ, і ён жа не малалетка які няўмелы, у яго ўсё у парадку, і якіх толькі жанчынаў у яго не было – усе былі давольныя, ніхто ня скардзіўся.

Пад каго ён яе не паложа, яна лажыцца. Як скажаш, так і дае. І сапраўды, толькі Бог яе ня меў. Ці – меў? Можа, толькі Бог і можа яе задаволіць? – падумалася яму.

- Скажы, трахаў цябе твой Бог? – з пагардай запытаў ён яе.

- Трахаў, - спакойна адказала яна. – Увесь час. З самага дзяцінства. Бог прыходзіў да мяне, і меў мяне – так, як жадаў. І гэта было для мяне шчасьцем, бо толькі яму я належу, і болей – нікому. Толькі Бог мае права трахаць мяне, Алекс. Нікому зь людзей я ніколі не аддавалася сама. Вы ўсе гвалцілі мяне. І маё цела, і маю душу. Толькі Богу я аддавалася праз сваё каханьне, і ён браў мяне з найвялікшай любоўю, на якую здольны толькі ён. Таму, прашу, адпусьці мяне. Адпусьці мяне да Бога. Я хачу толькі яго, і ні зь кім іншым я ня буду.

- Гэта ён – твой Бог? Мужык гэты барадаты, якога мы ў лесе

сустрэлі? Гэты цыган? Ты што – зусім ку-ку? А можа, ты зь ім ужо? Было, ці не? Прызнавайся! Ён схапіў яе за плечы.

- Было. Было ў мяне дома. І ў яго. І цяпер я пераязжаю да яго. Проста хачу, каб ты ведаў.

- А маці твая ведае? – запытаў ён. – Як яна, адабрае? Старога мужыка ў зяцьці?

- Мая маці мной не кіруе. Я ўжо дарослая. Мне амаль дзевятнаццаць год. Яна неадрыўна глядзела на яго.

- Алекс, дай мне сабраць рэчы, і я сыду. Навошта я табе? Яна правяла рукой па шчацэ. Ён схапіў яе за руку.

- Стой. Калі пойдзеш, то давай разьвітаемся.

Ён хлопнуў яе па шчацэ. Ня сільна. Яна войкнула. Дастаў з джынсаў рэмень. Апракінуў яе на канапу, і ўдарыў па заду. Яна ўскрыкнула. На ягадзіцах успыхнула барвовая паласа. Ён нахінуўся, і прыціснуўся да яе вуснамі, прыдавіў яе да канапы усім целам. Яна не вырывалася, толькі ўсхліпвала. Ён дастаў свой прыбор, і ўсадзіў яго ёй між ягадзіц – па самыя муды. Яна закрычэла, і паспрабавала вырвацца, але ж ён яе трымаў. Трахаў яе доўга, пакуль ня сконьчыў – ледзь сэрца не спынілася.

- Гэта табе на памяць, - вымавіў. - Шлёндра. З сілай шлёпнуў яе па задніцы, плюнуў, зашпіліў штаны, накінуў куртку, і пайшоў.

- Тата, - прашаптала яна. – Татачка, дзе ты? Ці ты чуеш мяне? Госпадзі? Бог мой. І раптам адчула на сабе яго руку. І прачнулася.

Джаваньні сядзеў ля яе ў цемры, і глядзеў на яе кашачымі вачыма. Была глухая ноч. І ў ваннай паварочваліся цяжкія дзьверы.

- Слушай, как задолбал её скулёж! Блядь, она ни о чём думать больше не может, кроме того что её по-всякому ебали. В её понимании, конечно, насиловали. А как же ещё! Она ж святая!

С Богом на короткой ноге. Такую только насиловать можно. То, что она сама шлюха, каких свет не видал, извращённая донельзя, ей в голову не приходит. Я б ни одному мужику себя не позволила в задницу трахнуть. Да не то, что в задницу, я ещё и в рот взять подумаю. За отдельную плату!

Карына зарагатала.

- И в чём только душа держится. Что там ебать? Сорок килограммов костей. И как мужикам такие нравятся? Яна паморшчылася.

- Нравятся таким извращенцам-педафилам, как этот, - паціснула Марыся плячамі.

- Слушай, я б её сама изнасиловала. В качестве психоанализа. Засадила б ей в задницу страпон полметровый. Чтобы она узнала – что такое «изнасиловали». Яна зарагатала.

- А хорошая идея. Карына таксама рассьмяялася.

- Прикинь, приходит она на следующий сеанс – а там уже всё готово – в стиле БДСМ, как она любит. Мы б и мужика подходящего ей нашли. Такого центнера с два. С хуём до колена.

- Нет, такой её не удовлетворит. Карына прыжмурылася. – Ей осла, или коня нужно. А что. Есть такие – для зоофилов снимаются. Слушай, продать бы её в бордель – пусть бы её кони и ослы ебали. И негры с метровыми хуями в руку толщиной. Пока её, как лягушку, не раздерут. Вот тогда она поймёт, что такое – изнасиловали. И как деньги зарабатывать нужно.

- Нет, ну тут она тоже не кисло зарабатывает. У её мужика примерно всё так и есть.

- А ты откуда знаешь? – Карына зьдзіўлена глянула на яе.

- Оттуда. Ты ж помнишь про пятьсот евро?

- А, ну да… ты что-то такое говорила. Только я подумала – это тебе за гостя дали. За групповушку. И ты там только сосала,

вроде. Ты ж сказала?

- Ну да. Я на извращения не подписывалась. Но хер у него такой, что мама моя. Так что её и конём не удивить. Только разве слоном. Слушай, может, и правда ей настоящее изнасилование организовать? С неграми? Давай, продадим её. Как-нибудь выманим из дому. Она хоть и страшная, и худая, как смерть, я б на неё и не глянула, но мужикам извращённым почему-то нравится. Не пойму даже. Я знаю чуваков – можно договориться. Подкараулить её в каком торговом центре. Или завести куда. А там уже – дело техники. Ты знаешь, за это можно несколько тысяч евро выручить. Дорогой товар. Может, и десять даже.

- Десять штук за неё? – Карына акругліла вочы. – За эту? Доходягу?

- Ну да. Бабы с опытом на рынке рабов дорого стоят. А эта – ещё и опытная «девственница». И верующая. И шизанутая. Для особо богатых извращенцев. Чтобы они её на куски порезали на камеру. Прикинь, что она нести будет – какую дичь. Такое ж не сыграешь. А тут пиздец без грима.

Марыся зарагатала. Сьмяялася доўга, так, што прахожыя паварочваліся.

- Слушай, а как у тебя дела с этим твоим, хорватом? – запытала яна Карыну нарэшце.

- С сербом? Как? Ну, так. Нормально. Не трахались ещё. Но – собираемся. Он ко мне сегодня вечером прийти должен. Ой, как раз время! Ты извини, подруга, мне бежать нужно. Ванну с солями принять.

Марыся ўсьміхнулася.

- Ты смотри, осторожней там со своими солями. А то откинешся когда-нибудь в ванной.

- Не откинусь. Чего ты? Карына зьдзіўлена глянула на яе.

- От лаванды ещё никто не помирал, подруга.

- А … ну-ну. А то я подумала. Марыся ўстала, шчоўкнула засьцёжкай сумачкі, і яны разьвіталіся. Толькі яна і не ўяўляла, што назаўсёды.

Глава 22: Змова

На наступны дзень Карына не пазваніла, і не адказала. Да абеду яна думала, што, пэўна, сьпіць. Пасьля ж абеду тэлефон і наогул стаў недасяжны. Нешта такое заскрэблася ў ёй – дзіўнае. Здаецца, чаму хвалявацца. Толькі нешта ўсё ж непакоіла яе. Нейкі стрёмны гэты мужык. Хто ён? Яна казала, што ветэран. Што ваяваў. А яны – усе ебанутыя. Можа, прыбіў яе дзе. Быццам бы ў пацьверджаньне яе трывожных думак, зазваніў тэлефон.

Яна глянула нумар.

Карына.

- Ну, что ты там? Проснулась, соня? Как ноч прошла? – запытала яна ў трубку кпліва, але ж радасна.

- Здравствуйте, - пачуўся ў адказ мяккі, нізкаваты, аксамітны мужчынскі голас. Такі, што ад яго па сьпіне ў Марысі пабеглі мурашы.

- Здравствуйте, - адказала яна, і замаўчала.

- Вы – Марина? – запытаў ён.

- Я. Яна памарудзіла з адказам – не магла зразумець, што адбываецца.

- А где Карина? – нарэшце, запытала яна.

- Карина, к сожалению, пропала. Я не знаю, где она. Вы знаете, вчера, когда я пришел, она была какая-то неадекватная. То ли пьяная, то ли ещё что-то. А потом ей позвонили, и она извинилась, и ушла. Сказала, что сейчас будет. Я ждал её, ждал. Уже волноваться начал. Но она так и не появилась. Понимаете, мы по делу встречались. Не по тому, о чём она, может быть, подумала. Ванна эта, бельё. Вы знаете, я – деловой человек. И у меня просто было к ней предложение. Она вхожа в один дом, где, как я узнал, она оказывала услуги

психоаналитика одной девушке. Не буду скрывать, у меня есть интерес, и можно заработать. Карина сказала, что вы тоже работаете в этом доме, и по разговорам я понял, что вы – более адекватная. Марина. Так?

- Да, конечно. Я более адекватная, чем эта дурочка. И, поверьте, у меня и информации побольше, и возможностей.

Яе вусны расплыліся ў шырокай вусьмешцы.

- Да, конечно, мы встретимся. Да, я готова. Прямо сейчас. Нет, всё серьёзно. Я вас правильно поняла, а вы – меня. Конечно же. Где? Хорошо.

Яна запісала назву кафе ў цэнтры.

- Ждите, я скоро буду.

- Какая удача неожиданная! – падумала яна. – Вот и правда, стоит только озвучить Вселенной своё желание, как оно начинает сбываться. Только что поговорили – в шутку, что эту дурочку нужно в бордель продать за десять тысяч евро, как опа! – Вселенная уже услышала. И покупатель нарисовался.

Мілаш з палёгкай адкінуўся ў крэсьле, у якім правёў палову бяссоннай ночы. Гэтая дурная шлёндра с кучарашкамі раптоўна сарвалася, і пабегла некуды, як ашпараная. Нумар, які застаўся апошнім у яе тэлефоне, быў схаваны. Але ж яна адразу адказала на яго. Бачна, што ведала, хто можа зь яго званіць.

Сказала, што хутка прыйдзе, аднак час ішоў, і яе ўсё не было. Ён чакаў і чакаў у гэтай кватэры, і зусім ужо звар'яцеў – ад нецярплівасьці і злосьці. Нітачка, якая была ў яго руках, парвалася, пераўтварыўшыся з трывалага, прочнага канату ў павуцінку, а потым – у цень, якая проста растала ў паветры.

Ён павінен зрабіць яму гэта – тое, што яму зрабіў ён. Праз яго загінула яго сястра. Яго родная кроў. Ён не жадаў яе забіваць – так атрымалася. Калі даведаўся, што яна таскалася з гэтым, клятым басьнійцам, чорным, як чорт, брудным, зарослым барадой і валасамі, як цыган, якія сапраўды горшыя за ўсіх, ён

не стрымаўся. Сам адправіў яе да праайцоў. Спачатку аддаў яе сябрам – хай пацешацца, насыцяць юр гэтай шлёнды. А потым – сам выебаў яе, дакладней, тое, што ад яе засталося. Яна была яшчэ жывая, і ён міласэрна перарэзаў ёй горла нажом. І выкінуў на дарогу – каб усе бачылі. І ён каб ведаў. Каб усе падумалі, што гэта зрабіў ён – той, зь кім яна таскалася. Ня можа ж такое зрабіць з сястрой родны брат. Неяк так адбылося, што сябры, якія гвалцілі яе, выпадкова загінулі. Бомба. Такое бывае. Падлажыў нехта з клятых басьнійцаў. Ня мог жа ён не адпомсьціць ім за сваю сястру. Усім ім. Толькі вось, ня здолеў адпомсьціць самому сябе. І ўсё – праз яго. І цяпер ён, Мілаш, мучаецца, а гэты жыве. Ён цкаваў за ім – доўга. І вось знайшоў. Стаяў перад варотамі вілы, і глядзеў зь ценю.

Пад'ехала машына, і зь яе выйшла – яна.

- Мілка. Ён ледзь ня кінуўся да яе. Яе валасы, чорныя, як ноч, ліліся па плячах. Скура была белай, як сьнег. Такая ж высокая і танюткая, як трасьцінка. Яна была жывая? Як? Гэта ж было не магчыма. Колькі год ужо прайшло – а яна такая ж, як тады. Аграменныя празрыстыя вочы – шэрыя, у якіх адбіваецца блакіт нябёсаў, чорныя тонкія бровы дугамі, як крылы вялікай птушкі, мяккія ружовыя вусны, лёгкая постаць, тонкія рукі, маленькія кісьці. Яна была як цень, як прывід. Як анёл, не належачы гэтаму сьвету. Якім была і яго сястра.

А побач з гэтым анёлам шоў д'ябал. Чорны, высокі, зарослы барадой, з грывай чорных, як смала, валасоў, перахвачаных нядбайна ў хвост. Ён. Яго Мілаш адразу пазнаў. Гэта з-за яго яна адмовіла яму.

Яго бацькі вырасьцілі яе, як яго родную сястру. Удачарылі, і яна ні ў чым і ніколі ня мела адказу. Яны яе песьцілі, балавалі. І ён яе балаваў. Насіў на руках. Рабіў для яе значна больш, чым брат бы зрабіў для сястры. Прадугадваў кожнае яе жаданьне. Бо яна была яму болей, чым сястра. Яна была чыстай. Сьвятой. А пела як – як анёлак. У хоры пела, у храме. Ён думаў, яна аддасьць сябе Богу. Усе думалі, і таму ён яе не кранаў. Толькі марыў пра гэта, але ж нават і ўявіць баяўся. І вось, ён даведваецца, што яна сьпіць з гэтым. З прыдуркам з акраіны, зь нейкага там іх вахабітскага паселішча. Ён ня верыў, але ж прасачыў – людзі

казалі, і ўжо папаўзьлі чуткі. І тое, што ён убачыў, навечна перавярнула і яго розум, і яго жыцьцё. Ён нават і успамінаць аб гэтым не хацеў. Яго сястра – сьвятая, анёлак, да якой ён і пальцам дакрануцца баяўся. Толькі далей адбылося яшчэ больш нечаканае, што ён наогул і ўявіць ня мог. Ён думаў, што яна вернецца дамоў, а яна сышла – зь ім. Так і сышлі разам. Нават не павярнуліся.

Яго сям'я пакрылася пазорам, ён хадзіў, як у ваду апушчаны. Але ўсё ж, ім спачувалі. Колькі разоў яны зьбіраліся разам, і клялі гэтых праклятых здраднікаў, прадаўшых туркам веру за грошы, і панаваўшых над імі столькі год. Добра, што чакаць прыйшлося нядоўга. Тое, што павінна было выбухнуць, выбухнула. Нарэшце пачалася вайна.

Яны здолелі выкрасьці яе. Адвесьці ў лягер, дзе ўжо ёй прыйшлося адказваць. Ня толькі перад ім – перад усім родам, які прыняў яе, як сваю, і які яна зганьбіла. Навошта ўдачаралі? Гнілая кроў. Ніхто ня ведаў бацькоў гэтага дзіця, толькі што была прыгожая, як анёл, і маці ня вытрымала, упрасіла бацьку. Так жадала дачку, толькі болей ражаць не магла. Вось і атрымала зьмяю ля сэрца. Канешне ж, яны задаволілі яе папоўнай, і выкінулі, як сьмецьце. Выкінулі на іх зямлі. Так, каб яе мог знайсьці ён. Казалі, ён выў, як воўк. Рыў ёй магілу голымі рукамі – нажом рэзаў мёрзлую зямлю. А пасьля гэтага звар'яцеў. І тое, што ён пачаў творыць, ніякімі словамі апісаць было нельга. Чорны Д'ябал. Забойца, не шкадуючы нікога. Той гвалт, які ён рабіў, быў пякельны, няўяўны. Відавочна, што ён помсціў. Але ж тое, што ён рабіў, пераходзіла мяжы помсты. Ён і сапраўды атрымоўваў ад гэтага асалоду. Яны цяпер былі паасобку. Адны, адзін насупраць другога. Сьвет вакол іх зьнік, і яны быццам бы спаборнічалі ў жорсткасьці і апантанасьці. А потым усё раптам спынілася. Ён зьнік, быццам бы яго і не было. Кольці год ён яго шукаў! Ведаў, што такі чалавек так проста зьнікнуць ня можа. Што ён абавязкова зьявіцца, і ізноў возьмецца за старое. Так і адбылося.

Калі ён сядзеў насупраць яе, гэтай яго жанчыны, ён нічога б ёй ня змог зрабіць. Акрамя аднаго – ён жадаў забраць яе. Адматаць час назад. Вярнуць усё, як было. Як яно было да гэтага

чалавека. Ён гаварыў зь ёй, і разумеў, што ён яе кахае. І кахае так моцна, што ў яго сэрца гатовае выпрыгнуць з грудзей. Яму хацелася паўстаць перад ёй на калені, і прасіць прабачэньня за ўсё зробленае. Ён быў у гэтым ня вінаваты. Вінаватая была вайна.

Ён апусьціў галаву ў рукі, і, пэўна, задрамаў. І вось, прачнуўся. Карыны не было, а перад ім ляжаў і званіў яе тэлефон.

- Марина Михал, - прачытаў ён.

Канешне ж, яны павінны сустрэцца. Гэта сам Бог прывёў яму яе, каб ён меў магчымасьць адпомсьціць. Бо Бог – на яго баку. Ён заўсёды гэта ведаў – што ўсё, што ён робіць, было па волі яго, і дзеля яго славы. І цяпер Бог сам вядзе яго да помсты, дапамагаючы яму – яго ўласны, адзіны ісьціны Бог.

Глава 23: Семя

- Вайна – гэта заўсёды індульгенцыя на гвалт, Джаваньні. Ты робіш тое, чаго б ніколі ад сябе не чакаў у мірным жыцьці. І, ведаеш, гэта ап'яняе. Гэта нібыта ў цябе выросьлі крылы, і цяпер ты можаш назіраць зямлю зь неабсяжнай высаты. Зь нябёсаў. Бо сапраўдны выток гвалту – ня пекла, а боскасьць. Толькі Бог можа рабіць забароннае, і пры гэтым не зьнішчаць самое сябе. Я прайшоў праз зямлю, праз пекла. І праз нябёсы прайшоў. І зразумеў усё - як яно працуе. Як віруюць у неабсяжнасьці патокі крыві, і як яны ліюцца праз неба на зямлю чырвоным дажджом. Зразумеў таямніцы болю, і тое – што яны, адначасова, і таямніцы каханьня. Боль – найвышэйшая ахвяра, а Бог – ахвяруючы. Ён прычыняе боль самому сябе, катуючы свае стварэньні, і толькі праз гэта ён жывы. Бог ажывае, амыты патокамі крыві – і Боль пераўтвараецца ў Радасьць. Як лічыш, пазбавіцца дзявоцкасьці, прыняць у сябе мужчыну для жанчыны гэта асалода, ці боль? А нарадзіць дзіця – плод асалоды? Ці – плод болю? Ці ёсць розьніца паміж асалодай і больлю душы, калі яна таміцца ад каханьня, і гатовая разарваць цела, бо яно ня можа ні ўмесьціць, ні зразумець усю моц яе пачуцьця? Ты калі-небудзь гвалціў жанчыну, якую кахаеш? Кахаеш бязь меры, як Бога, як Дзеву Марыю?

Разрываў на ёй адзеньне, браў яе сілай? Уваходзіў у яе прыродным, і супрацьпрыродным спосабам? Чуў яе крыкі болю, а потым – стогны, калі, зьнясіленая, яна скаралася цябе, і яе боль пераўтвараўся ў асалоду, якая ўзьнімала цябе на нечалавечую вышыню, туды, где нават і дыхаць нечым, дзе ёсьць толькі ты, і яна, бясконцасьць, і Бог?

- Браў. Браў менавіта так, як ты гаворыш, Мікеле. Я ж згвалціў сваю сястру. Узяў яе, да таго, як яе ўзяў мой айцец. А потым я забіў айца. У нашай сям'і была традыцыя – айцец браўся шлюбам са сваёй дачкой, і нараджаў сына, які потым таксама рабіў тое ж. Чысьціня лініі. Мая маці была мне адначасова і сястрою, хоць я і выйшаў зь яе ўлоньня. Права на маю ж сястру мелі мы абодзьва. Гэта складана, але ж менавіта так устроены

наш род. Айцец мае права на дачку, брат – на сястру. Такімі чынам, толькі жанчынаў мы бярэм чужых. Ніхто ж з чужых мужчын у нашу сям'ю не ўваходзіў. Гэта – найчысьцейшая кроў, якая не перарывалася, не размывалася з даўніх часоў. Толькі жанчыны могуць быць розныя. Мужчыны ж маюць толькі аднаго мужчынскага продка.

І, ведаеш, ніколі ў нашай сям'і не было ніякіх адкланеньняў, заганаў са здароўем, хоць мы ўсе – дзеці аднаго агульнага айца. Гэта таму, што, як кажа легенда нашаго рода, першы з тых, хто залажыў гэтую традыцыю, быў Богам. Кроў чалавечая даўно б ужо сапсавалася. Але ж толькі Бог можа нарадзіць дасканаласьць ад самога сябе.

Складана, і, разам з тым, проста.

- Я разумею. Міхась кіўнуў.

- Летыцыя – мая дачка. А да гэтага маёй жонкай была мая сястра. Толькі яе забралі ў мяне. Забралі, і забілі. Жорстка. Згвалцілі, можа, у дзясяцером, калі ня болей. Проста парвалі на кавалкі. Мілаш хацеў заявіць свае правы на яе. Так здарылася, што яна трапіла ў прыёмную сям'ю, і яны вырасьлі разам. Наша традыцыя – старая, і яна ідзе здаўна. Сапраўды, гэта так.

- Тое, што ты расказаў мне, пацьвярджае, што мы з табой – аднаго роду. Адной крыві.

- Так. Міхась кіўнуў. Гэта значыць, што ў нас адзіны агульны продак – Бог, Джаваньні. Толькі ты ня ведаеш усех таямніцаў, якія ведаю я. Так адбываецца, што айцец-Бог нараджае сына двойчы. І адзін з сыноў пры гэтым нараджаецца Богам, а другі – Д'яблам. Твой айцец нарадзіў цябе, і яму патрэбна было нарадзіць яшчэ аднаго сына. Бо ты, Джаваньні, ты ж ведаеш хто ты. Але ж ты забіў свайго айца. Цяпер ваш род пазбавіўся Бога, і ў ім застаўся толькі Д'ябал. Бог жа вам патрэбны, каб працягнуць існаваць. Бо толькі дасканаласьць Бога можа ураўнаважыць д'ябальскую старану. Без такога дзіця ваш род, ня маючы заганаў зьнешне, будзе несьці ў сабе адзін страшэнны заган – прага насільля, крыві ў ім будзе станавіцца ўсё большай і большай. І ўсё цяжэй будзе спраўляцца з гэтым. Я сам,

Джаваньні, цяпер ня ведаю, хто я. Бог, ці Д’ябал. Каін, ці Авель. Усё пераблытана, бо мая лінія таксама некалі перарвалася.

- А можа, ты – Сіф? Джаваньні зь цікаўнасьцю глядзеў на яго. – Ведаеш, легенда кажа, што трэцьцяе дзіця будзе самым дзівосным дзіцём – Сынам Чалавечым, які з’яднае ў сябе і Бога, і Д’ябла.

- Чалавеку не дано ведаць, хто ён, Джаваньні. У кімсьці з нас – семя Д’ябла. У кімсьці – семя Бога. Толькі яна ведае. Шхіна. Яна ніколі не народзіць ад Д’ябла па сваёй волі. Заўсёды будзе шукаць, і прагнуць Бога. Мая каханая кажа мне, што я – Бог.

- Значыць, гэта так і ёсьць. Джаваньні кіўнуў. – Толькі гэта не азначае, што ў табе няма Д’ябла, ці яго семені. Яно проста сьпіць, Мігеле. І можа адбыцца так, што яно прачнецца.

У цемры яна пачула мужскія крокі. Джаваньні прыціснуў палец да вуснаў, і пасунуўся назад, у цемру, якая адразу праглынула яго. Ён стаяў за ёй, як нячутная і нябачная прысутнасьць, так ціха, што яна і сама пачала сумнявацца, ці тут ён, ці не. А можа, ён і сапраўды кудысьці зьнік, і пакінуў яе адну? Цяпер перад ёй была толькі цемра, і цемра стаяла за ёй. І ў гэтай цемры, якая пераўтварылася ў нешта, што набыло форму, яна пачула голас.

- Я прыйшоў за табой, - ціха вымавіў чалавек.

- А калі я не пайду з табой? – запытала яна.

- Пойдзеш. У цябе няма выбару. Пойдзеш са мной – жывая, ці мёртвая. Але ж я ўпэўнены, што ты пойдзеш жывая. Як ты зможаш супрацьстаяць мне? Я магу зрабіць з табой усё, што пажадаю. Ты поўнасьцю ў маёй уладзе. Я тут, блізка. Хочаш – працягні руку, і дакранешся да мяне. Яна працягнула руку, і сапраўды сустрэла нешта, што нагадвала біцепс мужчынскай рукі. На ім яе пальцы адчулі груба зашыты шнар. Яна судрыгнулася, уявіўшы, якая рана магла пакінуць яго. Напэўна, чалавеку разарвала ўвесь немалы мышачны слой да самай касьці. Боль, пэўна, быў жудасны. Яе пальцы памарудзілі імгненьне.

- Мне не было страшна ці балюча. Я наогул нічога не адчуваў – кантузія. Потым – да. Балела страшэнна. Але ж я сустракаўся з гэтым болем толькі ноччу. Днём быў заняты – не да таго было.

- А чым вы былі заняты днём? – запытала яна, проста, каб працягнуць час. Каб адцягнуць гэты момант, за якім паўставала для яе невядомае.

- Вайной, - спакойна адказаў голас. – Паляваньнем на людзей. Гвалтам. Рабаўніцтвам. Забойствам. Растрэламі. Шмат чаго было трэба рабіць.

- Навошта вы рабілі ўсё гэта?

Яе голас задрыжэў.

- Вайна, - проста адказаў голас зь цемры.

- А што вы зробіце са мной, калі вы забярэце мяне? – ціха запытала яна.

- Адвязу цябе ў Белград. Я даўно шукаў цябе. З таго самага дню, як цябе забіў, - проста адказаў голас.

- Як вы забілі мяне, калі я – жывая? – яна не зразумела яго.

- Гэта ты лічыш, што ты жывая. Насамрэч, ты – мёртвая, як і я. Я не вярнуўся з вайны, а ты ляжыш, згвалтаваная і зьнявечаная, недзе ў лесе. Але цяпер усё можна перагуляць нанова. Я не забіў цябе, і не памёр. І ты ізноў побач са мной. Няўжо ты ня хочаш вярнуць усё, як было, Мілка? Прабачыць мяне, свайго брата? Я ж твой брат. Ці ты забыла? Пэўна, гэтая цемра зусім закрыла табе вочы.

- Я – ня Мілка. Вы памыляецеся, - ціха вымавіла яна. – Нельга вярнуць мінулае.

Раптам ёй стала яго шкада. Гэты чалавек, відавочна, быў вар’ятам.

- Навошта вы забілі Карыну? – запытала яна яго.

– Карыну? Я яе не забіваў. Гэта зрабіў твой муж. Яна хутка сышла некуды, пасьля званку, і не вярнулася. Ты ведаеш, на што ён здольны?

- Да, - ціха вымавіла яна. – Я ведаю. Аднак гэта нічога не мяняе. Я кахаю яго, якім бы ён ня быў.

- Яму пашанцавала, - нягромка вымавіў голас. – Час ужо выходзіць. Пайшлі. Ён устаў, і зрабіў крок да яе.

Выстрал прагучэў нечакана, раздаўся ўскрык, і разам зь ім успыхнула сьвятло. Ліхтарык высьвятліў сагнутую папалам фігуру, якая трымалася за рэбры. З-пад пальцаў чалавека бегла густая чорная кроў.

- Нечакана? Джаваньні націснуў кнопку начніка на стале. Цяпер у паўзмроку была бачная яго постаць – чорная, у чорным на фоне чарнаты.

- Хто ты? – запытаў зьдзіўлена чалавек.

- Твая сьмерць. Якая табе розьніца, хто я? Лічы, што я – анёл сьмерці, і прыйшоў за табой. Ты не заберыш яе. Яна табе не належыць. Таму што яна належыць нам. Усім нам. Яна – жонка Ўладара. І мая сястра. Падобныя мы, як лічыш?

- Як ноч і дзень, - прахрыпеў чалавек, змагаючыся за жыцьцё, якое хутка выцякала з-пад яго пальцаў.

- Яна не твая. Ты прыйшоў вызваліць яе, але ж ты нічога ня ведаеш. Нікому не забраць у Госпада тое, што яму належыць. І ён палажыў на яе руку сваю, і будзе трымаць яе на ёй усю бясконцасьць часу. Хутка ў чалавеку абудзіцца Дракон. І калі Дракон з’яднаецца з Богам, сусьвет спыніць сваё існаваньне, і тады будзем вызвалены мы ўсе. Дзякуй табе за тое, што ты дапамог нам абудзіць Дракона, які ўжо асэнсоўвае сваю сапраўдную моц. Карына – гэта толькі пачатак. Усяго баранкаў павінна быць трынаццаць. І калі апошні зь іх будзе ахвяраваны, Дракон зможа набыць плоць, і поўнасьцю выйсьці зь цемры.

Чалавек закачаўся, захрыпеў, намагаючыся вымавіць нешта, але

ж апошні выстрал – у галаву – перарваў яго словы.

- Досыць, - спакойна вымавіў Джаваньні.

- Досыць глядзець гэты бязглузды сьпектакль. Вар'ят адыграў сваю роль, і сказаў сваё апошняе слова. Як вы сябе адчуваеце, прыгожая донна? Прабачце за тое, што ўсё гэта адбылося на вашых вачах. Сьмерць – відовішча, якое не павіна бачыць жанчына.

- Я не баюся сьмерці, Джаваньні, - ціха вымавіла яна. – Бо яе наогул няма. Сьмерць – гэта толькі пераход паміж целамі. Я гэта ведаю, так жа, як гэта ведае і ён. Я памірала ўжо шмат разоў. І ён таксама шмат разоў памераў.

- І я. Джаваньні кіўнуў. – Чаму мы ня можам вызваліцца, прыгожая донна? – раптам запытаў ён яе.

- Навошта, Джаваньні? Мы і так вольныя. Яна падышла да яго, і ціха абняла. Ён сьхіліў ёй галаву на плячо.

- Я стаміўся, - ціха вымавіў ён.

- Нічога, - прашаптала яна. – Жыцьцё і сьмерць – толькі сон. Ён любіць цябе, Джаваньні. І ён – тут, з намі побач.

Глава 24: Дрэва

- Не чакала?

Ён сеў у крэсла, закінуўшы ногі на стол. Дастаў цыгарэту, і закурыў.

- Отчего ж? Ждала. Яна таксама апусьцілася ў крэсла насупраць.

- Усё зрабіла, як я казаў? – запытаў ён яе.

- Так. Ключ яму дала, і сказала, што бясьпечна.

- І ты думаеш, пасьля гэтага ты будзеш жыць? Ён зацягнуўся.

- Што я прабачу табе тваю здраду?

- Вы обещали, Михаил. Я прошу вас. Я не хотела вас предавать.

- Не жадала, але ж прадала. Я пусьціў цябе ў свой дом. Даверыў табе сваю жонку – самае каштоўнае, што ў мянё было. І ёсьць. Ён выпусьціў у яе дым.

- Прошу вас. Не нужно. Яна паўстала з крэсла, пяцячыся.

Ён падняўся, і штуршком пасунуў канапу, стаяўшую збок, поперак дзьвярэй.

- Хадзі сюды, - проста вымавіў ён. – Ты ж жадала майго каханьня. Зараз ты яго атрымаеш у поўнай меры. Насыцішся мною аж да сьмерці.

Яна яшчэ абдымала Джаваньні, калі ў яго кішэні зазваніў тэлефон.

- Джаваньні, гэта я. Я скончыў. Можаш прыязжаць. Баранак падрыхтаваны і асьвежаны.

Джаваньні кіўнуў.

- Зараз буду, Мігеле.

- Прыўкрасная донна, паедемце. Прагуляемся. Апраніце нешта прыгожае, сёньня такая цудоўная ноч. Ён пацягнуўся.

Яна моўчкі падышла да шафы, адкрыла яе, і выбрала доўгае чорнае плацьце са шлейфам – бліскучае, як начное неба.

- Гэта падыйдзе, Джаваньні? – запытала яна яго.

- Падыйдзе, донна. Вы ў ім – сапраўдная каралева ночы.

- Дзякуй. Яна апранулася, расчасала шчоткай валасы – па пакоі паліўся духмяны салодкі водар – пах ружы, ванілі і мёртвага цела, як здалося яму.

- Пэўна, гэта кроў запяклася, і пачынае пахнуць, - падумаў ён. – Нічога. Заўтра ўсё уберуць, і сьлядоў не застанецца.

Ён працягнуў ёй руку, і яны апусьціліся па ступеньках – у цемру.

Яна абняла яго, прыціснулася да яго шчакой, дачытваючы эпілёг.

- А чаму – “Дрэва”, каханы? – запытала яна яго.

- Таму што “Баранак” ужо быў, і ахвяра ўжо была. І наогул, я не майстар дэтэктываў, любая. Ты ж ведаеш, я болей пра другое. Яна пацалавала яго.

- Мне было дужа цікава, ты нават не ўяўляеш! Столькі ўсяго – і Мілаш, і Дракон, і тайны ход, і ўсе мы тут. Мне было сапраўды страшна, ведаеш?

- Ну чаго табе было страшна? Ён пацалаваў яе. – Золатка маё. Праўда думаеш, атрымалася ня блага?

- Праўда.

- Толькі шкада, што выдаць гэта нельга. Знаеш, калі я вісеў на Дрэве, на крыжы – я і сапраўды яго ўбачыў. Убачыў Д’ябла. Ён стаяў, захінуты капюшонам. І тады я падумаў, што ён цкуе за мной. Пэўна ж, я яго даўжнік. Але там, на крыжы, усе мае даўгі былі выплачаны, і ён цяпер бяссільны забраць нешта ў мяне. Можа толькі назіраць здалёк.

- Ты перамог д’ябла ў самім сабе. Яна пацалавала яго.

- А ты жорсткі. Такое зрабіць з Карынай. І з Марысяй таксама.

- А што такога? Яны заслужылі і не такія катаваньні. За цябе. Проста я ім крышачку адпомсьціў. Не забіваць жа мне іх было сапраўды. Вось, выпусьціў пару. А ты – мая каралева ночы. Ён пацалаваў яе.

- Нават ня ведаю, будзе ў мяне яшчэ адзін сеанс псіхааналізу з псіхолагам-эзатэрыкам. Яна ўсміхнулася.

- Калі захочаш, будзе, любая. Насамрэч – дурасьць, на жаль ці на шчасьце, не караецца сьмяротным пакараньнем.